EJDER ŞARKISI

Anne McCaffrey

ithaki

Edebiyat 24
Bilimkurgu 16
Ejder Şarkısı
Anne McCaffrey

ISBN 975-6902-38-8

Özgün Adı: Dragonsong-Anne McCaffrey
Çeviri: Barış Emre Alkım

Bu çevirinin telif hakları İthaki Yayınları'na aittir.

Yayına Hazırlayan: Gamze Sarı
Kapak Tasarımı: Füsun Altıner
Teknik Hazırlık: Penguen Kitap Kaset Bas. Yay. Ltd. Şti.
Kapak ve İç Baskı: Mart Matbaacılık

1. Baskı İstanbul, EYLÜL 1999

İthaki Yayınları
Caferağa Mah. Sakızgülü Sk. 33/2 Kadıköy 81300 İstanbul
Telefon: 0 216 348 36 97 Faks: 0 216 338 26 33

EJDER ŞARKISI

Anne McCaffrey

Çeviri:
Barış Emre Alkım

BENDEN KALESİ'NİN YARIÇEMBER DENİZ KALESİ'NDE

Reis Yanus
Reis'in karısı Mavi
En küçük kızları, Menolly
Sella, Menolly'nin ablası
Alemi, altı çocuk arasından üçüncü oğlan

Eski Arpçı Petiron
Yeni Arpçı Elgion

Soreel, İlk Kaleli'nin kansı
Yaşlı Amca, Menolly'nin büyük büyükbabası

BENDEN WEYRİ'NDE

Weyrlideri F'lar - Bronz Mnementh
Weyrkadını Lessa - Kraliçe Ramoth
Filo lideri N'ton - Bronz Lioth
Yarıçember Deniz Kalesi'nden sorumlu Filo lideri T'gellan - Bronz Monarth
Ejderbinicisi T'gran - Kahverengi Branth
Ejderbinicisi T'sel Yeşil Trenth, bronz ateş kertenkelesi Rill
Filo ikincisi F'nor - Kahverengi Canth, altın ateş kertenkelesi Grall
Kraliçe binicisi Brekke (Ölü) Kraliçe Wirenth, bronz ateş kertenkelesi Berd

Weyr'in Alt Mağaralarının Başkadını Manora
Manora'nın yardımcısı Felena
Weyr Arpçısı Oharan
Brekke'nin evlatlığı Mirrim (üç ateş kertenkelesi
yeşiller Reppa
Lok
kahverengi Tolly
Oturma mağarasındaki çocuklardan sorumlu Sanra

Arpustası Robinton
Madenustası Nicat

Menolly'nin ateş kertenkeleleri:	Altın	Güzel
	Bronz	Kaya
		Dalgıç
	Kahverengi	Uyuşuk
		Taklitçi
		Kahve
	Mavi	Amca
	Yeşil	Teyze Bir
		Teyze İki

RUATHA
TELGAR
DORUKLAR
KALE
TILLEK
BOLT

LEMOS
BENDEN
IGEN
KEROON
NERAT
Yarıçember Deniz Kalesi
N
E
S
Ovalar
Plato ve Yaylalar
Tepelikler
Dağlar
Irmaklar
Göller
Weyrler
Kaleler

ÖNSÖZ

Yay Takımyıldızı Bölgesi'ndeki Rukbat, altın renkli G tipi bir yıldızdı. Beş gezegeni, iki asteroit kuşağı ve yakın bin yıllar içinde çekimine kapılıp kalmış bir de başıboş gezegeni vardı. İnsanlar Rukbat'ın üçüncü gezegenine yerleşip de ona Pern adını verdiklerinde, çılgıncasına düzensiz eliptik bir yörüngede dönüp duran tuhaf gezegeni pek az önemsemişlerdi. İki nesil boyunca koloniciler parlak kırmızı yıldızı fazla umursamadılar -ta ki başıboş gezegenin tehlikeli yolu, onu hadid noktasında üvey kardeşinin yanına getirinceye kadar.

O zaman, Kızıl Yıldız'ın yabanıl yüzeyinde inanılmaz bir hızla çoğalan üreme hücreleri uzaya fırladılar ve Pern'le aradaki boşluğu aştılar. Üreme hücreleri ilunan, cömert gezegene ince iplikler halinde yağdılar ve Pern'in sıcak toprağında yuvalanıp doymak bilmeyen daha çok İplik üretmek için önlerine çıkan organik ne varsa yiyip bitirdiler.

Koloniciler, ölümcül yaralar alan insan sayısı bakımından sarsıcı kayıplara uğradılar ve ekinler ile tüm bitki örtüsü tamamen yok oldu. Topraktayken İpliği sadece ateş öldürebilirdi: ilerlemesini ise sadece taş ve metal durdurabilirdi. Şanslarına vardı ki İplik suda boğuluyordu, ama kolonici-

lerin denizlerde yaşaması güçtü.

Yaratıcı insanlar, taşıyıcı gemilerini parçalarına ayırdılar ve ilk iniş yaptıkları engin güney kıtasını terk ederek kuzey kıtasındaki doğal mağaraları yaşanılır hale getirmeye giriştiler. İplikle mücadele etmek için iki aşamalı bir plan geliştirdiler. İlk aşama, kolonicilerin yeni dünyalarına özgü bir canlı türünün iyice uzmanlaşmış bir biçimini üretmekti. Andırdıkları mitolojik dünya hayvanından dolayı "ejderler" diye bilinen bu hayvanların son derece yararlı iki özelliği vardı. Işınlanma yoluyla bir yerden diğerine anında gidebiliyorlardı ve fosfin içerikli bir taşı çiğnediklerinde yanan bir gaz püskürtebiliyorlardı. Böylelikle, uçan ejderler İpliği daha havadayken küle çevirebiliyor ve onun zararından kaçabiliyorlardı.

Yüksek empati oranına ya da doğuştan gelen bir miktar telepatik yeteneğe sahip olan kadınlar ve erkekler, bu alışılmadık hayvanları hayat boyu, çok yakın bir ilişki içinde arkadaşlık kurarak kullanmak ve onlara bakmak için eğitildiler.

Büyük Batı Sıradağları'nın doğu cephesine inşa edilen köken mağara-Kale, kısa süre sonra hem kolonicilere hem de koca "ejderlere" küçük gelmeye başladı. Bir başka yerleşim birimi biraz daha kuzeyde, mağara dolu sarp kayalıkların yakınına elverişli biçimde yuvalanmış büyük bir gölün yanında kuruldu. Ruatha Kalesi de, birkaç nesil sonra fazlasıyla kalabalıklaştı.

Kızıl Yıldız doğudan yükseldiği için, uygun yerleşim alanları bulunması şartıyla, doğu dağlarına da bir kale yapılmasına karar verildi. Benden dağlarındaki volkanların eski, mağara dolu konileri ejderadamlar ve ejderkadınlar için öylesine uygundu ki, Pern boyunca arayıp bunlardan birkaç tane daha buldular ve Kale Kalesi ile Ruatha Kalesi'ni pastoral kolonicilere, kalelilere bıraktılar.

Fakat böylesi projeler, Pern madenler bakımından zayıf olduğu için sadece ufak tefek operasyonlarda kullanılacağı düşünülen büyük taş kesicilerin son yakıtlarını da tüketti, geriye kalan kaleler ve weyrler elle yapıldı.

Weyrlerdeki ejderler ve binicileri ile oyma kalelerdeki halk, kendi işlerine yöneldiler, her biri âdet haline gelecek alışkanlıklar edindiler, bunlar daha sonra katılaşarak kanun kadar vazgeçilmez geleneklere dönüştü.

Kızıl Yıldız'ın Üçüncü Geçiş'i gelip çattığında, bu tekrarlanan İplik belasıyla baş etmek için karmaşık bir sosyo-politik-ekonomik yapı geliştirildi. Artık Pern'in korunmasına ant içmiş altı Weyr vardı ve her biri kuzey kıtasının coğrafi bir parçasının üzerine kelimenin tam anlamıyla kanat gerecekti. Nüfusun geriye kalanı olan Kaleler, Weyr'leri desteklemek için vergi vermeyi kabul ettiler, çünkü bu savaşçıların, ejderadamların, volkanik yuvalarında ne ekilip biçilebilir toprak-

ları, ne de gezegeni İplik Geçişleri'nden korurken çiftçilikle uğraşacak zamanları vardı.

Kaleler, doğal mağaraların bulunduğu yerlere kurulduklar; tabii ki bazıları diğerlerinden daha geniştiler, iyi su kaynakları ve otlakların yakınında, daha stratejik konumdaydılar, diğerleriyse daha ufaktılar ve daha kötü yerlerdeydiler İplik saldırıları sırasında Kalelerdeki korkudan çılgına dönmüş insanları kontrol altında tutmak için güçlü bir adam gerekirdi: hiçbir şeyin güvenle yetiştirilemeyeceği zamanlar içinse eldeki gıdayı muhafaza edecek akılcı bir yönetim. Nüfusu denetleyip İplik geçinceye kadar işe yarar ve sağlıklı tutmak için olağanüstü tedbirler alınmıştı. Çoğu zaman da, bir Kale'den bir çocuk, diğer bir Kale'de yetiştiriliyordu, böylece genetik havuz yayılıyor ve Kaleler tehlikeli akraba evliliklerinden korunmuş oluyordu. Bu uygulamaya "sütevlatlık" deniyordu ve uygulama hem Kalelerde, hem de metal işçiliği, hayvancılık, çiftçilik, balıkçılık ve (olduğu kadarıyla) madencilikteki özel becerilerin konunduğu Zanaatlarda yaygındı. Böylelikle bir Kale Lordu kendi Kalesi'ndeki bir Zanaat Salonu'nda üretilenleri diğerlerinden saklayamıyordu, Zanaatlar Kalelerden bağımsızlardı, her bir salonun Zanaatustası, sadece gerektiğinde olası öğrencileri evlat edinen o zanaatın Zanaatbaşı'na bağlıydı.

Kızıl Yıldız'ın yaklaşık her iki yüzyılda bir dö-

nuşunun dışında, Pern'de yaşam güzeldi.

Sonra, Rukbat'ın beş doğal uydusunun kesişimi yüzünden, Kızıl Yıldız'ın, korkutucu üreme hücrelerini dökecek kadar Pern'e yaklaşmadığı bir vakit geldi. Ve Pernliler tehlikeyi unuttular. İnsanlar refah içindeydiler, çoğalmışlar, zengin topraklara yayılarak sağlam kayalara daha çok Kaleler oymuşlar ve bütün bu uğraşılarının peşinde koşarken, gökyüzünde anca bir avuç ejder olduğunu ve Pern üzerinde sadece bir Weyr dolusu ejderadam kaldığını fark etmemişlerdi. Birkaç nesil sonra, Kalelilerin torunları Kızıl Yıldız'ın geri döneceğinden şüphe etmeye başladılar. Ejderadamlar gözden düştüler: neden tüm Pern bu insanları ve aç hayvanlarını beslesindi ki? Geçmişteki yiğitliklerin efsaneleri ve yiğitliklerin sergilenme nedeni bile itibarını yitirdi.

Ama, olayların doğal akışıyla, Kızıl Yıldız yine Pern'e yaklaştı ve hedefi olan eski kurbanına uğursuzca göz kırptı. Tek bir adam, bronz ejder Mnementh'in binicisi F'lar, eski masallarda doğruluk payı olduğuna inanıyordu. Onun yan kardeşi F'nor, kahverengi Canth'ın binicisi, F'lar'ın söylediklerini dinledi ve ona inandı. Ölmekte olan bir kraliçe ejderin son altın yumurtası Benden Weyri'nin Kuluçka Meydanı'nda sertleşirken, F'lar ve F'nor, Weyr'in yönetimini ele geçirme fırsatını yakaladılar. Ruatha Kalesi'ni ararlarken, Ruatha Kalesi'nin soylu kanından hayatta kalan

tek kişiyi, güçlü bir kadın olan Lessa yı buldular. Lessa yeni kraliçe genç Ramoth'u Etkiledi ve Benden Weyri'nin Weyrkadını haline geldi. F'lar'ın bronz Mnementh'i de yeni kraliçenin eşi oldu.

Üç genç binici, F'lar, F'nor ve Lessa, Kale Lordlarını ve Zanaatkârları yaklaşan tehlikeyi kabul etmeye ve neredeyse savunmasız olan gezegeni İpliklere karşı hazırlamaya zorladılar. Ama üzücü şekilde ortadaydı ki, Benden Weyri'nın yetersiz iki yüz ejderi gelişigüzel yayılmış yerleşimleri koruyamazdı. Eski günlerde, iskan edilmiş bölge çok daha azken bile altı dolu Weyre ihtiyaç duyulmuştu. Kraliçesini *ara*dan bir yerden diğerine götürmeyi öğrenirken, Lessa ejderlerin bir zamandan diğerine de *ara*dan gidebildiklerini keşfetti. Hem kendi yaşamını, hem de Pern'in tek kraliçe ejderini tehlikeye atan Lessa, Ramoth ile zamanda dört yüz Devir geriye, Kızıl Yıldız'ın son Geçişini tamamlamasından hemen sonraya, diğer beş Weyr'in gizemli kayboluşunun öncesine döndü.

Sadece prestijlerinin azalışını görmekten ve hayat boyu süren heyecan verici bir mücadeleyi takip eden hareketsizlikten sıkılan beş Weyr, Lessa'ya yardım etmeyi kabul ettiler ve ileriye, onun zamanına geldiler.

Ejder Şarkısı, beş Weyr'in zamanda ileriye gelişinden yedi Devir sonra başlar

BİRİNCİ BÖLÜM

Davulcu, vur; gaydacı, üfle;
Vur, arpçı; asker, git;
Ateşi özgür bırakın ve otlan dağlayın,
Doğan Kızıl Yıldız geçinceye dek.

Sanki doğa unsurları da yaşlı, nazik Arpçı'nın ölümüne yas tutuyormuş gibiydiler, üç gündür esen lodos, cenaze mavnasını bile Liman Mağarası'nın güvenliğine hapsetmişti.

Fırtına, Reis Yanus'a kafasındaki açmazı enine boyuna düşünmek için fazlasıyla zaman sağlamıştı. Fırtına ona ritim duygusu ve müzik kulağı olan her erkekle konuşma fırsatı vermişti ve hepsinin de yanıtı aynıydı. Yaşlı Arpçı'yı Cenaze Ezgisi'yle gerektiği gibi onurlandıramazlardı, ama Menolly bunu yapabilirdi.

Yanus bu yanıt karşısında homurdanıp ayağını yere vurmuştu. Bu yanıt karşısındaki memnuniyetsizliğini ve hüsranını dile getiremeyecek oluşu aklından çıkmıyordu. Menolly sadece bir kızdı: üstelik doğru düzgün bir kız olamayacak kadar da uzun boylu ve sıskaydı. Menolly'nin ne yazık ki tüm Yarıçember Deniz Kalesi'nde herhangi bir çalgıyı yaşlı Arpçı kadar iyi çalabilecek tek kişi olduğunu kabullenmek onun sınırlerini tepesine çıkarıyordu. Kızın sesi kusursuzdu, tellerdeki, tokmaktaki ya da kavaldaki parmakları

becerikliydi ve Cenaze Ezgisini de biliyordu. Yanus emindi ki, bu sinir bozucu çocuk, yaşlı Petiron ölümcül bir ateşle yanmaya başladığından beri bu şarkıyı prova edip duruyordu.

Fırtınanın hızını kaybetmeye başladığı akşam kansı Mavi ona, "Onun şereflendirmesi gerek, Yanus," demişti. "Önemli olan Petiron'un uygun şekilde istirahata ezgiyle uğurlanması. Kimse şarkıyı kimin söylediğini kaydetmek zorunda değil."

"Yaşlı adam öleceğini biliyordu. Neden erkeklerden birine öğretmedi ki?"

"Çünkü," diye cevapladı Mavi sesinde hafifçe bir sertlikle, "balık varken ona ayıracak bir tek adamın bile yoktu."

"Genç Tranilty vardı..."

"Ista Deniz Kalesi'ne evlatlık gönderdiğin."

"Ya Forolt'un küçük oğlu..."

"Onun sesi değişiyor. Hadi Yanus, şarkıyı söyleyen Menolly olmak zorunda."

Yanus uyku postlarına sarınırken kaçınılmaza karşı öfkeyle söylendi.

"Herkesin de sana söylediği bu değil mi? O zaman bir mecburiyet olan bu şeyi neden bu kadar büyütüyorsun ki?"

Yanus gevşedi ve boyun eğdi.

"Yarın iyi balık çıkacak," dedi kansı esneyerek. Mavi onun zorunlu hareketsizlikten dolayı öfke dolu ve kusur bulmaya hazır şekilde Kale'de gezinmesindense, balık avında olmasını yeğlerdi.

Onun Yarıçember'ın şimdiye dek gördüğü en iyi Reis olduğunu biliyordu: Kale zenginleşiyordu, depo mağaralarında takas için depolanmış bol miktarda mal vardı; birkaç Devirdir hiç adam ya da gemi kaybetmemişlerdi ki, bu onun havadan ne kadar iyi anladığını gösteriyordu. Ama kötü havada suya batıp çıkan bir güvertede evindeymişçesine rahat olan Yanus, karada beklenmedik olaylar karşısında zorlandığında sürüklenip gidiyordu

Mavi, Yanus'un en küçük çocuklarından hoşnut olmadığının fazlasıyla bilincindeydi. Mavi de kızı çileden çıkartıcı buluyordu. Menolly çalışkandı ve pannakları becerikliydi, özellikle de sıra Arpçı Zanaatındaki herhangi bir müzik aletini çalmaya gelince iki kat daha becerikliydi. Belki, diye düşündü Mavi, kızın öğrenmesi gereken tüm Eğitim Şarkılarını ezberledikten sonra deneyimli yaşlı Arpçı'nın yanında takılıp kalmasına göz yummakla iyi etmemişti. Ama Menolly'nin yaşlı Arpçı'ya bakıcılık etmesi, düşünecek sorunların sayısının bir eksilmesi anlamına geliyordu ve Petiron'un arzusu da buydu. Hiç kimse bir Arpçı'nın isteklerini ona çok görmezdi. Ah, neyse, diye düşündü Mavi, geçmişi bir yana bırakarak, yakında yeni bir Arpçı gelecekti ve Menolly bir genç kıza yakışır işlere koşulabilecekti.

Ertesi sabah fırtına dinmişti. gökyüzü bulutsuzdu, deniz çarşaf gibiydi. Cenaze mavnası, Liman

Mağarası'nda donanmıştı, Petiron'un kaydınma talıtası üstündeki bedeni, Arpçı mavısine sanlmıştı. Tüm Filo ve Deniz Kalesi halkının çoğu, kürekli mavnanın peşi sıra, Nerat Derinliğinin üzerindeki akıntıya doğru gıdiyorlardı.

Mavnanın pruvasındaki Menolly, ağıtı söylüyordu: güçlü, berrak sesi Yançember Filosu'na ulaşıyor; erkekler mavnanın küreklerine asılırken hararetle şarkıya eşlik edıyorlardı

En son akorda, Petiron ebedı istirahata uğurlandı. Menolly başını eğdi ve davul ile tokmağın panmaklannan kayıp denize düşmesine ızin verdi. Petiron'un son şarkısını çalmışken, bir daha nasıl kullanabilirdi onları? Arpçı öldüğünden ben gözyaşlannı tutmuştu, çünkü onun ağıdını yakabilecek durumda olması gerektiğini biliyordu ve ağlamaktan şişmiş bir gırtlakla şarkı söylenmezdi. Artık gözyaşları yanaklarından süzülüyordu deniz suyuyla karışmış bir şekilde: işe koyulan dümencinin yumuşak mırıldanmaları, onun hıçkırıklarına bir son verdi.

Petiron onun dostu, müttefiki ve akıl hocası olmuştu. Onun öğrettiği gibi kalbinden okumuştu şarkıyı, kalbinden ve içinden yükselerek. Acaba Petiron gittiği yerden duymuş muydu onun şarkısını?

Gözlerini kıyıdaki kayalıklara, Yançember Kalesi'nin iki kolu arasındaki beyaz kumlu kumsala doğru kaldırdı. Geçen üç gün boyunca gökyüzü

ağlayarak içini dokmuştü. yerinde bir övgüydü bu. Hava soğuktu. Kalın wher derisi ceketinin içinde titriyordu. Eğer alt güverteye, kürekçilerin yanına inerse rüzgârdan biraz korunabilirdi. Ama kıpırdayamıyordu. Onura daima sorumluluk eşlik ederdi ve cenaze mavnası Liman Mağarası'nın taşlarına değinceye kadar Menolly'nin olduğu yerde kalması uygundu

Artık Yançember Kalesi onun için her zamankinden daha boş bir yer olacaktı. Petiron, yerini alacak kişi gelinceye dek yaşamak için çok çabalamıştı. Menolly'ye bu kışı çıkartamayacağını söylemişti. Arpıstası Robinton'a mümkün olabildiğince çabuk yeni bir Arpçı göndermesi için haber yollamıştı. Menolly'ye aynı zamanda onun iki şarkısını Arpıstası'na gönderdiğinden de bahsetmişti.

"Kadınlar arpçı olamaz," demişti Menolly Petiron'a, şaşırmış ve dehşete düşmüş bir şekilde.

Petiron her zamanki kaçamak cevaplarından biriyle, "Sadece bin kadından birinin mükemmel bir sesi vardır," demişti "Sadece on binde biri manalı sözlerle kabul edilebilir bir melodi yaratabilir Sen bir erkek çocuğu olsaydın hiç sorun olmazdı."

"Demek benim bir kız olmama takılıp kaldık."

"Senden sağlam, kocaman, güçlü bir oğlan olurdu," diye yanıtlamıştı Petiron öfkelenerek.

"Ya sağlam, kocaman, güçlü bir kız olmanın

nesı yanlış?" Menolly şakayla karışık öfkeliydi.

"Hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi." Petiron gülümseyerek onun ellerine hafifçe vurmuştu.

Menolly onun yemek yemesine yardımcı oluyordu. Petiron'un elleri öylesine zarar görmüştü ki, en hafif tahta kaşık bile şişmiş ellerinde korkunç izler bırakıyorlardı.

"Arpustası Robinton adil bir adamdır. Pern üzerinde hiç kimse aksini iddia edemez. Ve o beni dinleyecektir. Görevini biliyor ve zaten ben, Zanaat Salonu'nun kıdemli bir üyesi olarak Zanaat'ta ondan önce yetiştirildim. Onun seni dinlemesini sağlayacağım."

"Bana tahta üzerine balmumuyla yazdırdığın o şarkıları gerçekten ona yolladın mı?"

"Öyle yaptım. Kesinlikle senin için bu kadarını yaptım, sevgili çocuğum."

Öylesine empatikti ki, Menolly onun yaptığını söylediğine inanmak zorundaydı. Zavallı, ihtiyar Petiron. Son aylarda bir önceki gün ne yaptığını hatırlamak şöyle dursun, hangi Devirde olduğunu bile bilemiyordu.

Artık onun için zaman kavramı yok, dedi Menolly kendi kendine, soğuk yanaklarına işliyordu ve onu asla unutmayacağını söyledi.

Yarıçember'in kollarındaki kayalıkların gölgesi yüzüne düştü. Mavna asıl barınağına giriyordu. Menolly başını kaldırdı. Çok yükseklerde, gökte bir ejderin küçücük hatlarını gördü. Ne kadar da

güzeldi! Benden Weyri nasıl haberdar olmuştu? Hayır, ejder binicisi sadece rutin bir devriye geziyordu. İplikler düzensiz yağarken ejderler sık sık Nerat Koyundan bataklıklarla tecrit edilmiş olan Yarıçember'in üzerinden uçuyorlardı. Ne olursa olsun, ejder bu önemli anda Yarıçember Kalesi'nin üzerinde havadaydı ve Menolly'ye göre bu, Arpçı Petiron'a en son hediyeydi.

Adamlar ağır kürekleri sudan çıkardılar ve mavna Liman'ın öbür ucundaki palamarlara doğru yavaşça süzüldü. Kale ve Tillek en eski Deniz Kaleleri olmakla övünebilirlerdi, ama sadece Yarıçember tüm balıkçı filosunu içine alabilecek ve hava koşullarıyla İplik Düşüşü'nden korunabilecek kadar büyük bir mağaraya sahipti.

Liman Mağarası'nda otuz tekneyi bağlayacak palamarlar; tüm ağlar, tuzaklar ve misinalar için yer; yelkenleri havalandırmak için raflar ve tekne gövdelerindeki deniz canlılarının kazınabileceği, tamiratın yapılabileceği sığ bir çıkıntı vardı. Devasa Mağaranın en ucundaysa Kale'nin gemi ustalarının yeni bir govde için yeterince kereste olduğu vakit çalıştıkları, kayadan bir kızak bulunuyordu. Daha ötede değer biçilemeyen tahtanın saklandığı, yüksek bölmelerde kurutulduğu ve çerçevelerde büküldüğü küçük iç mağara mevcuttu

Cenaze mavnası yavaşça rıhtıma dokundu.

"Menolly?" diye baş kürekçi bir elini ona uzat-

ti.

Kendi yaşındaki bir kıza gösterilen alışılmadık nezaket karşısında şaşkına dönen Menolly, adamın gözlerinde kendisi için duyulan saygıyı gördüğünde aşağı atlamak üzereydi. Ve adamın Menolly'ninkinin üzerine kapanan eli, Arpçı'ya ağıtı söyleyenin o oluşunu sessizce onayladı. Diğer adamlar da durarak önce onun inmesini beklediler. Boğazı sanki daha fazla gozyaşı dokecekmişçesine daralmış olmasına rağmen, omuzlarını dikleştirdi ve gururla sert kayaya adım attı.

Mağaranın kara taraftına doğru yürümek için dönerken diğer teknelerin de sessizce ve çabukça yolcularını boşalttıklarını gördü. Yarıçember filosunun en büyüğü olan babasının teknesi daha şimdiden tiramola ederek limana açılıyordu. Yanus'un sesi suyun üzerinden, gıcırdayan teknelenn ve kısılmış seslerın arasından duyuluyordu.

"Çabuk olun, beyler. Iyi bir meltem esiyor ve üç günlük fırtınanın ardından balıklar oltaya atlıyor olacaklar."

Kürekçiler kararlaştırılmış balıkçı teknelerine çıkmak için hızla onun yanından geçtiler. Yarıçember Kalesi'ne adanmış uzun bir ömürden sonra Petiron'un herkesin zihninden bu kadar çabuk silinmiş olması Menolly'ye adaletsizlik gibi geliyordu. Ama yine de.. hayat devam ediyordu. Aç geçen kış ayları için balık tutulmalıydı.

Devrin soğuk aylarında havanın güzel olduğu günler boşa harcanmamalıydı.

Adımlarını hızlandırdı. Liman Mağarası'nın kenarı boyunca gideceği çok yol vardı ve üşüyordu. Menolly, aynı zamanda annesi artık onun davulu olmadığını fark etmeden önce, Kale'ye girmek istiyordu. Yanus'un aylak aylak gezmeyi onaylamadığı gibi, Mavi de israfı hoş karşılamazdı.

Bu önemli bir olay olmasına karşın, üzücüydü de ve kadınlar, çocuklar ve balığa çıkamayacak kadar yaşlı erkekler Yançember'in koruyucu kayalıklarının güneydeki kavisine doğru küçük gruplar halinde görgü kurallarına uygun bir hızda Mağara'dan çıkıyorlardı.

Menolly Mavi'nın çocukları çalışma gruplarına böldüğünü gördü. Onlara Eğitim Şarkılarını ve baladları gösterecek bir Arpçı olmadığından, çocuklar fırtınanın beyaz kumlu kıyılara attığı döküntüleri temizleyerek meşgul edileceklerdi.

Güneş gökte olabilirdi ve ejder binicisi hâlâ kahverengisinin sırtında tur atıyordu, ama rüzgâr dondurucuydu ve Menolly şiddetle titremeye başladı. Büyük Kale'nin mutfak ocağında yanan ateşin ve gövdesinde bir fincan sıcak klahın sıcaklığını hissetmek istedi.

Ablası Sella'nın meltemin ona kadar taşıdığı sesini duydu

"Onun artık yapacağı bir şey yok Mavi, neden

ben yapmak zorundayım?..."

Menolly annesinin arayan bakışlarından sakınarak bir grup büyüğün arkasında eğildi. Sella'nın, Menolly'nin artık hasta Arpçı gerekçesi olmadığını hatırlatacağı kesindi. İlerisinde yaşlı teyzelerinden birisi tökezledi, şikayetçi sesi bir yardım çığlığı şeklinde yükseldi. Menolly süratle onun yanına koştu, ona destek oldu ve yüksek sesle minnettarlık dolu itirazlar işitti.

"Sadece Petiron için yaşlı kemiklerimi bu sabah soğuk denize sürükleyebilirdim. Huzur içinde yatsın," diye sürdürdü konuşmasını yaşlı kadın Menolly'ye beklenmedik bir kuvvetle sarılarak. "Sen iyi bir çocuksun Menolly, öylesin. Adın Menolly idi, değil mi?" Yaşlı kadın başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi bana Yaşlı Amca'nın yanına kadar yardım et de ona olup biteni anlatayım, bacaklarında yataktan çıkacak mecali yok."

Böylelikle Sella çocuklarla ilgilenmek zorunda kaldı ve Menolly ateşin başına geçti, en azından titremesini durduracak kadar. Derken Yaşlı Teyze, Amca'nın biraz klaha müteşekkir kalacağını söyledi ve Mavi, en küçük kızını arayan gözlerle mutfağına girdiğinde Menolly'yi görevine sadık bir şekilde büyüklerine hizmet ederken buldu.

"Çok güzel Menolly, hazır oradayken yaşlı adamı rahat ettir. Sonra da ışıllarla ilgilenebilirsin."

Menolly içini ısıtan bir fincan klahını Yaşlı Amca'nın yanında içti; onu bıraktığında, Teyze'yle

birbirlerine kederli bir biçimde eski cenazelerin hikâyelerini anlatıyorlardı. Işıllara göz kulak olmak, boy atıp Sella'yı geçtiğinden beri onun ödeviydi. Bu, koca Deniz Kalesi'nin iç ve dış katmanlarının alt ve üst seviyelerine tırmanmak demekti, ama Menolly işi en çabuk şekilde bitirmenin yolunu ayarlamıştı ve böylelikle Mavi onu aramaya başlamadan önce kendine ayıracak biraz boş vakti kalacaktı. Kazandığı bu dakikaları Arpçıyla pratik yaparak geçirmeye alışmıştı. Bu yüzden kendini en sonunda Petiron'un kapısının dışında bulduğu zaman şaşırmadı.

Ama Petiron'un odasından gelen sesleri duyduğuna şaşırmıştı. Yarı açık kapıdan içeriye dalıp hesap sormak üzereydi ki, net bir şekilde annesinin sesini duydu.

"Odanın yeni Arpçı için çok tamir görmesine gerek yok, bu yüzden tamirat gerekmeyecek."

Menolly koridorun gölgelerine çekildi. Yeni Arpçı mı?

"Benim bilmek istediğim, Mavi, o gelinceye kadar çocukların eğitimini kim sürdürecek?" Bu ses, İlk Kaleli'nin karısı ve dolayısıyla Reis'in kansı Mavi'ye karşı Kale kadınlarının sözcüsü olan Soreel'e aitti. "Bu sabah işi yeterince iyi becerdi. Bunu teslim etmek zorundasın, Mavi."

"Yanus mesaj gemisini gönderecek."

"Ne bugün, ne de yarın bunu yapmayacak. Reis'i suçlamıyorum Mavi, ama teknelerin balık av-

laması ve şalopanın ayrılacak tayfasının olmaması doğal. Bu demektir ki, haberci Igen Kalesi'ne ulaşmadan önce dört veya beş gün geçecek Igen Kalesi'nden, eğer ki bir ejder binicisi mesajı götürmeyi kabullenirse -ama hepimiz Igen Kalesi'ndeki Eskiçağlıların nasıl olduklarını biliyoruz; bu yüzden diyelim ki Arpçı, mesajı Kale Kalesi'ndeki Arpustası Salomi'na davulla iki üç gün içinde iletir Arpustası Robinton'un bir adamı seçmesi ve hem kara hem deniz yoluyla göndermesi gerekir Ve Iplik canı istediği zaman yağarken hiç kimse hızlı veya uzağa yolculuk edemez. Biz başka bir Arpçı görmeden bahar gelecek. Çocuklar eğitimsiz mi kalacak aylar boyunca?"

Soreel yorumlarını fırçalama sesleriyle bitirdi ve odada diğer patırtılar da vardı, toplanan döşek otlarının sesi Artık Menolly Soreel'in gerekçelerini destekleyen iki diğer sesin mırıltısını duyabiliyordu.

"Petiron iyi eğitmiş..."

"Kızı da iyi eğitmiş," diye Mavi'nin sözünü kesti Soreel.

"Arpçılık bir erkek mesleğidir..."

"Eğer Reis'in buna ayıracak bir adamı varsa iyi." Soreel'in sesi neredeyse kavgacıydı, çünkü herkes bu sorunun cevabını biliyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım bu geçtiğimiz sene içinde kız Sagaları yaşlı adamdan daha iyi biliyordu. Biliyorsun Mavi, Petiron'un aklı son anların-

da zaman içinde eskiye dönüyordu.

"Yanıs doğru olan neyse onu yapacak." Mavi'nin ses tonundaki kesinlik, bu tartışmayı sona erdirdi.

Menolly yaşlı Arpçı'nın odasını arşınlayan ayak seslerini duydu ve yakındaki dönemece ve aşağıya, mutfak seviyesine doğru koridorda eğildi.

Petiron'un odasında birisinin olması düşüncesi Menolly'yi rahatsız ediyordu, bu yeni bir Arpçı bile olsa. Belliydi ki, diğerlerini rahatsız eden bir Arpçı'nın olmayışıydı Genellikle böyle bir sorun çıkmazdı. Her Kale müzik konusunda yetenekli bir ya da iki adam çıkarabilirdi ve her Kale bu yetenekleri cesaretlendirmekten gurur duyardı. Arpçılar uzun kış gecelerinde Kalelerini şenlendirme işini kendilenyle paylaşacak diğer çalgıcıların varlığıyla övünürdü. Aynı zamanda şu an Yarıçember'in yaşadığı gibi acil durumlar için yerine geçebilecek birisi olması daha akıllıcaydı. Ama balıkçılık eller için kötüydü: ağır iş, soğuk su, tuz ve balık yağları eklemleri sertleştiriyor ve parmakların yanlış yerlerinin nasırlanmasına sebep oluyordu. Balıkçılar çoğu zaman günler süren seferlere çıkıyorlardı. Ağ, tuzak ya da yelken başında geçen bir ya da iki Devirden sonra, genç adamlar basit ezgiler dışında hiçbir şey çalamıyorlardı. Arpçı Eğitim Şarkıları maharetli, hızlı parmaklar ve sürekli alıştırma yapmayı gerektirirdi.

Yanus, Yaşlı Arpçı'nın cenazesinin hemen ardından denize koyulmakla alternatif bir çözüm bulacak kadar vakti olduğunu düşündü. Kızın iyi çalıp söyleyebildiği kuşku götürmezdi ve o sabah ne Kaleyi ne de Arpçı'yı utandırmamıştı. Yeni bir Arpçı'nın gönderilmesi ve ulaşması uzun zaman alacaktı ve gençler temel Eğitim Şarkıları'nı öğrenirken kaydettikleri tüm ilerlemeyi yitirmemeliydiler.

Ama Yanus'un daha on beş Devir yaşında bile olmayan bir kızın omzuna bu kadar ağır bir sorumluluk yüklemek konusunda birçok güçlü şüphesi vardı. Bunlardan en önemlisi, Menolly'nin melodi yazmaya tehlikeli bir eğilimi oluşuydu. Uzun kış akşamlarında ara sıra bunları dinlemek hoş ve eğlendirici oluyordu, ama yaşlı Petiron oradaydı ve her şeyi yoluna koyabilirdi. Yanus kızın saçma ıslıklarını derse katmayacağına emin değildi. Gençler Menolly'nin şarkılarının kendi eğitimleri için uygun şarkılar olmadığını nereden bileceklerdi? Sorun şuydu ki, onun melodileri insanın aklına takılan türdendi ve birisi bazen kendini onları istemdışı mırıldanır ya da ıslıkla çalarken bulabilirdi.

Tekneler kazançlı şekilde Derin'den trol ağlarını toplayıp evlerine doğru tıramola ederek giderlerken, Yanus hâlâ bir uzlaşmaya varamamıştı. Diğer kalelilerin hiçbirinin buna itiraz etmeyeceklerini bilmek onu avutmuyordu. Eğer Menolly

o sabah kötü söylemiş olsaydı... ama olmamıştı. Yarıçember'in Reisi olarak, Kale gençlerini Pern'in âdetlerine uygun biçimde yetiştirmekle yükümlüydü, yani görevlerini ve nasıl yapacaklarını bilerek. Benden Weyri'nin kalelisi olmaktan, Weyrlideri olarak bronz Mnementh'in binicisi F'lar'dan ve Ramoth'un Weyrkadını Lessa'dan dolayı kendini şanslı sayıyordu. Bu yüzden Yanus Yarıçember'de âdetleri korumak için derinden bir zorunluluk hissediyordu ve gençler bilmeleri gereken neyse öğreneceklerdi, öğreten bir kız olsa bile.

O akşam, günün avı tıza yatırıldıktan sonra Mavi'ye kızını Büyük Salon'un ötesinde, Kale işlerini yönettiği ve Kayıtların saklandığı küçük odaya çağırmasını söyledi. Mavi, Arpçı'nın müzik aletlerini, korumak için şöminenin üstüne yerleştirmişti.

Yanus Petiron'un gitarını olması gerektiği gibi Menolly'ye verdi. Menolly enstrümanı Yanus'a sonımlılığı tanıdığını bildiren uygun, saygı dolu bir hareketle aldı.

"Yarın alışılagelmiş sabah işlerinden azledileceksin gençlerin eğitimi için," dedi Yanus ona. "Ama bundan sonra senin o tıngırtılarını duymayacağım."

"Petiron hayattayken de kendi şarkılarımı söylerdim ve o zaman hiç umurunda olmazdı..."

Yanus uzun boylu kızına kaşlarını çattı.

"Petiron hayattaydı. O artık öldü ve sen de bana bu konuda itaat edeceksin."

Menolly babasının omzunun üzerinden annesinin somurtan suratını, onun uyan dolu baş sallamasını gördü ve çabucak cevap vermekten kaçındı.

"Söylediğim aklından çıkmasın!" Yanus belindeki geniş kemere pannaklarını geçirdi. "Şarkı yazmak yok!"

"Peki, Yanus."

"O zaman yarın işe koyul. Iplik yağmazsa tabii; sonra herkes ağlara yem takacak."

Yanus iki kadının da gitmesine izin verdi ve şalopa tayfasından ayıracak bir adam olursa Arpustası'na göndereceği mesajı yazmaya başladı. Onu tekneyle Igen Kalesi'ne götüreceklerdi. Zaten Yarıçember'in Pem'in geri kalanından biraz haber almasının zamanı da gelmişti. Tütsülenmiş balıkların da bir kısmını satabilirlerdi. Bu yolculuğun boşa yapılmış bir gezi olması gerekmiyordu.

Koridora çıkar çıkmaz Mavi sertçe kızının kolunu yakaladı. "Ona itaatsizlik etme, kızım."

"Benim şarkılarım zararsız, Anne. Petiron'un ne söylediğini biliyorsun..."

"Sana yaşlı adamın öldüğünü hatırlatırım. Ve bu, onun yaşamı boyunca süregelen her şeyi değiştirir. Bir erkeğin mevkiini işgal ederken yaptıklarına dikkat et. Şarkı yazmak yok. Şimdi yatağına git ve ışıl sepetlerini ört. Hiçbir gözün ihtiyaç duymadığı ışığı boşa harcamak anlamsız."

İKİNCİ BÖLÜM

Ejderlerin kulak verdiği kişilere saygı gösterin
Düşüncede, eylemde, sözde ve onayda.
Dünyalar kurtarılır, dünyalar yitirilir
Ejderlerin yüz yüze geldiği tehlikelerle.

Ejderadam aşırılıktan uzak dur
Açgözlülük Weyr'e acı getirir:
Eski Yasalara sımsıkı yapış
Ejderweyri ancak böyle başarılı olur.

Başlangıçta Eğitim sırasında Menolly için şarkıların unutmak yeterince kolaydı. Petiron'un hakkını vermek istiyordu, böylelikle yeni Arpçı geldiğinde çocukların ezberden okuduklarında bir hata bulamayacaktı. Çocuklar dikkatle dinliyorlardı: Eğitim daima balık ayıklamak ve saklamaktan, ağları tamir etmekten ya da uzun ağa yem takmaktan daha iyiydi. Sonra, birçok Devirdir görülenlerin en şiddetlisi olan kış fırtınaları balıkçı filosunu demirli tutuyordu ve Eğitim can sıkıntısını hafifletiyordu.

Filo karadayken, Yanus Menolly'nin ders verdiği Küçük Salon'a uğruyordu Salon'un en gerisinden ona kaşlarını çatıyordu. Şansı vardı ki, sadece birkaç dakika kalıyordu, çünkü Yanus çocukların sinirlerini geriyordu. Bir keresinde gerçekten de onun ayağıyla ritim tuttuğunu görmüştü; Yanus ne yapmakta olduğunu fark edince yüzü-

nü buruşturup çıkıp gitmişti.

Yanus, mesaj şalopasını Igen Kalesi'ne cenazeden üç gün sonra göndermişti. Tayfalar Menolly'yi ilgilendirmeyen haberlerle geri dönmüşlerdi, ama büyükler asık suratlarla dolaşıp duruyorlardı: Eskiçağlılarla ilgili bir şeydi bu ve Menolly'nin kafasını takmaması gerekirdi, o da öyle yaptı. Mürettebat bir de Petiron'a yollanmış ve Arpustası Robinton'un damgasıyla mühürlenmiş mesaj tahtası getirmişti.

"Zavallı yaşlı Petiron," demişti teyzelerinden biri Menolly'ye, içini çekerek ve duygulu biçimde gözlerini silerek. "Daima Arpustası'ndan gelecek tahtaları dört gözle beklerdi. Ah, neyse, yeni Arpçı gelene kadar korunacak. O, onu ne yapacağını bilir."

Menolly'nin tahtanın yerini bulması sadece bir an sürdü: dikkati çekecek şekilde babasının Kayıt odasındaki şöminenin üstüne yaslanmıştı. Menolly mesajın kendisiyle, Petiron'un Arpustası'na gönderdiğini söylediği şarkılarla ilgili olduğundan emindi. Bu düşünce onun kafasına o kadar takılmıştı ki, annesine Yanus'un mesajı neden açmadığını soracak kadar cüretlendi.

"Arpustası'ndan ölü bir adama gelen bir mesajı açmak mı?" Mavi kızına şok içinde, inanamayarak baktı. "Baban böyle bir şey yapmaz. Arpçıların mektupları Arpçılar içindir."

"Sadece Petiron'un Arpustası'na bir tahta gön-

derdiğini anımsadım. Düşündüm ki, belki de yerine gönderilen kişiyle ilgilidir. Demek istediğim..."

"Yeni Arpçı geldiği zaman mutlu olacağın kızım. Bu Eğitim işine kendini fazlaca kaptırıyorsun."

Sonraki birkaç gün Menolly için endişe doluydu: annesinin Yanus'a onu öğretmenlik görevinden aldıracağı fikri aklına gelmişti. Bu, tabii ki, yine Yanus'u onu baştan öğretmen yapmaya zorlayan sebeplerden dolayı imkansızdı. Ama Mavi'nin, Menolly'nin eğitim görevi biter bitmez ona en pis, yorucu ve usandırıcı işleri bulduğu aşikârdı. Yanus da Küçük Salon'da daha sık görünmeyi kafasına koymuştu

Derken hava sakinleşti ve tüm Deniz Kalesi balıklarla dolup taştı. Çocuklar kabaran denizin kıyıya attığı yosunları toplamak için Eğitimden muaf tutuldular ve tüm Kale kadınları yosunları saplarındaki yoğun özsuyunu elde etmek için kaynatmaya giriştiler; bu özsuyu çoğu hastalığı ve kemik hastalıklarını uzak tutuyordu. Ya da teyzeler öyle diyorlardı. Ama onlar her iyilikte bir kötülük, her kötülükte de bir iyilik bulmayı bilirlerdi. Deniz yosununun en kötü yanı kokusu, diye düşündü koca kazanları karıştırmak zorunda olan Menolly

İplik Düşüşleri geldi ve hayata biraz heyecan kattı: ejderler gökleri alevli nefesleriyle tarar, İp-

liği kömür haline getirip etkisizleştirirken Kaleye tıkılıp kalma korkusu (Menolly bu muhteşem manzarayı şarkılarda söylemek, ya da kalın taş duvarların ve Kalenin ağır metal kepenklerinin ardında gerçekleştiğini bilmek yerine bir gün gözleriyle görmek istiyordu.) Daha sonra ejder ateşinden kaçabilmiş olan İplikleri kontrol etmek için alev makineli ekiplere katıldı. Yarıçember Deniz Kalesi civarında rüzgârın süpürdüğü çıplak bataklıklarda İplik için yiyecek pek bir şey yoktu. Yarıçemberi oluşturan çıplak kayalıklarda yaz kış yeşillik olmazdı, ama kumsalları ve bataklıkları kontrol etmek akıllıcaydı. İplik denizotu saplarına yuva yapabilir, ya da bataklık böğürtleni veya kıyı eriği çalılarından aşağı kayıp köklerinde yuvalanabilir, tüm sahil kaya kadar çıplak hale gelinceye değin yeşil olan her şeyi yiyip çoğalabilirdi.

Alev makineli ekiplerde olmak insanı ürperten bir işti, ama Menolly için fırtınalı havada Kale dışında olmak özel bir zevkti. Onun takımı güneydeki Ejder Kayalıklarına kadar gitti. Petiron ona tehlikeli sularda kıyıdan açıkta duran bu kayaların bir zamanlar kayalık uçurumların bir parçası olduğunu ve tüm bu uçurumlar gibi mağaralarla dolu olabileceğini söylemişti.

Menolly için en büyük zevk, bronz Mnementh'in sırtındaki Weyrlideri F'lar'ın inerek Yanus'la bizzat sohbet etmesiydi. Tabii ki Menolly

iki adamın ne söylediklerini duyacak kadar yakında değildi, ama dev bronz ejderin ateş taşı kokusunu duyacak mesafedeydi. Onun güzel gözlerinin soluk kış güneşinin tüm renklerini yakaladığını, yumuşak derisinin altında kaslarının kasılıp gevşediğini görecek kadar yakındı. Menolly gerektiği üzere ekipteki diğerleri gibi saygılı durdu. Ama bir seferinde, ejder kafasını tembelce Menolly'nin durduğu yöne bakmak üzere çevirdiğinde, gözleri yavaşça renk değiştirerek döndü ve Menolly Mnementh'in kendisine baktığından emin oldu. Nefes almaya bile cesaret edemedi, Mnementh öylesine güzeldi ki!

Sonra o büyülü an birdenbire sona erdi. F'lar zarif bir hareketle ejderin omzuna sıçradı, savaş koşumlarına asıldı ve kendini boyun çukurlarındaki yerine çekti. Menolly ve diğerlerinin etrafındaki hava ıslık çaldı ve koca bronz, nazik görünüşlü kanatlarını açtı. Bir an sonra havadaydı, yükselen hava akımını yakalamış, biteviye yükseklere kanat çırpıyordu. Anıden ejder gözden kayboldu. Hızla içini çeken bir tek Menolly değildi. Gökte bir ejder binicisi görmek daima bir olaydı: bir ejder ve binicisiyle aynı yerde bulunmak, onun zarifçe kalkışına ve araya girişine şahit olmak ise bir mucizeydi.

Ejderler ve ejder binicileri hakkındaki tüm şarkılar Menolly'ye yetersiz gözüktüler. Kadınlar yatakhanesinde Sella ile paylaştığı küçük bölmesi-

ne gitti gizlice. Yalnız kalmak istiyordu. Eşyalarının arasında bir de küçük kaval vardı, yumuşak, sesi fısıltı gibi çıkan, kamıştan bir kaval ve Menolly onu çalmaya başladı: o günkü coşkusu ve o güzel olaya tepkisinden oluşan küçük bir şarkı.

"Demek buradasın!" Sella odaya hışımla girdi, yüzü kıpkırmızıydı, zor nefes alıyordu. Belli ki dik merdivenleri koşarak çıkmıştı. "Mavi'ye burada olabileceğini söylemiştim." Sella Menolly'nin parmaklarından küçük kavalı kaptı. "Üstelik de şarkı besteliyorsun."

"Ah Sella. Bu eski bir şarkı!" diye yalan söyledi Menolly ve tekrar kavalı geri aldı.

Sella'nın çenesi öfkeden titriyordu. "Eskiymiş, yalancı! Seni tanıyorum, kızım. İşten kaytarıyorsun. Şimdi kalk da mutfağa git. Sana ihtiyaç var."

"İşten kaytarmıyorum. Bu sabah İplik Düşüşü boyunca çocuklara ders verdim ve sonra da ekiplerle birlikte çıkmam gerekti."

"Senin ekibin günün yarısından beri burada ve sen hâlâ üzerinde o pis kokulu, kumlu kıyafetlerlesin, benim uyumak zorunda olduğum odayı kirletiyorsun. In aşağıya, yoksa Yanus'a şarkı beste lediğini söylerim."

"Hah! Sen burnunu içine soksan bile bir şarkıyı tanıyamazsın."

Ama Menolly iş kıyafetlerini elinden geldiğince hızlı değiştiriyordu. Sella'nın Menolly'nin odasın-

da kaval çalması konusunda Mavi'ye (ablası da Yanus'tan Menolly kadar korkardı) söz taşıması son derece güçlü bir olasılıktı-kendi başına şüpheli bir hareketti kaval çalmak. Aslında Menolly kendi şarkılarını hiç çalmamaya yemin etmemişti; sadece bunu herkesin önünde yapmayacağına söz vermişti.

Yine de, o gece herkesin neşesi yerindeydi: Yanus Weyrlideri F'lar'la konuştuğu ve eğer hava böyle giderse yarın iyi balık çıkacağı için öyleydi. Balıklar daima boğulmuş İpliklerle beslenmek için yüzeye çıkarlardı ve Düşüş'ün yansı Nerat Koyu üzerinde gerçekleşmişti. Derin, balık sürüleriyle dolu olacaktı. Yanus'un keyfi yerindeyken, Deniz Kalelilerin geri kalanı da eğlenebilirdi, çünkü yerde hiç İplik yakalanmamıştı.

Bundan dolayı, onlara müzik çalması için Menolly'yi çağırmaları sürpriz olmadı. Ejderler hakkındaki uzunca Sagalardan ikisini okudu; sonra Deniz Kalesi, ejderadamlarını tanısın diye Benden Weyri'nin şu anki filo liderlerinin İsim Şarkısını söyledi. Yarıçember'in böylesine yalıtılmış olduğundan duymadığı bir Kuluçkadan Çıkma gerçekleşti mi diye merak etti. Ama emindi ki, eğer öyle olmuş olsa, F'lar bunu Yanus'a söylerdi. Acaba Yanus, bundan Menolly'ye bahiseder miydi? Böyle şeylerin nezaketen söylenmesi gerektiği Arpçı değildi ki o.

Deniz Kaleliler daha fazla şarkı istiyorlardı,

ama Menolly'nin gırtlağı yorulmuştu. Bu yüzden onlara şarkı söylesinler, rüzgârın ve tuzun kalınlaştırdığı sesleriyle böğürebilsinler diye bir şarkı çaldı. Babasının da diğerleriyle birlikte şarkı söylemesine karşın kendisine kaşlarını çattığını gördü ve acaba babası onun - sadece bir kızın erkeklerin şarkılarını çalmasını istemiyor mu diye merak etti. Bu onu sinirlendirdi, çünkü Petiron hayattayken, Menolly onlara sık sık çalmıştı. Bu adaletsizlik karşısında içini çekti. Sonra F'lar'ın Yarıçember Deniz Kalesi'nin arpçılık işlerinin sadece bir kızın üzerinde olduğunu bilmesi durumunda ne söyleyeceğini merak etti. Herkesten F'lar'ın adil ve ileri görüşlü bir adam ve iyi bir ejder binicisi olduğunu duymuştu. Hatta o ve onun Weyrkadını Lessa hakkında şarkılar bile vardı.

Böylece Weyrlideri'nin ziyareti şerefine şarkılar söyledi onlara ve babasının yüz ifadesi biraz aydınlandı. Gırtlağı iyice kapanıp, bir gıcırdama bile çıkmayacak hale gelinceye dek şarkı söyledi. Biraz dinlenebilmek için kendi yerine çalabilecek birisinin olmasını diledi, ama kalelilerin yüzlerini tararken, aralarında bir gitar ya da kaval çalmak şöyle dursun, davulu bile doğru düzgün tokınaklayacak kimse olmadığını gördü.

İşte bu yüzden ertesi gün çocuklardan birine davul vuruşlarını öğretmeye başlamak ona mantıklı geldi. Birçok şarkı sadece davul eşliğinde söylenebilirdi. Soreel'in hâlâ Eğitimde olan iki

çocuğundan birisi de kaval çalmayı öğrenebilecek kadar hassastı.

Birisi, belki de Sella diye düşündü Menolly acı acı, Mavi'yi Menolly'nin faaliyetlerinden haberdar etmişti.

"Sana şarkı yazmaman söylenmişti..."

"Birisine davul vuruşlarını öğretmek şarkı yazmak değildir..."

"Birisine nasıl çalgı çalınacağını öğretmek Arpçının işidir kızım, senin değil. Talihin var ki, Reis Derin'e açıldı, yoksa omzuna kemeri yerdin, öyle olurdu. Daha fazla saçmalık yok."

"Ama bu saçmalık değil, Mavi. Geçen gece bir başka davulcu ya da kavalcı..."

Annesi elini onu uyarırcasına kaldırdı ve Menolly susarak dudaklarını ısırdı.

"Şarkı yazmak yok, Menolly!"

Ve dediği dedikti.

"Şimdi kızım, Filo geri dönmeden önce ışıllarla ilgilen."

Bu iş Menolly'yi kaçınılmaz olarak Arpçı'nın odasına götürdü; oda Petiron'a ait kişisel her şeyden arındırılmıştı. Aynı zamanda Kayıt odasında şöminenin üzerinde duran mühürlü mesaj da aklına geldi. Ya Arpustası, Petiron'dan besteci hakkında bir mesaj bekliyorduysa? Menolly açılınamış mesajın bir kısmının kendisi hakkında olduğundan çok emindi. Bunu düşünmek Menolly'nin işine yaramıyordu. Menolly hüzünlü bir

şekilde karar verdi ki, bunu kesin olarak bilmenin de ona bir faydası dokunmazdı. Ama bu, onu Yanus'un Kayıt Odası'na girip şöminenin üzerindeki baştan çıkarıcı pakete göz atmaktan alıkoymadı.

Odadan dönerken içini çekti. Şimdiye kadar Arpustası Petiron'un ölümünü haber alınış ve yeni bir Arpçı yolluyor olacaktı. Belki de yeni adam mesajı açabilecek ve belki, eğer onun hakkındaysa, eğer gönderdiği şarkıların iyi olduğunu söylüyorsa, Yanus ve annesi onun beste yapması, kaval çalması ve diğer şeyler konusunda böylesi kısıtlamalar getirmezdi.

Kış yavaşça geçerken, Menolly Petiron'u düşündüğü zaman içinde hissettiği kayıp duygusunun derinleştiğini fark etti. Petiron, Deniz Kalesi'nde onu herhangi bir şey için destekleyen tek kişi olmuştu; özellikle de şu an yapması yasak olan şey konusunda. Melodiler, insanın zihninde büyümekten, parmakları tempo tutmaktan vazgeçmezlerdi sırf yasaklandıkları için. Ve Menolly onları bestelemekten vazgeçmedi - bunun tam anlamıyla itaatsizlik olmadığını hissediyordu.

Menolly'nin uslamlamasına göre Yanus ve Mavi'yi en çok endişelendiren şey, onun sadece uygun Balad ve Sagaları öğretmesi gereken çocukların, Menolly'nin şarkılarını Arpçı işi zannedebilecekleri olgusuydu. (Eğer onun şarkıları, ebeveynlerinin kulağına bu kadar güzel geliyor idiy-

se, ne zararları olabilirdi ki?) Aslında Menolly'nin, şarkılarını ulu orta duyulabileceği ve olmadık zamanlarda tekrarlanabileceği yerlerde yüksek sesle çalmasını istemiyorlardı.

Bu nedenle, Menolly yeni şarkılar yazmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Öğleden sonra işlerine koşmadan önce melodilerini çocuklar gittikten sonra boş kalan Küçük Salon'da usulca çalıyor, notalarını Salon'un raflarındaki Arpçı kayıtlarının arasına dikkatlice gizliyordu. Yeni Arpçı oraya varıncaya değin, kendisinden başka hiç kimse onları orada bulamayacakları için yeterince güvenliydi.

Babasının şarkı yazma konusundaki kısıtlamalarına gösterdiği mutlak itaatten yapılan bu küçük sapma, Menolly'nin gitgide artan yalnızlığını ve üzüntüsünü hafifletme konusunda çok işe yaradı. Menolly'nin farkına varamadığı şey ise annesinin, isyanın belirtilerini görüp onu yakından gözlediğiydi. Mavi, Kalenin itibarının hiçbir şekilde azalmasını istemiyor ve belli ki Petiron'un iltimaslan yüzünden burnu bir karış havada olan Menolly'nin kendi kendini disiplin altına alamayacağından korkuyordu. Sella annesini Menolly'nin kontrolden çıkmakta olduğu konusunda uyarmıştı. Mavi onun anlattıklarının bir kısmını kız kardeşler arasındaki kıskançlığa vermişti. Ama Sella Mavi'ye Menolly'nın gerçekten de bir başkasına nasıl enstrüman çalınacağını öğretme-

ye başladığını söylediğinde Mavi'nin işe müdahale etmesi gerekmişti. Menolly'nin bu başkaldırısı Yanus'un kulağına gidecek olursa, Kalede kızın başı gerçekten belaya girecekti.

İlkbahar yaklaşıyordu ve ilkbaharın gelişiyle birlikte deniz de sakinleşiyordu. Belki de yeni Arpçı yakında gelirdi.

Derken ilkbahar geldi, hem de muhteşem bir günle. Kıyı eriğinin ve bataklık böğürtleninin enfes ıtırları, denize esen meltemle yayılıp Küçük Salon'un açık kepenklerinden içeriye daldı. Çocuklar, sanki bağırmak öğrenimlerini hızlandıracakmışçasına, yüksek sesle şarkı söylüyorlardı. Uzunca sagalardan birisini tek kelimeyle mükemmel şekilde okudukları doğruydu, ama kesinlikle gerekenden çok daha fazla bir coşkuyla yapıyorlardı bunu. Belki de Menolly'yi etkisi altına alan ve ona bir gün önce yazdığı bir şarkıyı çağrıştıran da bu coşkuydu.

Bilinçli olarak itaatsizlik etmemişti. Filonun denizden erken bir avla geri döndüğünden tamamen habersizdi. Parmaklarının tınlattığı akorların da -resmi olarak- Arpçı işi olmadığından da aynı derecede habersizdi. Bu hatanın tam Reis Salon'un açık pencerelerinin önünden geçerken gerçekleşmiş olmasıysa, çifte şanssızlıktı.

Reis hemen Küçük Salon'a girip ufaklıkları verimli avı boşaltmaya yolladı. Sonra, cezanın beklentisini daha da kötü yapacak şekilde sessizce,

belinden kemerini çözdü ve Menolly'ye elbisesini başının üzerine kadar sıyırıp yüksek arpçı tabüresine yaslanmasını işaret etti.

Reis işini bitirdiğinde Menolly dizlerinin üzerinde sert taş döşemeye çökmüş, hıçkırıklarını bastırmak için dudaklarını ısırıyordu. Babası onu daha önce hiç böylesine dövmemişti. Kendi kanı kulaklarında o kadar vahşice kükrüyordu ki, Yanus'un Küçük Salon'u terk ettiğini bile duyamadı. Elbisesini sırtındaki acı dolu izlerin üzerine giyebilmesi için uzun süre beklemesi gerekti. Babasının gitarı da götürmüş olduğunu, anca yavaş yavaş ayaklarının üzerine doğrulduğu zaman fark etti. O zaman anladı ki, babasının kararı sert ve geri dönülmezdi.

Üstelik de adaletsiz! Sadece ilk birkaç ölçüyü çalmıştı... mırıldanmıştı ve bunun tek nedeni de Eğitim Şarkısının son akorlarının kafasının içinde yeni şarkıya dönüşmüş olmasıydı. Şu kadarcık şey hiç kimseye kalıcı bir zarar vermezdi kesinlikle Çocuklar da bilmeleri beklenen tüm Eğitim Şarkılarını biliyorlardı. Yanus'a itaatsizlik etmeyi amaçlamamıştı

"Menolly?" Annesi elinde askısından tuttuğu boş bir postla sınıfın kapısına gelmişti. "Onları erken mi salıverdin? Bu akıllıca bir şey mi..." Annesi aniden durdu ve kızına bakakaldı. Yüzünden bir öfke ve bezginlik ifadesi geçti. "Demek her şeye rağmen aptallık ettin? Bu kadar çok şey

buna bağlıyken yine de şarkı yazmak zorunda mıydın?"

"Isteyerek yapmadım, Mavi. Şarkı... bir anda aklıma geliverdi. Bir ölçüden fazla çalmadım..."

Annesini olanlara inandırmanın hiçbir anlamı yoktu artık. Menolly'nin, babasının gitarı götürdüğünü fark ettiği zaman hissettiği yalnızlık, annesinin soğuk memnuniyetsizliği karşısında daha da yoğunlaşmıştı.

"Çuvalı al. Taze yeşilliklere ihtiyacımız var," dedi Mavi ifadesiz bir sesle. "Yetişmiş olabilecek tüm sarı damarlı otlara da. Elimizde bunlardan biraz olmalı."

Menolly isteksizce çuvalı aldı ve düşüncesizce askısını omzuna attı. Biçimsiz çuval yaralı sırtına çarpınca nefesi kesildi.

Menolly engelleyemeden, annesi gevşek elbiseyi kaldırıverdi. Kadın anlaşılmaz bir ünlemde bulundu. "Bunların üzerine hissizotu gerekecek."

Menolly geri çekildi. "Daha ilk fırsatta hissizleştirildikten sonra, iyi bir dayağın ne anlamı kalır ki?" Sonra da Salon'dan fırlayıp gitti.

Oysa onun canının yanıp yanmaması Mavi'nin fazlasıyla umurundaydı, çünkü sağlam bir vücudun daha çok, daha hızlı ve daha sıkı çalışabildiğini biliyordu.

Düşünceleri ve ızdırabı Menolly'yi Kaleden dışarı çıkmaya teşvik etti, yaralı sırtı savurduğu her geniş adımda sızlıyordu. Kalenin önünden gitme-

si gereken uzunca bir yol olduğu için hiç yavaşlamadı. Bir teyze neden çocukların dersten bu kadar erken çıktığını, ya da neden Eğitim dururken yeşillik toplamaya gittiğini sormadan ne kadar hızlı giderse, o denli iyiydi.

Şansı vardı ki, kimseye rastlamadı. Herkes ya Liman Mağarası'nda teknelerden balık indiriyor, ya da bunu yapmak zorunda kalmamak için Reis'in gözüne gözükmemeye çalışıyordu. Menolly bataklık yoluna doğru aşağıdan, sonra da Yançember'in sağındaki patikadan geçerek küçük kalelerin yanından aceleyle ilerledi. Kendisiyle Deniz Kalesi arasına elinden geldiğince çok mesafe koymaya çalışmıştı; yeşillik arayışında olduğundan kimse buna sesini çıkartamazdı.

Kumlu patika boyunca koşarken tüm vücudunu sızlatan engebeli gidişi umursamamaya çalışarak, taze otlar için gözünü dört açtı. Sırtı acımaya başlamıştı. Dişlerini sıktı ve koşmaya devam etti.

Ağabeyi Alemi, Menolly'ye bir kez onun Kaledeki oğlan çocukları kadar iyi koştuğunu ve bir uzun mesafe koşusunda onların yarısına fark atacağını söylemişti. Keşke erkek olsaydı... O zaman Petiron'un ölüp onları Arpçısız bırakmış olması fark etmezdi. Yanus kendi şarkılarını söyleyebilecek kadar cesur olduğu için bir erkek evladını da dövemezdi.

Bataklık vadilerinin ilki, çiçek açan kıyı eriği ve

bataklık böğürtlenleriyle sarı pembeydi. Ara sıra siyahlıklar vardı; daha çok ana filolardan kaçan İpliği yakalayan ve alçaktan uçan kraliçelerin işiydi bunlar. Öyle ve şurada alev makinelerinin kömürleştirdiği toprak parçası gözüküyordu: kaçmayı başaran bir İplik yuvası. Bir gün, dedi Menolly kendi kendine, bir gün bir pencerenin çelik kepenklerini ardına dek açacak ve ejderlerin İpliği gökyüzünde yaktıklarını görecekti. Kesinlikle görmeye değer bir manzara olmalıydı bu!

Aynı zamanda da korkunç, diye düşündü annesinin İplikten yanmış adamlara baktığını gördüğü için. Yara izi sanki birisi adamın koluna kızgın demirle, kenarlarda yanıp kararmış deriler bırakarak kalem ucu derinliğinde bir oyuk açmış gibiydi. Torly o büzülmüş ve kırmızı, düz yarayı daima taşıyacaktı İplik yarası asla düzgün bir şekilde iyileşmezdi.

Koşmaya bir son vermeliydi. Fazlaca terlemeye başlamıştı ve sırtı batıyordu. Tuniğinin kemerini gevşetti, yumuşak koşu hayvanı postunu yelpazeleyerek kürek kemiklerini serinletti.

İlk bataklık vadisini geçti, kayalık tümsekli tepeden aşarak diğer vadiye girdi. Burada dikkatli olması gerekiyordu: bu o derin, bataklık yerlerden biriydi Sarı damarlı otlardansa hiç iz yoktu. Geçen yaz ilerideki iki tepenin üzerinde biraz yetişmişti.

Menolly onları önce duydu, yukarıdan gelen

beklenmedik sesler karşısında korkunun şokuyla yukarıya baktı. Ejderler mi? Gökte Iplik olduğuna işaret eden gri pınltıyı çılgınca arayarak doğuya baktı. Yeşile çalan mavi gökte, o korkulan sis yoktu, ama ejder filoları vardı. Duyduğu ejderler miydi? Olamazdı! Onlar böyle sürü halinde uçmazlardı. Ejderler daima düzenli filolar halinde, gökyüzünde bir düzen oluşturacak şekilde uçarlardı. Oysa bunlar ok gibi atılıyor, sağa sola kaçışıyor, sonra aniden inip yukarıya tırmanıyorlardı. Eliyle gözlerini gölgeledi. Mavi ışıltılar, yeşil, tuhaf bir kahverengi ve sonra ... Tabii ki, güneş, liderlik eden, ok gibi bir gövdeden altın renginde yansıyordu. Bir kraliçe! Bu kadar küçük bir kraliçe mi?

Hayretten tuttuğu nefesini bırakıverdi. Bir ateş kertenkelesi kraliçesi mi? Öyle olmalıydı Sadece ateş kertenkeleleri bu kadar küçük olup da ejderlere benzeyebilirdi. Wherler kesinlikle ejderlere benzemez ve gün ortasında çiftleşmezlerdi. Ve Menolly'nin şahit olduğu da tam buydu, bronzları yakın takipte olan bir ateş kertenkelesi kraliçesinin çiftleşme uçuşu.

Demek ki ateş kertenkeleleri oğlanların uydurması değillerdi! Şaşkınlık içinde kalmış bir şekilde Menolly, bu hızlı ve zarif uçuşu izledi Kraliçe, sürüsünü o kadar yükseğe sürüklemişti ki, daha küçük olanlar, mavıler, yeşiller, kahverengiler alçaktan uçmak zorunda kalmışlardı. Şimdi

daha alçak irtifada daireler çiziyor, kraliçe ve bronzlarını taklit ederek dalıp, sağa sola kaçışıyorlardı.

Bunlar ateş kertenkelesi olmalılar! diye düşündü Menolly, manzaranın güzelliği ve heyecanı karşısında neredeyse kalbi durarak. Ateş kertenkeleleri! Onlar ejderler gibiydiler. Sadece çok, ama çok daha küçüklerdi. Tüm Eğitimi boşuna yapmamıştı. Bir kraliçe ejder altın rengiydi: uçuşta kendisini geçen bronzla çiftleşirdi. Şu anda ateş kertenkelelerinin yaptığı da buydu.

Ah, onları izlemeye doyum olmuyordu! Kraliçe güneşe doğru dönmüştü ve gözleri çok keskin olan Menolly siyah beneği ve peşindeki kümeyi zorlukla seçebiliyordu.

Menolly ateş kertenkelelerinin ana grubunu takip ederek yürüdü. Sonunda Ejder Kayalıklarının yakınındaki sahilin üzerine çıkacağına dair her şeyine bahse girebilirdi. Geçen güz, ağabeyi Alemi orada şafak vakti, sığlıklarda parmakkuyrukları avlayan ateş kertenkeleleri gördüğünü iddia etmişti. Onun verdiği rapor, Petiron'un "kertenkele hastalığı" dediği bir diğer furyayı başlatmıştı. Deniz Kalesi'ndeki her oğlan bir ateş kertenkelesini tuzağa düşürüp yakalama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Gördüklerini yeniden anlatması için Alemi'nin başına üşüşüyorlardı.

Sarp kayalıkların erişilmez olması da iyi bir şeydi. Tecrübeli bir denizci bile o tehlikeli akın-

tılara atılmaya cüret edemezdi. Ama, eğer biri'si ateş kertenkelelerinin orada olduğundan emin olsaydı. Fakat hiç kimse bunu ondan öğrenemeyecekti.

Petiron hayatta olsaydı bile, bunu ona söylemeyeceğine karar verdi Menolly. Petiron çocuklara Kayıtların ateş kertenkelelerinin varlığına izin verdiğini itiraf etmiş olmasına karşın, hiç ateş kertenkelesi görmemişti.

"Onlar görülürler," demişti Petiron Menolly'ye daha sonra, "ama yakalanamazlar." Hınltılı bir kahkaha atmıştı. "İlk yumurta çatladığından beri insanlar bunun için uğraşıyorlar."

"Neden yakalanamazlar?"

"Çünkü yakalanmayı istemiyorlar. Onlar akıllılar. Sadece ortadan kayboluyorlar.

"Ejderler gibi *ara*ya mı gidiyorlar?"

"Bunun kanıtı yok," dedi Petiron, azıcık öfkeliydi, sanki Menolly ateş kertenkeleleriyle Pern'in büyük ejderleri arasında bir karşılaştırma yaparak haddini fazlasıyla aşmış gibi.

"Kaybolup başka nereye gidebilirsin ki?" Menolly bilmek istiyordu. "*Ara* nedir?"

"Var olmayan bir yer." Petiron titremişti. "Ne oradasındır, ne de burada," ve önce Salon'un köşesini, sonra da iskelenin diğer tarafındaki Deniz Limanı'nı işaret etmişti. "Soğuktur ve hiçbir şey yoktur. Ne görüntü, ne ses, ne de duyular vardır."

"Hiç ejdere bindin mi?" Menolly etkilenmişti

"Bir kez. Çok Devirler önce." Olayın hatırasıyla yine titremişti. "Şimdi, madem konuya değindik, bana Bilmece Şarkısı'nı söyle."

"Ama o çözüldü. Onu artık neden bilmek zorundayız ki?"

"Benim için söyle ki, senin bildiğini bileyim kızım," demişti Petiron hırçınlıkla. Ama bu hiç de geçerli bir neden değildi.

Ama Menolly, Petiron'un ona her zaman çok sevecen davrandığını biliyordu ve onun ölümünden dolayı duyduğu pişmanlığın hatırasıyla boğazı düğümlendi. (Acaba o *araya* mı gitmişti? Hani ejderlerin binicilerini yitirdiklerinde, ya da uçamayacak kadar güçten düştüklerinde yaptıkları gibi? Hayır, *araya* giden birisinden geriye hiçbir şey kalmazdı. Petiron ise derinliklere atılmak üzere bedenini bırakmıştı.) Oysa Petiron'dan geriye vücudundan fazlası kalmıştı. Petiron ona bildiği her şarkıyı, her şiiri, baladı, sagayı, parmak konumunu, akordu ve çalışı, her ritmi bırakmıştı. Menolly'nin ne telli bir çalgıya ait, bilmediği bir çalış şekli vardı, ne de davullarda zamanlamasının mükemmel olmadığı bir tek ritim. Diliyle ya da kamışla bir wherry kadar iyi çift tril yapabilirdi. Ama Petiron'un ona dünyası hakkında anlatmadığı - belki de anlatamadığı şeyler de olmuştu. Menolly bunun nedeninin kendisinin bir kız oluşu ve sadece erkek zihninin anla-

yabileceği bazı gizemlerin bulunuşu olup olmadığını merak ediyordu.

Mavi'nin bir zamanlar Menolly ve Sella'ya söylemiş olduğu gibi, "Hiçbir erkeğin içinden çıkamayacağı bazı kadınsı meseleler vardır, bu yüzden de durum beraberedir."

"Kadınların hanesine bir puan daha," dedi Menolly ateş kertenkelelerini izlerken. Sadece bir kız, Deniz Kalesi'ndeki tüm oğlanların -ve erkeklerin- görmeyi ancak düşleyebildiği bir şeye şahit olmuştu, ateş kertenkelelerinin oyunlarına.

Kertenkeleler kraliçeyi ve bronzlarını takip etmekten vazgeçmişlerdi ve hava savaş oyunlarına kendilerini kaptırmışlardı. Ara sıra yere doğru dalışlar yapıyorlardı. Bazen yerin altındaymış gibi gözüküyorlardı. Sonra Menolly onların kumsalın üzerinde olmaları gerektiğini anladı. Kum ayağının altından kayıyordu. Tedbirsiz atılan bir adım, onu bir deliğe ya da çukura sokabilirdi. Denizin sesini duyabiliyordu. Kalın bataklık otlarının daha yoğun olduğu yerleri takip ederek yönünü değiştirdi. Bu yerlerde yer daha sağlamdı ve ateş kertenkelelerine daha az görünür olacaktı.

Sarp kayalıklar, kumsala dik açıyla inen bir uçuruma dönüşmeden önce, Menolly hafif bir yükseltiye geldi. Ejder Kayalıkları, sıcak pusla hafiften örtülmüş şekilde, ileri'sinde denizdeydiler. Menolly ateş kertenkelelerinin cıvıldadıklarını ve gevezelik ettiklerini duyabiliyordu. Çimenlerin

üzerine çömeldi ve daha sonra ateş kertenkelelerini bir kez daha görebilmek için yüzükoyun uzanarak kayanın kenarına doğru süründü.

Kertenkeleler görülebilir durumdaydılar ve onları izlemesi öylesine zevkliydi ki. Dalga çekilmişti ve kertenkeleler sığlıklarda son derece meşgülduler, ters dönmüş kayaların altından kayabiti topluyorlar, kızıl ve beyaz kumun oluşturduğu daracık şeritte yuvarlanıyorlar, küçük havuzcuklarda büyük bir coşkuyla banyo yapıyor ve narin kanatlarını kurutmak için açıyorlardı. İki ateş kertenkelesi aynı lokma için rekabete girdiğinde kısa bir telaş yaşanıyordu. Menolly, onların ejderlerden bu noktada ayrıldıklarına kanaat getirdi; ejderlerin kendi aralarında hiçbir şey için kavga ettiklerini işitmemişti. Duyduğuna göre koşu hayvanı ve wherry sürüleri arasında beslenen ejderler korkunç bir görüntü oluştururdu. Ejderler çok sık yemek yemezlerdi, bu da aslında iyiydi, aksi halde Pern'in tüm doğal kaynakları onları tok tutmaya yetmezdi.

Acaba ejderler balık severler miydi? Menolly denizde bir ejderin iştahını tatmin edecek büyüklükte bir balık var mıdır, diye merak ederek kıkırdadı. Belki de hep Deniz Kalesi ağlarından kurtulan o efsanevi balıklar olabilirdi. Menolly'nin yaşadığı Deniz Kalesi, deniz mahsullerinden oluşan vergisini tuzlanmış, konserve yapılmış ya da tütsülenmiş olarak Benden Weyri'ne

gönderiyordu. Zaman zaman Kuluçka'dan Çıkma gibi özel bir olay için bir ejder binicisinin gelip taze balık istediği de olurdu. Weyr'ın kadınları her ilkbahar ve güz, böğürtlen toplamak ya da saz ve ot yolmak için gelirlerdi. Menolly bir seferinde Benden Alt Mağaralarının Başkadını olan Manora'ya hizmet etmişti; Manora çok hoş, kibar bir kadındı. Menolly'nin odada uzun süre kalmasına izin verilmemişti, çünkü Mavi Manora'yla konuşacak şeyleri olduğunu söyleyerek kızlarını odadan kışkışlamıştı. Ama Menolly, Manora'dan hoşlandığını anlayacak kadarını görmüştü.

Tüm kertenkele sürüsü, kraliçe ve onu uçuran bronzun dönüşüyle birlikte türkerek bir anda havalandılar. Kraliçe ve bronz, bitkince, ılık, sığ sulara kondular, kanatları sanki onları toplayamayacak kadar yorgunlarmışçasına açıktı. Bronz, boynunu şefkatle kraliçesininkine sardı ve maviler onlara heyecanla kayabitı ve parmakkuyruklar sunarken, öylece yüzdüler.

Menolly deniz otu örtüsünün ardından onları izlerken büyülenip kalmıştı. Küçük yeme, temizlenme ve dinlenme işlerine dalıp gitmişti. Çok geçmeden tek tek, ya da çiftler halinde, daha küçük kertenkeleler denizin çevrelediği kayalıkların ilkine doğru kanat çırptılar, küçük çatlaklardaki weyrlen'ne gizlenerek çabucak Menolly'nin görüş alanının dışına çıktılar.

Zarif bir asaletle, kraliçe ve bronzu banyodan

havalandılar. Menolly parıldayan kanatlarıyla birbirine nasıl o kadar yakın uçabildiklerini anlayamadı. Beraberce ok gibi ileriye atıldılar, sonra Ejder Kayalıklarına doğru yavaşça, döne döne alçaldılar ve denize bakan kısımda kayboldular.

Menolly ancak o zaman rahatsızlığın farkına varabildi; kemerin izlerini taşıyan sırtındaki sıcak güneşin, pantolonunun belinden girip ayakkabılarına sızan ve yüzüyle ellerinde terli bir çamura dönüşerek kuruyan kumların.

Dikkatlice kayalığın kenarından geriye çekildi. Ateş kertenkeleleri gözlendiklerini bilirlerse bu koya geri dönmeyebilirlerdi. Yeterince uzağa süründüğüne inanınca çömelir pozisyona geldi ve bir süre koştu.

Kendini sanki Benden Weyr'ine davet edilmişçesine az rastlanır bir ayrıcalık içinde hissediyordu. Dolup taşan bir neşeyle, zıplayıp dans etti ve bataklığın içinde kalın kamışlardan görünce, bir tanesini su seviyesinden kopardı. Babası gitarını almış olabilirdi, ama müzik yapmak için bir ses kutusunun üzerine gerilmiş tellerden başka gereçler de vardı.

Uygun uzunlukta gövdeyi ölçtü ve gerisini kesti. Maharetle, Petiron'un ona öğrettiği gibi üste altı, alta iki delik açtı; birkaç saniye içinde kamıştan yapılmış kavalını çalıyordu. Arsız bir şarkıydı bu, parlak ve neşeli, çünkü içinde mutluluk hissediyordu. Hafif hafif kıyıya vuran dalgaların ara-

sında bir kayanın üzerine üneimiş, kendisine tapan bronzu için kendine çeki düzen veren minik ateş kertenkelesi kraliçesi hakkında bir şarkı.

Zorunlu nağmelerde biraz sorun yaşadı ve kendini anahtarlan değiştirirken buldu, ama şarkıyı birkaç kez prova ettikten sonra, hoşuna gittiğine karar verdi. Petiron'un ona öğrettiği melodilerden, geleneksel formdan çok farklıydı. Üstelik, bir ateş kertenkelesi şarkısı gibiydi: canlı, kurnaz ve ağzı sıkı

Şaşırarak, kaval çalmayı kesti. Acaba ejderlerin ateş kertenkelelerinden haben var mıydı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaleli, gözle; Kaleli, öğren
Yeni bir şey her Devir'de.
En yaşlı, en soğuk da olabilir.
Doğruyu hisset, gerçeği bul!

Menolly sonunda Deniz Kalesi'ne geri döndüğünde hava karanyordu. Salon alışılmış gün sonu faaliyetleriyle dolup taşıyordu. Yaşlılar yemek masalarını kuruyor ve sankı daha o sabalı değil de, Devirlerdir birbirlerini görmemişçesine gevezelik ediyorlardı.

Menolly düşündü, eğer şansı varsa çuvalını su odalarına indirebilir

"O yeşillikler için nereye gittin, Menolly? Nerat'a mı?" Annesi karşısına çıkıverdi.

"Neredeyse."

Menolly, arsız sözlerinin zamanlamasının yanlış olduğunu hemen fark etti. Mavi, çuvalı kabaca yakaladı ve beğenmez bir yüz ifadesiyle içindekilere baktı.

"Eğer gezintin buna değmemiş olsaydı... Yelken görtindü."

"Yelken?"

Mavi çuvalı kapatıp Menolly'nin eline tutuşturdu "Evet, yelken. Saatler önce geri dönmüş olmalıydın Seni İplik yağarken bu kadar ileriye götüren ne idiyse...

"Yakınlarda hiç yeşillik yoktu..."

"İplik her an düşebilecekken mi? İki kat aptalmışsın."

"Yeterince güvendeydim. Devriye gezen bir ejder binicisi gördüm..."

Bu Mavi'yi memnun etmişti. "Benden'e bağlı olduğumuz için şükürler olsun. Orası iyi bir Weyr." Mavi kızını mutfak seviyesine doğru itti. "Al bunları, kızların üzerindeki her kum tanesini yıkadıklarından emin ol. Kim bilir gemiyle gelen kım?"

Menolly, onu kendi işlerine yardım edebilecek kadar becerikli bir yardımcı olarak gören diğer kadınların ona savurdukları emirleri geri çevirerek hareketli mutfaktan geçti. Menolly çuvalı ters yüz etmekle yetinip su odalarına indi. Orada daha yaşlıca, ama hâlâ eli iş tutan kadınlar en iyi maden tepsileri ve tabakları kumla temizliyorlardı.

"Yeşillikler için bir leğen gerekli teyze," dedi taş lavaboların bulunduğu seviyeye çıkarak.

"Yaşlı bir deri için yeşillikler kumlamaktan daha iyidir," dedi kadınlardan biri titrek, acı dolu bir sesle ve önündeki tabak yığınını hemen lavaboya bırakarak tıkacı çekti.

"Yeşilliklerde temizlikten daha fazla kum var," diye ığneleyici bir tonda konuştu bir diğer kadın.

"Evet, ama yeşilliklerden kumları temizlemelisin," dedi emir veren. "Ah, ne kadar hoş sarı da-

ınarlılar da var. Kızım, bunları bu mevsimde nerede buldun?"

"Nerat yolunun yansında." Menolly dehşet dolu korku haykırışları karşısında gülümsememek için kendini tuttu. Yaşlıların Kale'den en çok uzaklaşmaları, güneşli bir günde öndeki çıkıntıya yaptıkları yolculuktu.

"Iplik düşerken mi? Seni yaramaz kız!" "Yelkenin göründüğünü duydun mu?" "Sence kim dersin?" "Tabii ki yeni Arpçı, başka kim olacak?" Yeni Arpçı'nın görünümü hakkında kahkahalardan ve kıkırdamalardan oluşan büyük bir uğultu oldu.

"Buraya hep genç Arpçılan gönderirler."

"Petiron ihtiyardı."

"O burada yaşlandı. Tıpkı bizim gibi!"

"Sen nereden hatırlıyorsun?"

"Neden hatırlamayayım? Ben yaşamım boyunca senden daha çok Arpçı gördüm, kızım."

"Hiç de bile! Ben buraya Ista'daki Kızıl Kumlardan geldim..."

"Sen Yançember'de doğdun seni yaşlı bunak; ebeliğini de ben yaptım."

"Hah!"

Menolly annesinin yeşilliklerin yıkanıp yıkanmadığını öğrenmek isteyen sesini duyuncaya kadar, dört ihtiyar kadının ileri geri konuşmalarını dinledi. Iyi tabaklar neredeydi ve tüm bu dedikodu arasında nasıl iş görülecekti?

Menolly yıkanmış yeşillikleri içine alacak kadar büyük bir delikli süzgeç buldu ve annesinin incelemesi için onları yukarıya götürdü.

"Neyse, bu kadarı şeref masası için yeterli olacaktır," dedi Mavi ışıldayan yeşillik tümseğini çatalıyla dürterek. Sonra kızını süzdü. "Böyle görünmemen gerek. Sen, Bardie, yeşillikleri al ve üzerlerine sos dök. Senin odada dördüncü raftaki kahverengi şişe. Sen, Menolly, bana bir iyilik et de kendini kumdan temizleyip güzelce giyin. Yaşlı Amca'ya sen göz kulak olacaksın. Ağzını açtığı an bir şeyler tık, yoksa bütün gece onu dinleriz."

Menolly inledi. Yaşlı Amca, neredeyse gevezelik ettiği kadar da kötü kokardı.

"Sella onu idare etmekte çok daha usta, Mavi..."

"Sella şeref masasına hizmet edecek. Sen sana söylenileni yap ve minnettar ol!" Mavi yaptığı rezilliği sözsüz şekilde anımsatarak, asi kızını sert bir bakışla hizaya getirdi. Sonra Mavi kızaran balığın sosunu kontrol etmek için çağrıldı.

Menolly, bu gece Salon'dan tamamen atılmadığı için şanslı olduğuna kendi kendini inandırmaya çalışarak banyo odalarına gitti. Gerçi Yaşlı Amca'ya bakıcılık etmek neredeyse dışarı atılmak gibiydi. Onur, Deniz Kalelilerin tüm bireylerinin yeni Arpçı'yı karşılamak için orada olmalarını gerektiriyordu.

Menolly kirli elbisesini ve pantolonunu sıyırarak, ılık banyo havuzuna girdi. Suyun kumu ve teri yaralı sırtından canını mümkün olduğunca az yakarak alması için omuzlarını sağa sola oynattı. Saçı da kum içindeydi, bu yüzden onu da yıkaması gerekti. Yaşlı Amca'yla meşgul olacağı için çabuk davrandı. Herkes akşam yemeği için bir araya gelmeden önce onu şömine başındaki koltuğuna oturtmak en iyisi olacaktı.

Menolly kirli elbiselerine sarındı, Yüksek Kale'de bu saatte fazla insan olmayacağı önceden hesaplanmış riskini göze alarak banyo havuzlarından uyku katına inen loşça aydınlatılmış basamaklara atıldı. Ana koridordaki hiçbir ışık örtülmemişti, bu da eğer gelen Arpçıysa, daha sonra rehber eşliğinde bir Kale gezisi yapılacağı anlamına geliyordu. Kızların yatakhanesine giden dar merdiveni hızla indi ve kimsenin ruhu duymadan kendi bölmesine girdi.

Daha sonra, Yaşlı Amca'nın odasına gittiğinde, elini yüzünü yıkaması ve kemikli omuzlarının üzerine temiz bir elbise geçirmesi gerekmişti. Tüm bunlar olurken Yaşlı Amca da Kale'deki yeni kardan konuşuyordu ve -heh, heh - yeni Arpçı kiminle evlenecekti acaba? Eğer fırsat verirlerse Arpçı'ya söyleyecek bir iki lafı vardı ve Menolly neden bu kadar sert davranmak zorundaydı? Onun kemikleri ağrıyordu. Bu bir hava değişikliğinin göstergesi olmalıydı, çünkü ihtiyar ba-

caklan asla önceden uyarı vermek konusunda yüzünü kara çıkartmazlardı. Onları bir süre önce büyük fırtına konusunda uyarmamış mıydı? Iki tekne tüm mürettebatla birlikte yitirilmişti. Eğer onun çağrısına kulak asmış olsalardı başlarına bu gelmeyecekti. Kendi oğlu babasının sözünü dinlememe konusunda en başta geliyordu ve Menolly neden onu böyle acele ettiriyordu ki? İşini ağır görmeyi severdi. Hayır, mavi elbisesini giyse olmaz mıydı? Hani kızı onun için yapmış, gözlerinin rengine uyduğunu söylemişti. Ayrıca neden Turlon onun hep istediği, istediği ve yine istediği gibi bugün onu görmeye gelmemişti, ama zaten artık kim onu dikkate alıyordu ki?

İhtiyar adam o kadar cılız ve zayıftı ki, Menolly gibi güçlü bir kız için hiç yük değildi. Menolly, Yaşlı Amca'yı tüm yol boyunca daha o doğmadan önce ölmüş insanlardan şikayet edip dururken taşıdı. Yaşlı Amca'nın zaman kavramı çarpılmıştı, Petiron'un Menolly'ye söylediği buydu Amca'nın zihninde en canlı olan zamanlar, eskiden, dolaşmış bir trol ağı bacaklarını dizlerinin altından koparmadan önce, onun Yarıçember'in Reisi olduğu eski günlerdi. Menolly onunla içeri girdiğinde, Büyük Salon neredeyse misafirler için hazırdı.

"Limana giriyorlar," diyordu birisi. Menolly Yaşlı Amca'yı ateşin yanındaki özel koltuğuna yerleştirirken. Menolly onu yumuşatılmış wher

derilerine iyice sardı ve onu dik tutacak olan kayışı bağladı. Yaşlı Amca'nın, heyecanlandığı zaman ayakları olmadığını unutma eğilimi vardı.

"Kimmış o Liman'a giren? Kim geliyor? Kimin için bu gürültü patırtı?"

Menolly anlattı, o da dinledi; hemen sonra şikayetçi bir tavırla birisinin ona yemeğini yedirecek mi olduğunu, yoksa aç karnına onurması mı gerektiğini bilmek istedi.

Tüm kışı örmekle geçirdiği elbisenin içindeki Sella, Menolly'nin yanından dönerek geçti ve eline küçük bir torba tutuşturdu.

"Eğer güçlük çıkartırsa ona bunlardan yedir!" dedi ve daha Menolly bir tek kelime bile edemeden süzülüp gitti.

Paketi açan Menolly, içinde deniz yosunundan yapılmış ve mor ot tohumuyla tatlandırılmış top şeklinde şekerler gördü. Ağzı ferah ve nemli tutan bu şekerleri saatler boyu çiğnemek mümkündü. Sella'nın Yaşlı Amca'yı hoş tutmasına şaşmamak gerekirdi! Menolly kıkırdadı ve sonra da Sella'nın neden bu kadar yardımsever davrandığını merak etti. Menolly'nin Arpçılık görevinden alındığını öğrenmek Sella'yı sonsuz derecede mutlu ederdi. Yoksa bilmiyor muydu? Mavi bundan bahsetmezdi. Ah, ama Arpçı artık buradaydı zaten.

Yaşlı Amca yerine yerleşince Menolly'nin merakı ağır bastı ve gizlice pencerelere doğru gitti.

Limanda yelkenden eser yoktu, ama Menolly Liman'dan Kale'ye düzgün adım yürüyen, ışıldan havaya kaldırmış erkek kümesini görebiliyordu Gözleri keskin olmasına rağmen, Menolly yeni çehreleri göremedi ve hepsi buydu.

Yaşlı amca tiz bir sesle yine monologlarından birine başladı, bu yüzden Menolly, annesi onun vazifesini terk ettiğini fark etmeden önce yerine geri döndü Çok fazla telaş ve koşuşturmaca vardı, yemekler masalara dizliliyor, kadehlere hoş geldin şarapları dökülüyordu, tüm Kale misafiri karşılamak için hazırlandığından, Menolly'nin ne yapıp ne yapmadığı kimsenin umurunda olmadı.

Tam o sırada Yaşlı Amca yine kendine geldi, gözleri parlaktı ve Menolly'nin yüzünde odaklanmıştı. "Neler dönüyor kızım? İyi bir av mı? Birisi mi evleniyor? Durum nedir?"

"Herkes yeni bir Arpçı'nın geldiğini düşünüyor, Yaşlı Amca."

"Yine mi bir tane?" Yaşlı Amca'ya bıkkınlık gelmişti. "Arpçılar ben bir zamanlar Reis olduğum zamanki gibi değiller, hem de hiç. Aklıma bir zamanlar sahip olduğumuz bir Arpçı geldi de..."

Amca'nın sesi aniden sessizleşen Salon'da yankılandı.

"Menolly!." Annesinin sesi alçaktı, ama telaşı açıkça ortadaydı.

Menolly ceplerini karıştırdı, iki şeker topu bul-

du ve onları İhtiyar Amca'nın ağzına atıverdi. Yaşlı adam ne söyleyecek idiyse, ağzındaki iki koca yuvarlak nesneyle uğraşmanın zorunluluğu yüzünden sözü yarıda kaldı. Halinden memnun bir şekilde kendi kendine mırıldandı çiğner, çiğner ve yine çiğnerken.

Menolly yeni gelenleri bir an görme fırsatını bulduğunda, tüm yemek servis edilmişti ve herkes yerlerini almıştı. Yeni bir Arpçı gelmişti. Menolly daha onun yüzünü görmeden önce adını duymuştu. Elgion, Arpçı Elgion. Onun genç ve yakışıklı olduğunu, yanında her biri kendine ait sertleştirilmiş wher derisi kutusunda saklanan iki gitar, iki tahta kaval ve üç davul getirdiğini de işitmişti. Duyduğuna göre Arpçı Keroon Körfezi'ni geçerken deniz tutmasından çok rahatsız olmuştu ve kendi onurunu yenen bu cömert akşam yemeğine haksızlık ediyordu. Onun yanında, Deniz Kalesi'ndeki demirciyi aşan yeni tekne ve diğer onarım işleri için Demirci Zanaat Salonu'ndan bir zanaatustası gelmişti. Menolly, Igen Kalesi'nin, dönüş yolculuğunda Deniz Kalesi'nin verebileceği tuzlanmış veya tütsülenmiş balığa acil gereksinimi olduğunu da duydu

Menolly, Yaşlı Amca'yla oturduğu yerden şeref masasındaki enseleri ve ara sıra misafirlerden birinin profilini görebiliyordu. Bu çok can sıkıcıydı. Yaşlı Amca ve ihtiyar kemikleri, onlara ateşe yakın bir yer kazandıran diğer yaşlı akrabalar da

öyleydiler. Teyzeler, her zamanki gibi balığın iyi kısımlarının kime düştüğü konusunda ağız dalaşında bulunuyorlardı ve Yaşlı Amca onları ciddiyete davet etmeye karar verdi, ama o anda ağzı dolu olduğundan yedikleri boğazında kaldı. Sonra teyzeler Yaşlı Amca'yı boğmaya çalıştığını söyleyerek Menolly'ye saldırdılar. Menolly onların boşboğazlıkları arasından hiçbir şey duyamıyordu. Kendini Arpçı'nın şarkı söyleyişini dinleyeceği ihtimaliyle avutmaya çalıştı, eğer bu sonu gelmez yemek biterse, kesinlikle şarkı söyleyecekti. Ama büyük ateşin dibi son derece sıcaktı ve sıcaklık İhtiyar Amca'nın her zamankinden daha da kötü kokmasına sebep oluyordu, Menolly de o günkü çabalarından sonra yorulmuştu.

Menolly yarı uyku halinden, salonda yankılanan ağır denizci çizmelerinin gürültüleriyle uyandı. Silkinerek tamamen uyanmış olarak yeni Arpçı'nın şeref masasından doğrulduğunu gördü. Gitarı elindeydi ve bir ayağı taş bankın üzerinde, rahat bir duruştaydı.

Çalgının sesini kontrol etmek için birkaç akort çalarak, "Bu Salon'un sallanmadığından emin misiniz?" diye sordu. Salon'un uzun, uzun yıllardır sağlam olduğuna, sallandığının hiç bilinmediğine temin edildi. Arpçı Sol telini (Menolly'yi rahatlatarak) hafifçe daha ince bir sese akort ederken ikna olmamış gibi yaptı. Sonra da gitarını deniz tutmuş bir adam gibi inletti.

Şevkli kalabalıkta kahkaha dalgalanırken Menolly babasının bu yaklaşımı nasıl karşıladığını gömmek için kendisini zorladı. Reis'in espri anlayışı kıttı. Bir Arpçının karşılanışı ciddi bir olaydı ve Elgion bunun farkına varmış gibi görünmüyordu. Petiron Menolly'ye sık sık Arpçıların tayin edildikleri Kale için nasıl özenle seçildiklerinden bahsetmişti. Hiç kimse Elgion'u, Yanus'un mizacı hakkında uyarmamış mıydı?

Birdenbire Yaşlı Amca yumuşak ezgiyi bir kahkahayla böldü. "Hah! Mizalı anlayışı olan bir adam! Bizim bu Kale'de ihtiyacımız olan da buydu, - biraz kahkaha! Biraz müzik! Hasret kalmıştım. Biraz gürültülü şamatalı şarkılar dinleyelim. Bize kemiklerimizi hoplatacak bir şarkı çal, Arpçı. Neleri sevdiğimi bilirsin."

Menolly dehşet içinde donakalmıştı. Yaşlı Amca'yı sustururken eteğinin cebinden şeker aradı. Bu, tam onun önlemesi beklenilen türden bir olaydı.

Arpçı Elgion, bu buyruğun geldiği yöne dönerek şöminenin başındaki yaşlı adama saygıyla eğildi.

"Keşke bunu yapabilseydim, Yaşlı Amca," dedi büyük bir nezaketle, "ama bunlar ciddi günler," ve parmakları derinden kasvetli notalara bastı, "çok ciddi günler ve havailikle kahkahayı geride bırakmalıyız. Önümüzdeki sorunlar için hazırlanmalıyız." Bununla birlikte Weyr'e itaati ve ejder

binicilerini onurlandıran yeni bir teşvik edici şarkıya başladı.

Yapışkan şeker topları ısınmış ve cebinin kumaşına yapışmışlardı, ama Menolly sonunda birkaç tanesini çıkartıp Yaşlı Amca'nın ağzına tıktı. Amca, ağzının tıkandığının tamamen bilincinde ve buna içerlemiş bir biçimde, öfkeyle çiğnedi. Daha fazla şikayet edebilmek için ağzındakileri yutarak, olabildiğince hızlı çiğniyordu. Menolly yeni şarkının güçlü, sözlerinin heyecan verici olduğunun daha yeni farkına varmıştı. Arpçı Elgion'un güçlü ve kendinden emin, tok bir tenor sesi vardı. Derken Yaşlı Amca hıçkırmaya başladı. Gürültüyle tabii ki. Hıçkırıklarının arasından şikayet ediyordu, en azından etmeye çalışıyordu. Menolly tıslayarak ona nefesini tutmasını söyledi, ama Yaşlı Amca hıçkırık tuttuğu ve konuşmasına izin verilmediği için küplere binmişti ve iskemlesinin koluna vurmaya başladı. Vuruşlar Arpçı'nın şarkısına temposu bozuk bir kontrpuan yaptılar ve şeref masasından Menolly'ye öfke dolu bakışlar geldi.

Teyzelerden birisi yaşlı adam için Menolly'ye su verdi, Amca da suyu Menolly'nin üzerine boca ediverdi. Sonra Sella yanına geldi ve yaşlı adamı bir an önce odasına götürmeleri gerektiğini işaret etti.

Yatağına yatırdıklarında Yaşlı Amca hâlâ hıçkırıyordu ve kesik kesik hareketler ve yarı sözlü şi-

kayetlerle havayı dövüyordu.

"Sakınleşinceye dek onun yanında kalmalısın Menolly, yoksa yataktan aşağıya düşecek. Neden ona şekerlerden vermedin ki? Her zaman onun çenesini kapatırlar," dedi Sella.

"Öyle yaptım. Şekerler yüzünden hıçkırık tuttu."

"Hiçbir şeyi beceremezsin, değil mi?"

"Lütfen Sella. Onunla sen kal. Onu öyle iyi idare ediyorsun ki. Bütün gece onu çektim ve bir tek kelime bile işitmedim ..."

"Sana onu sessiz tutman söylenmişti. Sen yapmadın. Sen kalıyorsun." Sella Menolly'yi adamla uğraşması için bırakarak odadan bir hışımla çıkıp gitti.

Bu, Menolly'nin zor günlerinin ilkinin sonuydu. Yaşlı adamın sakinleşip uykuya dalması saatler sürdü. Sonra, Menolly bitkince bölmesine dönerken, annesi, onu Amca'ya tüm Kale'yi rezil etme fırsatı veren ihmalkârlığından dolayı azarlamak için geldi. Menolly'ye açıklama şansı verilmedi.

Ertesi gün İplik düştüğünden hepsi saatlerce Kale'ye hapsoldu. Düşüş sona erdikten sonra, Menolly'nin alev makineli ekiplerle gitmesi gerekti. İpliğin düşüş sınırı bataklıklara gelmişti ve bu da yapışkan bataklık çamurunu ve çamur gibi kumların içinde saatlerce ayak sürümek demekti.

Bu işten gen döndüğünde yeterince yorgundu, ama o zaman da hepsi büyük trol ağlarının yüklenmesine ve bir gece avı için teknelenn hazırlanmasına yardım etmek zorundaydılar. Gelgit gece vakti uygundu.

Ertesi sabah olağanüstü avın temizlenmesi ve tuzlanması için şafaktan önce uyandı. Bu iş, tüm gününü aldı ve yatağına o kadar yorgun döndü ki, kirli elbiselerini anca sıyırıp uyku postlarının üzerine düşüverdi.

Ertesi gün ağ onarmaya ayrılmıştı, bu normalde hoş bir işti, çünkü Kale kadınları sohbet edip şarkı söylerlerdi. Ama babası ağların çabuk tamir edilmesini ve böylelikle gece denizin yükselmesinden faydalanıp bir kez daha derinlerde avlanabilmelerini istiyordu. Herkes, Reis aralarında sinsi sinsi dolanırken, konuşacak ya da şarkı söyleyecek vakitleri olmadığından işine eğildi. Reis herkesten çok Menolly'yi izliyor gibiydi ve o da kendini sakar hissediyordu.

İşte o zaman Menolly, yeni Arpçı'nın gençlerin Baladlar ve Sagaları öğrenış biçimlerinde kusur bulup bulmadığını merak etmeye başladı. Petiron defalarca ona bunların yalnızca tek bir biçimde öğretilebileceğini söylemişti ve ondan layığıyla öğrendiği gibi, doğru olarak aktarmış olmalıydı. O zaman neden babası ona o kadar kızgın gözüküyordu? Neden onu bu kadar fazla süzüyordu? Yaşlı Amca'nın gevezelik etmesine fırsat

verdiği için ona hâlâ kızgın mıydı?

Sonunda gemiler yelken açıp da herkes biraz rahatlayınca bunu ablasına soracak kadar kaygılanmıştı.

"Yaşlı Amca konusunda kızgın olmak mı?" Sella omuz silkti. "Sen neden bahsediyorsun, kızım? Sen kendini çok düşünüyorsun, Menolly, senin en büyük sorunun bu. Şu ya da bu şekilde, neden Yanus'un umrunda olasın ki?"

Sella'nın sesindeki horgörü Menolly'ye çok keskin biçimde onun sadece bir kız olduğunu, düzgün bir kız olmak için fazlasıyla iri olduğunu, ailenin en küçük kızı olduğu için de en önemsiz kişi olduğunu hatırlattı. Değersiz olmak, bu sebepten dolayı babasının gözüne batmaması, ya da kötü hareketlerinin hatırlanması daha az muhtemel olmasına karşın, kesinlikle bir avuntu değildi. Gençlere kendi şarkılarını söylemesini unutmaması bir istisnaydı. Yoksa Sella bunu unutmuş muydu? Ya da Sella'nın bundan haberi var mıydı?

Menolly bitkin bedeni için eski hasır yatakta konforlu bir nokta bulmaya çalışırken Belki, diye düşündü. Ama o zaman, Sella'nın Menolly'nin sadece kendisini düşündüğü konusunda söyledikleri daha çok kendisi için geçerliydi. Sella daima kendine ve dış görünüşüne önem verirdi. Sella evlenebilecek ve Kale'ye yarar sağlayacak kadar büyümüştü. Babasının şu anda sadece üç evlatlı-

gi vardı, ama Menolly'nın altı ağabeyi diğer Deniz Kalelerinde, o yerlerin becenlerini öğreniyorlardı. Artık onlar adına konuşacak bir Arpçıları olduğuna göre, belki yeni bir düzenlemeye gidilirdi.

Kale kadınları ertesi günü çamaşır yıkayarak geçirdiler. İplik Düşüşü geride kalmışken, hava açık ve güneşliyken, çamaşırların çabucak kuruyacağına güvenebilirlerdi. Menolly annesine Arpçı'nın onun eğitiminde kusur bulup bulmadığını sormak için bir şans elde etmeyi umdu, ama hiç fırsat çıkmadı. Onun yenne, Menolly Mavi'den bir kez daha, tamir edilmemiş elbiselerinin durumu, havalandırılmamış yatak postları, saçı, partal giysileri ve genel olarak da tembelliği yüzünden fırça yedi. O akşam, Menolly tekrar göze çarpmaktansa bir kâse çorba alıp büyük mutfağın gölgeli bir köşesinde kaybolmaktan dolayı oldukça mutluydu Hep neden bu kadar çok yanlış anlama yüzünden yalnız bırakıldığına şaşıp durdu

Düşünceleri dönüp dolaşıp kendi şarkısının birkaç ölçüsünü çalmış olma günahına geliyordu. Buna ve sadece bir kız olmaya ve gerçek bir Arpçının yokluğunda çalabilecek veya öğretebilecek tek kişinin kendisi olmasına.

Evet, sonunda kararını verdi ki, onun herkesin gözünden düşmüş olmasının sebebi buydu. Hiç kimse Arpçının gençlerin bir kız tarafından eğitil-

diklerini bilmesini istemiyordu. Ama eğer Menolly onlara doğru öğretemediyse, o zaman Petiron da ona her şeyi yanlış öğretmiş demekti. Bu fark etmezdi. Eğer yaşlı adam gerçekten de Arpustası'na onun hakkında birşeyler yazdıysa, yeni Arpçı onu merak etmiş ya da onu aramış olmaz mıydı? Belki de şarkıları, yaşlı Petiron'un sandığı kadar iyi değildi. Belki Petiron onları Arpustası'na hiç göndennemişti ve o mesaj da Menolly hakkında bir şey söylemiyordu. Her ne olursa olsun, paket artık Kayıt odasındaki şöminenin üzerinden kaybolmuştu. Olayların gidişine bakılırsa, Menolly asla Elgion'a kendisini tanıtacak kadar yaklaşamayacaktı.

Güneş doğarken, Menolly öbür gün ne yapması gerekeceğini tahmin edebiliyordu - Kale'deki tüm döşekleri yeniden doldurmak için yeni ot ve hasır toplaması gerekecekti. Bu, tam annesinin bu kadar gözden düşmüş birine yakıştıracağı işti.

Yanılmıştı. Tekneler, limana şafaktan hemen sonra, ambarları sarıçizgili ve çıkınkuyruklarla dolu olarak döndüler. Tüm Kale, temizleme, tuzlama ve tütsüleme mağarasına doluştu.

Denizdeki tüm balıklar arasında Menolly en çok çıkınkuyruktan nefret ederdi. Çirkin bir balıktı, üzeri sivri dikenlerle kaplıydı ve ellerinizin etini yiyip, derisini kaldıran sümüksü bir salgı yayardı. Çıkınkuyruklar, her şeyden çok kafa ve ağızdan ibarettiler, ama ön kısmı kesilip yuvar-

lak, kör kuyruğu kılçığından çıkarılabilirdi. Tazeyken ızgarası lezzetli olurdu, tütsülendiğinde daha sonra pişirilmek ya da kaynatılmak üzere yumuşatılabilirdi ve ilk yakalandığı günkü kadar leziz olurdu. Ama çıkınkuyruklar, temizlenmesi en pis, zor, güç ve kötü kokulu olan balıklardı.

Sabaha doğru, Menolly'nin bıçağı, dilimlemekte olduğu balıktan kaydı ve sol avucunu yararak açtı. Acı ve şok öylesine büyüktü ki, Menolly, Sella onun diğerlerine yetişemediğini fark edinceye kadar avucundan görünen kemiklerine aptal aptal bakarak durdu.

"Menolly, işin gücün hayal... Ah, n'olur... Mavi! Mavi!" Sella sinir bozucu olabilirdi, ama aklı başında biriydi. Şimdi de öyleydi ve Menolly'nin bileğini kavrayarak kesik atardamardan fışkıran kanı durdurdu.

Mavi gelip de onu harıl harıl çalışanların yanından geçirirken, Menolly'ye bir suçluluk duygusu çöktü. Herkes ona sanki işten kaçmak için kendini kasıtlı olarak yaralamış gibi öfkeyle bakıyordu. Elindeki rahatsız his ve acı değil de, aşağılanma ve sessiz suçlamalar gözlerinden yaş getirdi.

"İsteyerek yapmadım," diye ağzından kaçırdı Menolly annesine, Kale'nin revirine yaklaşırlarken.

Annesi ona bakakaldı. "Sana kim dedi öyle yaptığını?"

"Hiç kimse! Sadece öyle baktılar!"

"Kızım, sen kendini çok fazla düşünüyorsun, emin ol ki hiç kimse öyle bir şey düşünmüyordu. Şimdi bir saniye elini şöyle tut."

Mavi Menolly'nin bileğindeki tendon üzerindeki baskıyı gevşetince kan fışkırdı. Menolly bir an için bayılacağını sandı, ama bir daha kendi kendini düşünmemeye kararlıydı. Mavi'nin pansuman yapacağı elin kendine ait olmadığını söyleyerek kendini kandırdı.

Mavi ustaca bir turnike yaptı ve ardından yarayı keski'n bir bitki losyonuyla yıkadı. Menolly'nin eli, onun bu yaralanmaya olan ilgisizliğini arttırarak hissizleşmeye başladı. Kanama durmuştu, ama Menolly bir şekilde yaraya bakmaya dayanamıyordu. Onun yerine, kesilen kan damarını ve yarığı hızla dikerek kapatırken, annesinin yüzünde beliren dalgın ifadeyi izledi. Sonra Mavi kesiğe bolca merhem sürdü ve elini yumuşak sargılarla sardı.

"İşte! Umalım ki tüm çıkınkuynık salgısını yaradan temizleyebilmişimdir."

Kaygı ve şüphe, Mavi'nin kaşlarının çatılmasına neden oldu ve Menolly korkmaya başladı. Bir anda diğer şeyleri hatırladı. Pannaklannı kaybeden kadınlan ve...

"Elim iyileşecek, değil mi?"

"Umarız öyle olur."

Mavi asla yalan söylemezdi ve Menolly'nin midesindeki küçük, sert korku yumağı çözülmeye

başlamıştı.

"Bir miktar kullanabilmelisin. Tüm pratik işler için yeterli olacak."

"Ne demek istiyorsun? Pratik işler? Tekrar çalamayacak miyim?"

"Çalmak mı?" Mavi kızına o sanki yasaklanmış bir şeyden bahsetmişçesine, uzun ve sert bir bakış fırlattı "Senin çalma günlerin geride kaldı, Menolly. Eğitim bitti artık. ."

"Ama yeni Arpçı'nın yeni şarkıları var... ilk gece söylediği balad... Hiç tamamını dinlemedim. Akorları bilmiyorum. Öğrenmek istiyorum..." Annesinin yüzündeki kasvetli ifadeden ve gözlerindeki merhamet ışıltısından ölesiye korkarak sustu.

"Parmakların bu kesikten sonra hareket edebilse bile bir daha çalmayacaksın. İhtiyar Petiron ölürken Yanus bu kadar hoşgörülü davrandığı için memnun ol.. "

"Ama Petiron..."

"Yeterince ama dedin Al, iç şunu. Bu seni uyutmadan yatmış olmanı istiyorum. Çok kan kaybettin ve bayılıp üzerime yığılmana dayanamam."

Annesinin sözleriyle sersemleyen Menolly acı şarabın ve yabani otun farkına güçlükle vardı. Annesinin yardımıyla bile, bölmesine giden taş basamaklarda tökezledi. Postlara rağmen üşüyordu, ruhundaydı soğukluk. Ama şarap ve otlar cö-

mertçe karılmıştı ve etkisiyle başa çıkamadı. Son bilinçli düşüncesi, hayatını çekilebilir kılan tek şeyin hileyle elinden alınmış olmasının acısıydı. Ejdersiz kalan bir binicinin ne hissettiğini artık anlıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kara, daha kara, en kara,
Ve soğuk donmuş şeylerden de öte.
Hiçbir şey kalmayınca, neresidir *Ara*,
Kırılgan ejder kanatlarından başka hayatta?

Annesinin yarayı temizlerken gösterdiği özene karşın, Menolly'nin eli akşama şişmişti ve ateşi çıkmıştı, ağrısı vardı. Yaşlı teyzelerden birisi yüzüne ve başına soğuk bezler koyarak ve rahatlatıcı bir şarkı olduğunu sandığı bir ezgiyi mırıldanarak yanında bekledi. Bu fikir yersizdi, çünkü sayıklamalarının arasında bile Menolly artık müzik yapmanın ona yasaklandığının bilincindeydi. Daha da rahatsız ve huzursuz oldu. Sonunda Mavi ona cömertçe fellis suyuyla şarap verdi ve Menolly derin bir uykuya daldı.

Bu gerçekten de bir nimetti, çünkü eli öyle şişmişti ki, çıkınkuyruk salgısının bir kısmının kan dolaşımına karıştığı ortadaydı. Mavi bu konularda becerikli olan başka bir Kale kadınını çağırdı. Menolly'nin şansı vardı ki, iltihabın daha rahat akmasını sağlamak için kaba dikişleri açmaya karar verdiler. Menolly'yi devamlı uyur vaziyette tuttular ve eliyle kolu üzerindeki yara lapasını saat başı yenilediler.

Çıkınkuyruk iltihabı ölümcüldü ve Mavi daha fazla yayılmasını önlemek için Menolly'nin kolu-

nu kesmek zorunda kalabileceklerinden çok korkuyordu. Devamlı kızının yanındaydı ve Menolly'yi bilinçsizce yatıyor olmasaydı hayrete düşürecek ve memnun edecek bir ilgi gösteriyordu. Bereket versin, kızın şişkin kolundaki kırmızı çizgiler, dördüncü günün akşamında soldular. Şişkinlik azaldı ve korkunç yarığın kenarları iyileşen etin daha sağlıklı rengini aldılar.

Sayıklamaları boyunca Menolly "onlara" bir kez daha, sadece bir kez daha çalmasına izin verilmesi için yalvarıp durdu, bunu öyle acınası bir sesle yaptı ki, kötü talihin bunu imkansız hale getirdiğini kavramak Mavi'nin yüreğini burktu. El daima sakat kalacaktı. Bu da iyiydi, çünkü yeni Arpçı'nın bazı soruları Yanus'u kızdırıyordu. Elgion gençlere Eğitim Şarkılarını ve Baladları kimin ezberlettiğini bilmeyi çok istiyordu. İlk başta, Menolly'nin hiç de herkesin düşündüğü kadar yetenekli olmadığını zanneden Yanus, Elgion'a bu işi bir evlatlığın yaptığını ve oğlanın Arpçı'nın varışından hemen önce kendi Kalesine döndüğünü söylemişti.

"Bu işi her kim yaptıysa onda iyi bir Arpçı'nın nitelikleri varmış o zaman," dedi Elgion yeni Reis'ine. "Yaşlı Petiron, çoğundan daha iyi bir öğretmendi."

Övgü, Yanus'u beklenmedik biçimde rahatsız etti. Sözlerini geri alamazdı ve Elgion'a karşı, bu kışının bir kız olduğunu kabullenmek istemiyor-

du. Böylelikle, Yanus her şeyi olurına bırakmaya karar verdi. Hiçbir kız Arpçı olamazdı, ne olursa olsun. Menolly artık herhangi bir okula gidemeyecek kadar büyüktü ve müziği çocukça bir hayal olarak görene kadar başka şeylerle meşgul olacaktı. En azından Kale'yi küçük düşürmemişti.

Yanus tabii ki kız kendini fena yaraladığı için üzgündü ve bunun tek nedeni kızın iyi bir işçi oluşu değildi. Yine de bu, Menolly'yi aptalca şarkılarını unutuncaya kadar Arpçı'nın yolundan uzak tutardı. Buna karşın, Menolly hastayken bir iki kez onun ve Petiron'un karşılıklı söyleme biçimlerini, karşı ezgideki temiz, tatlı sesini özledi. Ama bu konuyu kafasından silip attı. Kadınların oturdukları yerde çalıp oynamaktan daha önemli işleri vardı.

Elgion'un ona verdiği rapora göre, diğer Kalelerde ve Weyrlerde heyecan verici olaylar meydana geliyordu. Onun zihnini yaralı bir kızın küçük sorunundan alacak derin ve kaygı verici sorunlar.

Arpçı Elgion'un sık sık yönelttiği sorulardan birisi Deniz Kalesi'nin, Weyrleri olan Benden'e karşı tutumuyla ilgiliydi. Elgion onların Isla Weyri'ndeki Eskiçağlılarla ne kadar sık karşılaştıklarını öğrenmeye meraklıydı. Yanus ve kalelileri ejder binicileri hakkında ne hissediyorlardı? Benden Weyrlideri ve Weyrkadını için ne düşünü-

yorlardı? Ejder binicisi olacak oğlanların ve genç kızların Kale ve Zanaatlarda Aranması için? Yanus ya da hiç bir kalelisi bir Kuluçka'dan Çıkış'a şahit olmuşlar mıydı?

Yanus sorulan mümkün olduğunca az kelimeyle yanıtladı ve bu, ilk başta Arpçı'yı tatmin ediyormuş gibi gözüktü.

"Yarıçember daima Benden Weyri'ne vergi vermiştir, İplik düşmeden önce bile. Weyr'imize karşı olan yükümlülüklerimizi biliyoruz; onlar da bize karşı olanları yerine getiriyorlar. Yedi küsur Devir önce Düşüş başladığından beri bir tek İplik Yuvası bile olmadı."

"Eskiçağlılar mı? Yarıçember Benden Weyri'ne bağlı olduğundan, durum Keroon ya da Nerat'ta Düşüş iki Weyr'un sınırları içine yağdığı zaman olduğu gibi değildir, diğer Weyrlerden çok kişiyi görmeyiz. Eskiçağlılar *ara*dan yüzlerce Devir kat edip yardımımıza koşmaklan için çok minnettar olduk."

"Ejderadamlara Yarıçember'de kapımız daima açıktır. İlkbahar ve sonbaharda kadınlan buradadırlar, kıyı eriği, bataklık böğürtleni, ot gibi şeyler toplarlar. Gönülleri ne dilerse alabilirler."

"Weyrkadını Lessa'yla hiç tanışmadım. Ara sıra, bir Düşüş'ün ardından onu kraliçesi Ramoth'un sırtında götürüm. Weyrlideri F'lar iyi bir adam."

"Arama? Yarıçember'de uygun bir delikanlı bulurlarsa şeref duyarız ve gitmesine izin veririz."

Ancak, bu problem Reis'in kafasını daha önce meşgul etmemişti, zira Yarıçember'den hiç kimse bir Arama'yı yanıtlamamıştı. Bu da iyi, diye düşündü Yanus kendi kendine. Eğer bir oğlan seçilecek olursa, Kale'deki diğer tüm gençler kendilerinin seçilmiş olması gerektiğinden yakınıp duracaklardı. Pern'in denizlerinde de, aklını hayallere değil, işine vermen gerekirdi. Şu sinir bozucu ateş kertenkelelerinin Ejder Kayalıkları'nda ara sıra görünmesi yeterince kötü bir şeydi. Ama hiç kimse Kayalıklara bir ateş kertenkelesi yakalayacak kadar yaklaşamayacağı için bunun kimseye bir zararı dokunmuyordu.

Yeni Arpçı, Reis'inin hayal gücü kıt, işine bağlı ve dar kafalı birisi olduğunu düşündüyse de, eğitimi sayesinde buna oldukça hazırlıklıydı. Onun sorunu ise, bulduklarında, başta göze çarpmayan bir değişimi talırık etmek zorunda olmasıydı; çünkü Arpustası Robinton her kalfasının tüm Kaleli ve Zanaatustaları'na kendi topraklarının, Salonlarının ve halkının ihtiyaçlarının ötesini düşündürmesini istiyordu. Arpçılar basit şarkıcı ve hikâyeciler değillerdi; onlar adaletin arabulucuları, Kalelilerin sırdaşı ve gençleri kalıba sokan kimselerdiler. Dar görüşlü düşünceyi değiştirmek, genç yaşlı herkesi Iplik'ten korudukları alandan ve bu belirli arazinin sorunlarından daha çok Pern'i düşünmeye ikna etmek, şimdi, her zamankinden daha çok gerekliydi. Birçok eski

geleneğin silkinip, yenilenmesi gerekiyordu Eğer Benden Weyrli F'lar bunu yapmış olmasaydı, eğer Lessa kayıp beş Weyrin ejder binicilerini getirmek için dört yüz Devir geriye fantastik bir yolculuğa çıkmış olmasaydı, Pern, yüzeyinde yeşil ve canlı hiçbir şey kalmamış şekilde, İpliklerin altında kıvranıyor olacaktı. Weyrler ve dolayısıyla Pern kârlı çıkmıştı. Benzer şekilde kaleler ve zanaatlar da ancak yeni görüş ve yöntemleri denemeye istek gösterirlerse kazançlı çıkabilirlerdi.

Elgion, Yançember'in genişleyebileceğini düşündü. Şu anki yaşama alanları tıkış tıkıştı. Çocuklar ona yakınlardaki yüksek kayalıklarda başka mağaralar olduğunu söylemişlerdi. Liman Mağarası da şu an oraya güvenle demir atmış otuz küsur tekneden daha fazlasına barınaklık edebilirdi.

Buna karşın, Elgion, genellikle durumundan rahattı, çünkü bu onun ilk Arpçılık vazifesiydi. Kale'de kendi iyi döşenmiş odası, beslenme düzeni kırmızı ete alışmış bir adamı kısa zamanda usandıracak kadar çok balık içermesine karşın, yiyeceği vardı ve Deniz Kaleliler, biraz asık suratlı olmalarına rağmen genelde hoş insanlardı.

Tek bir şey aklına takılıyordu: Çocukları bu kadar mükemmel şekilde kim eğitmişti? Yaşlı Petiron Arpçı'ya Yançember'de olası bir besteci olduğunu bildirmiş ve Arpustası'nı derinden etkileyen, notaya dökülmüş iki de şarkı eklemişti. Pe-

tiron aynı zamanda Deniz Kalesi'nde besteci için güçlük çıkacağını da yazmıştı. Yeni Arpçı -çünkü Petiron Arpustası'na bunu yazarken öleceğini biliyordu- dikkatli olmak zorundaydı. Burası, çok içine kapanık ve eski âdetleri gözeten bir kaleydi.

İşte bu yüzden Elgion, çocuğun zamanla kendini belli edeceğinden emin bir halde, besteci hakkındaki görüşlerini kendine saklamıştı. Müziği reddetmek zordu ve Elgion'a gösterilen iki şarkıya bakılırsa, çocuk su götürmez şekilde müzisyendi. Buna rağmen, eğer bir evlatlık idiyse ve Kale'den uzaktaysa, onun dönüşünü beklemesi gerekecekti.

Elgion kısa süre içinde Yançember uçurumları içindeki tüm küçük kaleleri ziyaret etmeyi başarmış ve çoğu kimseyi adıyla bilir hale gelmişti. Genç kızlar akşamları Büyük Salon'da çalarken Elgion'a cilve yapıyor, onu kederli gözlerle süzüyor ya da içlerini çekiyorlardı.

Aslında Elgion'un aradığı kişinin Menolly olduğunun farkına varmasının hiçbir yolu yoktu. Çocuklar, Arpçı'nın onların bir kız tarafından eğitildiklerini bilmekten hoşlanmayacağı ve bunu ona söyleyerek Kale'yi rezil etmemeleri konusunda Reis tarafından tembihlenmişlerdi. Menolly elini o kadar kötü kestikten sonra, elini bir daha kullanamayacağına dair dedikodular dolaşmıştı ve herkese onun tekrar akşamları şarkı söylemesini

istemenin kalpsizlik olacağı söylenmişti.

Menolly enfeksiyondan kurtulup eli iyileştiğinde, ama açıkça hareketsiz kaldığında, hiç kimse ona müziği hatırlatacak kadar düşüncesizlik etmemişti. Menolly Büyük Salon'daki müzikten kendi uzak duruyordu. Elini iyi kullanamadığından ve Kale'deki uğraşıların büyük bölümü iki el gerektirdiğinden, genellikle yalnız başına, gündüzleri sık sık yeşillik ve meyve toplamaya gönderiliyordu.

Mavi en küçük çocuğunun sessizliğine ve pasifliğine şaşırdıysa da bunu onun müzik yeteneğini kaybetmesine değil, uzun ve acılı iyileşme sürecine bağlamıştı. Mavi tüm acı ve dertlerin zamanla unutulabileceğini biliyordu ve bu yüzden kızını birşeylerle meşgul tutabilmek için elinden geleni yaptı. Mavi çok meşgul bir kadındı ve Menolly de onun ayağının altında dolanmıyordu

Yeşillik ve meyve toplamak tam Menolly'ye göreydi. Bu uğraşı, onu açık havada, Kale'den ve insanlardan uzakta tutuyordu. Büyük mutfakta herkes ya balığa çıkacak olan, ya da gece seferinden dönen erkekleri doyurmak için dönenip dururken sessizce sabah içeceğini, ekmeğini ve balığını yiyordu Menolly sonra bir balık sarnası alıp, ağ ya da deri çuvalını sırtlanıyordu Tabak çanak kısmından sorumlu olan yaşlı teyzeye her ne için dışarıya çıkıyorsa onu söylüyor, yaşlı teyze de serpme ağı gibi bir hafızası olduğu için ne

Menolly'nin önceki gün de aynı şeyi yaptığını, ne de ertesi gün de aynı şeyi yapacağını fark edemiyordu

Bahar havayı iyice ısıtıp bataklıkları yeşile ve açan çiçeklerin göz alıcı rengine boyadığında, örümcekpençeler daha sığ olan koy sularına yumurta bırakmak için denizden karaya doğru yürümeye başladılar. Bu tombul kabuklular kurutulduklan ya da tütsülendikleri zaman her yemeğe bir tat katmalarının yanında, kendileri de lezzetli olduğu için, Kale'nin gençleri -Menolly de dahil- tuzaklar, beller ve ağlarla ava yollandılar. Dört gün içinde yakınlardaki koylarda örümcekpençelerden eser kalmamıştı ve genç toplayıcılar daha fazlasını bulmak için kıyı boyunca ilerilere gitmek zorundaydılar. Iplik her an yağabilecekken Kaleden çok uzaklaşmak akıllıca değildi, bu yüzden çok dikkatli olmaları tembih edildi onlara.

Reis'i hatırı sayılır derecede düşündüren bir diğer tehlike daha vardı: bu Devir gelgit dalgaları alışılmadık derecede yüksek ve fazlaydı. Limandaki deniz az daha kabarırsa, direklen'ni kesmedikleri sürece iki büyük şalopayı Mağaraya ne sokar ne de çıkarabilirlerdi. Suyun yükselme çizgisine dikkat edilmişti ve birçokları çizginin şu ana kadar kayıt edilenlerden tam iki karış yüksekte olmasına bakarak baş sallamıştı.

Kalenın alt mağaralan olası bir sızıntıya karşı

kontrol edilmişti. Kum torbaları doldurulmuş ve limanı çevreleyen deniz duvarlarının alçak bölümlerine dizilmişti.

Güçlü bir fırtınada kazıklı yollar su altında kalacaktı. Yanus, eski ve daha net Reislik günlerinden bir şeyler hatırlıyor mu diye Yaşlı Amca'yla uzun bir sohbet yapacak kadar endişelenmişti. Yaşlı Amca konuşmaktan zevk aldı ve yıldızların etkisinden atıp tuttu; ama Yanus, Elgi'on ve iki yaşlıca tekne sahibi onun söylediklerini elekten geçirdiklerinde geriye kalan, kimsenin bilgisini arttırmadı. Gelgiti gökteki üç parlak yıldızın değil, iki ayın etkilediğini herkes bilirdi.

Yine de, mümkün olan en hızlı şekilde Kale Kalesi'ndeki ana Deniz Zanaati Kalesi'ne iletilmek üzere Igen Kalesi'ne bir mesaj gönderdiler. Yanus en büyük teknelerinin açıkta yakalanmasını istemiyordu, bu yüzden gelgiti devamlı kontrol edip, eğer deniz bir karış daha kabarırsa tekneleri Liman Mağarası'nda tutmakta karar kıldı.

Çocuklara örümcekpençe toplamaya çıktıklarında, gözlerini dört açmaları ve alışılmadık her şeyi, özellikle de koylarda kabaran denizin yeni izlerini bildirmeleri tembihlenmişti. Daha maceracı olan gençleri, bunu bahane edip kıyı boyunca uzaklaşmaktan alıkoyan tek şey İplik idi. Uzakları kendi başına keşfetmeyi tercih eden Menolly de fırsat buldukça onlara İplik'ten dem vuruyordu

Böylece bir dahaki Iplik Düşüşü'nden sonra, herkes örümcekpençe aramaya yollanınca Menolly uzun bacaklarının da yardımıyla oğlanların önüne geçmeyi garantiledi.

Menolly böyle koşmanın, kendisiyle en yakın takipçilerinin arasında bir yükselti daha bırakmanın hoş olduğunu düşündü. Uzun adımlarını engebeli araziye uyacak şekilde değiştirdi. Şimdi bileğini kırmak olmazdı. Koşmak, bir eli sakat olan bir kızın bile güzelce yapabileceği bir şeydi.

Menolly bu düşünceyi başından savdı. Hiçbir şey hakkında düşünmemenin püf noktasını öğrenmişti: sayı saydı. Şu anda adımlarını sayıyordu. Gözleri, ayaklarını korumak için önünü tararken koştu. Oğlanlar artık onu yakalayamazlardı, ama Menolly her adımında bir sayı söyleyerek, fiziksel çabanın katıksız zevki için koşuyordu. Uyluklarındaki zorlanmayı hissedinceye ve böğrüne bir sancı saplanıncaya dek koştu.

Yüzünü kıyıdan esen serin melteme çevirerek yavaşladı; onun tazeliğini ve denizin kokusunu derin derin içine çekti. Kıyı boyunca ne kadar uzağa gittiğini görmek onu biraz şaşırtmıştı. Ejder Kayalıkları, açık havada görülebiliyorlardı ve Menolly ancak o zaman küçük kraliçeyi anımsadı. Ne yazık ki, o gün yazdığı şarkıyı da hatırladı: Menolly o günün, güven dolu çocukluğunun son günü olduğunu artık anlıyordu.

Sarp kıyıların hattını takip ederek, taşların yüz-

lerinde gelgit dalgalarının izlerini görebilecek mi diye aşağıya bakarak yürüdü. Gelgitin yan yarıya yükseldiğine kanaat getirmişti. Evet, uçurumun karşısındaki bazı yerlerde, geçen gelgitten kalan, denizin taşımış olduğu döküntüleri görebiliyordu. Üstelik burası denin kumsallı bir koy idi.

Yukarılarda bir hareket, güneşin aniden örtülmesi, bakışlarını yukarıya çevirdi. Bir devriye binicisi. Onun kendisini göremeyeceğini pekâlâ bildiği halde ejder ve binicisi zarif şekilde uzakta küçülerek kaybolıncaya kadar hızla el salladı.

Bir gece yatmaya hazırlanırlarken Sella ona, Elgion'un birkaç kez ejder sırtında uçtuğunu söylemişti. Sella zevk dolu bir dehşetle titremiş ve asla bir ejdere binemeyeceğine dair yeminler etmişti.

İçinden Menolly Sella'nın bu fırsatı elde etmesinin muhtemel olmadığını düşündü. Sella'nın yorumlarının ve büyük olasılıkla da düşüncelerinin çoğu, yeni Arpçı üzerinde odaklanmıştı. Menolly, böyle düşünen tek kişinin Sella olmadığını biliyordu. Menolly tüm Kale kızlarının Arpçı Elgion konusunda aptal durumna düştüklerini düşünüyor da olsa, genel olarak arpçılan düşünmek o kadar da kötü değildi.

Yine, ateş kertenkelelerini görmeden önce onların seslerini duydu. Hayvanların heyecanlı cıvıldamaları ve çığlıkları, onları rahatsız eden birşeyler olduğunu gösteriyordu. Çömeldi ve küçük

kumsala bakan sarp kayanın kenarına doğru süründü. Ama aşağıda kumsaldan geriye pek bir şey kalmamıştı ve ateş kertenkeleleri, dar kum şeridinde, neredeyse Menolly'nin tam altına gelen bir noktanın üzerinde dönüp duruyorlardı.

Aşağıya bakarak yavaşça kenara ilerledi. Kraliçenin gelen dalgalara, onları çılgıncasına çırptığı kanatlarıyla durdurabilecekmiş gibi saldırdığını görebiliyordu. Sonra bir şimşek gibi Menolly'nin görüş alanının dışına çıktı, bu arada yaratıkların geri kalanı da sürülerinin üzerinde vahşi wherry'ler dönen korkmuş sürü hayvanları gibi amaçsızca uçuşuyor, dönüp, çullanıyorlardı. Kraliçe cılız, ince sesiyle avaz avaz bağırıyor, belli ki onlara bir şey yaptırmaya çalışıyordu. Bu aciliyetin ne olabileceğini tahmin edemeyen Menolly, kenardan biraz daha ileriye uzandı. Sarp kayalığın üst tarafı tamamen çöktü.

Deniz otlarını çılgınca kavrayarak düşüşünü engellemeye çalıştı. Ama deniz otları ellerinin arasından kaydılar ve kenardan aşağıya düştü. Kumsala, tüm vücudunu sarsan bir kuvvetle çarptı. Ama ıslak kum, çarpmanın şiddetinin çoğunu emmişti. Ciğerlerine hava tekrar girip çıkabilsin diye, düştüğü yerde birkaç dakika yattı. Sonra sürünerek ayağa kalktı ve yaklaşan bir dalgadan kaçtı.

Bir ejder boyu, ya da daha fazla düştüğü gerçeği karşısında irkilerek, yardan yukarıya baktı

Şimdi nasıl yukarı tırmanacaktı? Ama, yarın yüzünü incelediğinde, ilk başta zannettiği kadar tırmanılamaz olmadığını görebildi. Evet, neredeyse dümdüz yukarı çıkıyordu, ama bazıları oldukça büyük olan çıkıntılar ve tutunacak yerlerle delik deşikti. Ellerini ve ayaklarını koyabileceği yeteri kadar yer bulabilirse bunu başarabilirdi. Ellerinden kumu temizledi ve yukarıya çıkan en kolay yolu sistemli bir şekilde aramak için küçük koyun bir ucuna doğru yürümeye başladı.

Öfkeyle çığlık atan bir şey ona doğru saldırdığında daha birkaç adım atmıştı. Küçük kraliçe ona doğru dalış yaparken Menolly'nin elleri, yüzünü korumak için kalktı. Menolly şimdi ateş kertenkelelerinin tuhaf davranışını hatırlıyordu. Küçük kraliçe, Menolly'den olduğu kadar, mütecaviz denizden de bir şeyi korumuş gibi davranıyordu. Menolly etrafına bakındı. Bir ateş kertenkelesi kuluçkasının üstüne basmasına sadece birkaç karış kalmıştı.

"Ah, özür dilerim. Özür dilerim. Önüme bakmıyordum! Bana kızma," diye bağırdı Menolly, küçük ateş kertenkelesi yine ona saldırırken, "Lütfen! Dur! Onlara zarar vermeyeceğim!" dedi.

Samimiyetini göstermek için, Menolly kumsalın diğer ucuna kadar geri geri gitti. Orada, küçük bir çıkıntının altına eğilmesi gerekti. Etrafı kolaçan ettiğinde, küçük kraliçeden iz yoktu. Menolly'nin ferahlaması kısa sürdü; eğer yumurtala-

ra her yaklaşmasında küçük kraliçe saldırmaya devam ederse, yıkanya giden bir yolu nasıl bulacaktı? Menolly, daracık sığınağında rahat etmeye çabalayarak kambunnu çıkardı.

Belki yumurtalardan uzak dursaydı? Menolly tam üzerindeki uçunma baktı. Elvenşli görünen bazı tutamaklar vardı. Bir gözü sıcak güneşte yatan kuluçkada, yavaşça öbür uca ilerledi ve ilk çıkıntıya uzandı.

Ateş kertenkelesi bir anda ona saldınverdi.

"Ah, beni rahat bırak! Ay! Git. Uzaklaşmaya çalışıyorum."

Ateş kertenkelesinin pençeleri yanağını çizmişti.

"Lütfen! Yumurtalarına zarar vermeyeceğim!"

Küçük kraliçenin bir dahaki saldırısı, yine çıkıntının altında eğilen Menolly'yi az farkla ıskaladı.

Uzun kesikten kan sızıyordu ve Menolly elbisesinin kenarıyla yarayı sildi

"Sende akıl yok mu?" diye sordu Menolly artık görünmeyen saldırgana. "Senin aptal yumurtalarını ne yapmak isteyeyim? Senin olsunlar Ben sadece eve gitmek istiyorum. Anlayamıyor musun? Sadece eve gitmek istiyorum!"

Eğer çok hareketsiz durursam, belki beni unutur, diye düşündü Menolly ve dizlerini çenesinin altına çekti, ama ayak parmakları ve dirsekleri çıkıntının dışında kaldı.

Aniden, kulüçkanın üzerinde bir bronz cisimleşti, endişeyle ciyaklıyordu. Menolly kraliçenin bronza eşlik etmek için aniden indiğini gördü, öyleyse kraliçe çıkıntının tepesinde bekliyor olmalıydı, sırf Menolly kafasını dışarı uzatsın diye.

Bir de sizin için ne güzel bir şarkı yazmıştım, diye düşündü Menolly, yumurtaların üzerinde uçuşan iki kertenkeleyi izlerken. Üstelik de yaptığım son şarkıydı bu. Nankörsünüz, siz, nankör!

Rahatsızlığına karşın, Menolly gülmek zorundaydı. Ne kadar da imkansız bir durumdu! Daracık bir çıkıntının altında, kolunun yarısından büyük olmayan bir yaratık tarafından esir tutulmak.

Onun kahkahasıyla, iki ateş kertenkelesi yok oluverdiler.

Korkmuşlar mıydı? Kahkahadan mı?

"Bir gülücük çatık kaştan daha çok şey kazandırır," demeyi severdi Mavi.

Belki de gülmeye devam edersem, dost olduğumu anlarlar? Ya da yukarıya tırmanıncaya kadar korkarlar? Bir kahkahayla kurtulmak?

Menolly gerçekten de kıkır kıkır gülmeye başladı, çünkü denizin oldukça hızlı yükseldiğini görmüştü. Sığınağından dışarı çıktı, torbasını omzuna attı ve tırmanmaya başladı. Ama görünen o ki, hem tırmanıp hem de gülmek mümkün değildi. Her ikisi için de nefes almaya ihtiyacı vardı.

Birdenbire, küçük kraliçe ve bronz onu taciz etmek üzere döndüler, başına ve yüzüne saldır-

dılar Nazik görülen kanatlar, silah olarak kullanıldıklarında tehlikeliydiler.

Artık gülmeyen Menolly, şimdi ne yapması gerektiğini merak ederek çıkıntının altına eğildi.

Eğer kahkaha onları ürküttüyse, bir şarkıya ne demeliydi? Belki bu çifte şarkısından bir nakarat söylerse, onun gitmesine izin verirlerdi Kertenkeleleri görüşünden beri ilk şarkı söyleyişiydi, bu yüzden sesi kaba ve kararsız geliyordu. Neyse, kertenkelelerin onun ne demek istediğini bileceklerini umut etti ve bu yüzden o küçük arsız şarkıyı söyledi. Boşluğa.

"Bu fikir de buraya kadar," diye söylendi Menolly fısıldayarak. "Demek ki senin şarkılarınla ilgilenmemek konusunda herkes hemfikir."

Onu hiç kimse dinlemiyor muydu? Görünürde tek bir ateş kertenkelesi bıyığı bile yok muydu?

Menolly elinden geldiğince hızlı sığınağından fırladı ve bir anlığına iki ateş kertenkelesiyle yüz yüze geldi. Eğildi ve kertenkeleler de belli ki kayboldular, çünkü dikkatlice tekrar baktığında, hayvanların tünemiş oldukları tünek boştu.

Menolly açık bir şekilde hayvanlann ifadelerinde ilgi ve merak gördüğü izlenimindeydi.

"Bakın, her neredeyseniz, beni duyabilirsiniz.. orada kalıp gitmeme izin verecek misiniz? Hele şu uçurumun tepesine bir varayım, gün batıncaya dek size serenat yapacağım. Sadece oraya çıkmama izin verin!"

Sığındığı yerden bir kez daha çıkarken, saygı dolu bir ejder şarkısı söylemeye başladı. Kraliçe ateş kertenkelesi, yardımla birlikte belirdiğinde, yukarı doğru beş basamak tırmanmıştı. Menolly cıyaklamalar ve viyaklamalar arasında aşağıya sürüldü. Yukarısındaki kayaya sürtülen pençeleri bile duyabiliyordu. Şimdiye kadar birçok dinleyicisi toplanmış olmalıydı. Üstelik bir tanesine bile ihtiyacı yokken!

Dikkatlice yukarıya baktı; ilgiyle fırıl fırıl bakan on çift gözle karşılaştı.

"Bakın, bir pazarlık yapalım! Uzunca bir şarkı ve kayalara tırmanmama karışmayacaksınız. Anlaştık mı?"

Ateş kertenkelelerinin gözleri döndü.

Menolly bunu anlaşmanın yapıldığına yordu ve şarkıyı söyledi. Sesi heyecanlı ve hayret dolu bir cıvıldama faslı başlattı ve gerçekten de onun şarkıyı minnettar kalelilerin ejderleri onurlandırmaları hakkında söylediğini anlayıp anlamadıklarını merak etti. Son dizelere geldiğinde açığa çıkmış, performansı karşısında kendinden geçmiş kraliçe ve dokuz bronzunun görüntüsü karşısında şaşkına dönmüştü.

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu ve bir elini çıkıntıya koydu.

Kraliçe eline saldırdı ve Menolly elini geri çekti

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

Kraliçe acınacak şekilde cıvıldadı ve Menolly kraliçenin davranışında bir tehdit olmadığını kavradı. Sadece tınnanmasına izin yoktu.

"Gitmemi istemiyor musun?" diye sordu Menolly.

Kraliçenin gözleri daha parlak ışıldıyor gibi gözüktüler.

"Ama gitmek zorundayım. Eğer kalırsam, su yükselecek ve beni boğacak." Menolly'nin sözlerine açıklayıcı hareketler eşlik etti.

Kraliçe bir anda tiz bir çığlık koyuverdi, bir an için havada asılıymış gibi gözüktü ve sonra, bronzları da yakın takipte, kumsal boyunca yuvasına süzüldü. Çok ısrarlı ve heyecanlı sesler çıkartarak yumurtaların üzerinde döndü.

Eğer deniz Menolly'yi tehdit edecek denli hızlı yükseliyorduysa, yuvayı basmaya da korkutucu derecede yakın demekti. Küçük bronzlar kraliçenin yakınmasını duydular ve fazlasıyla cüretkâr birkaç tanesi Menolly'nin başının üzerinde daireler çizip tekrar kuluçkaya gittiler.

"Artık oraya gelebilir miyim? Bana saldırmayacak mısınız?" Menolly ileri doğru birkaç adım attı.

Çığlıkların tonu değişti ve Menolly adımlarını çabuklaştırdı. O yuvaya doğru yaklaşırken, kraliçe kuluçkadan bir yumurtayı aldı. Kanatlarının büyük bir çabasıyla yukarıya doğru kaldırdı. Büyük efor sarf ettiği ortadaydı. Bronzlar endişele-

nu dile getirerek etrafta uçuşup durdular, ama kraliçeden çok daha ufak olduklarından ona yardım edemiyorlardı

Menolly şimdi uçurumun dibinin bu noktasının kırık kabuklarla ve kanatları yarı açılmış, yumurta sıvısıyla panldayan minik ateş kertenkelelerinin yürekler acısı bedenleriyle dolu olduğunu gördü. Küçük kraliçe şimdi yumurtayı Menolly'nin daha önce farkına varmadığı, uçurum yüzünden neredeyse yarım ejder boyu yükseklikte bir çıkıntıya taşımıştı. Menolly küçük kraliçenin yumurtayı çıkıntıya bıraktığını ve ön ayaklarıyla, kayalardaki bir deliğe yuvarladığını görebildi. Kraliçe tekrar belirinceye dek bayağı vakit geçti. Kraliçe sonra tekrar denize doğru alçaldı, bir dalganın, tehlike içindeki yuvaya tehdit edici biçimde kıvrılan köpüklü zirvesinin üzerinde uçtu. Bulanık bir hareketle, kraliçe Menolly'nin önüne dikilmişti ve yaşlı bir teyze gibi onu azarlıyordu.

Menolly bu düşünce karşısında elinde olmadan gülümsemekle birlikte, küçük kraliçenin cesareti ve tek başına yavrularını kurtarmaya çalışması yüzünden içine hayranlık ve acıma duygusu dolmuştu. Eğer ölü ateş kertenkeleleri bu kadar gelişkinlerse, yumurtalar çatlamaya yakındı. Kraliçenin yumurtaları güçlükle hareket ettirebilmesine şaşmamak gerekirdi.

"Yumurtaları taşımama yardım etmemi istiyor-

sun, değil mi? Tamam, bakalım ne yapabileceğim!"

Eğer küçük kraliçenin buyurgan emrini yanlış anladıysam diye geri sıçramaya hazır bir şekilde, Menolly çok dikkatlice bir yumurta aldı. Yumurta sert ve sıcaktı. Menolly ejder yumurtalarının da ilk bırakıldıklarında yumuşak olduğunu, ama Weyrlerin Kuluçka Meydanları'nda, sıcak kumların üzerinde zamanla sertleştiklerini biliyordu. Bunlar kesinlikle çatlamaya yakın olmalıydılar.

Sakat elinin parmaklarını yumurtanın etrafında özenle kapatarak, Menolly eli ve ayağı için tutunacak yerler aradı, buldu ve kraliçenin çıkıntısına ulaştı. Yumurtayı tedbirlice bıraktı. Kraliçe bir pençesi sahiplenircesine yumurtanın üzerinde olduğu halde belirdi ve öne, Menolly'nin yüzüne doğru eğildi. O kadar yakındı ki, façetalı gözlerin hareketi rahatça görülebiliyordu. Kraliçe tatlı bir cıvıltı çıkardı, sonra son derece ciddi bir şekilde, yumurtasını güvenliğe doğru itelerken Menolly'yi payladı.

Menolly bir dahaki sefere, elinde üç yumurta getirmeyi başardı. Ama yükselen dalga ile kuluçkadaki şaşırtıcı sayıdaki yumurta arasında, oldukça zorlu bir yarış olacağı ortadaydı.

"Eğer delik daha büyük olsaydı," dedi küçük kraliçeye, üç yumurtayı bırakırken, "bronzlardan bazıları, yuvarlamana yardımcı olabilirlerdi."

Üç yumurtayı teker teker güvenliğe yuvarla-

makla meşgul olan kraliçe, onu umursamadı.

Menolly deliğin içine baktı, ama ateş kraliçesinin gövdesi görüşü engelliyordu. Eğer delik daha geniş, dolayısıyla da çıkıntı daha büyük olsaydı, Menolly yumurtaların geri kalanını çuvalında taşıyabilirdi.

Uçurumun yüzünü çökertmeyeceğini, kraliçeyi, kuluçkayı ve her şeyi gömmeyeceğini umarak Menolly ihtiyatlı bir şekilde deliğin ağzını iteledi. Aşağıya gevşek kumlar döküldü

Menolly çıkıntıdan çakılları temizlerken, kraliçe küplere binmiş bir şekilde azarlamaya koyuldu. Menolly sonra girişin ağzını yokladı. İlerisi sadece yekpare kayaymış gibi görünüyordu. Hafiften genişçe bir ağızla hoş bir tünel elde edinceye kadar daha gevşek taşları çekti.

Küçük kraliçenin öfke dolu şikayetlerini duymazlıktan gelen Menolly aşağıya indi, yere ayak basınca torbasını çözdü. Küçük kraliçe onun yumurtaları torbaya koyduğunu görünce deliye döndü, Menolly'nin başına ve ellerine vurmaya başladı.

"Şimdi buraya bak," dedi Menolly sertçe, "senin yumurtalarını çalmıyorum ben. Onları en hızlı şekilde güvenliğe kavuşturmaya çalışıyorum. Bunu elimle değil, çuval ile yapabilirim."

Menolly göz hizasında asılı duran küçük kraliçeyi öfkeyle süzerek bir süre bekledi.

"Beni anladın mı?" Menolly küçük kumsala da-

ha da kuvvetle çarpan dalgaları işaret etti. "Deniz kabarıyor. Ejderler bile bunu durduramaz artık." Menolly çuvalına bir yumurta daha yerleştirdi dikkatlice. Ya yumurtaları kırmayı göze alacak, ya da iki, belki de üç sefer yapacaktı. "Bunu alıyorum," dedi ve yukarıdaki çıkıntıyı gösterdi, "oraya götürüyorum. Anlıyor musun, ahmak hayvan?"

Küçük yaratığın anladığı ortadaydı, çünkü, endişeyle mırıldanarak çıkıntı üzerindeki yerini aldı, Menolly'nin ona doğru gelişini izlerken kanatları yarı açıktı ve seğiriyordu.

Menolly iki eliyle daha hızlı tırmanabiliyordu. Üstelik yumurtaları çuvalın ağzından dikkatlice tünelden aşağıya boşaltabilirdi.

"Bronzlan yardımına çağırsan iyi olur, yoksa çıkıntıya çok fazla yığılma olacak."

Menolly'nin toplam üç sefer yapması gerekti ve son tırmanışını yaparken deniz kuluçkadan sadece bir ayak uzaklıktaydı Küçük kraliçe bronzlarını organize etmişti ve Menolly, onun tünelin ötesinde oldukça büyük olduğu anlaşılan mağaradan gelen azarcı sesinin yankılandığını işitebiliyordu Şaşırtıcı değildi, çünkü bu yarların geçitler ve mağaralarla dolu olması gerekiyordu.

Menolly kumsala son bir bakış attı, su küçük koyun her iki yanında da en azından bilek seviyesindeydi. Yukarıya, çıkıntının ötesine baktı. Uçurumun yarısına kadar çıkmıştı, ileride de el

ve ayaklan için yeterince tutunacak yer görebildiğini düşündü.

"Hoşça kalın!" Menolly, titreyen cıvıltılarla yanıtlandı ve kraliçenin yumurtalarını düzgünce dizmeleri için önüne kattığı bronzları hayalinde canlandırarak kıkırdadı.

Menolly uçurumun tepesine birkaç zor an yaşamadan varamadı. Kendini en sonunda zirvedeki deniz otlarının üzerine attığında tükenmişti ve sol eli alışılmadık kavrama ve çabadan dolayı ağrıyordu. Kalbi kaburgalarına çarpmayı bırakıp, daha rahat nefes alır hale gelene kadar bir süre orada yattı. Denizden esen meltem onu serinleterek yüzünü kuruttu; ama bu ona midesinin boş olduğunu hatırlattı. Uğraşıları, kesesindeki sarmaları ufalanmış kırıntılara çevirmişti, bulabildiğince hızlı yedi onları.

Yaşadığı maceranın büyüklüğü onu bir anda çarptı ve korkuyla gülme arasında bocaladı. Anımsıyor olduklarını gerçekten yaptığını kendine ispatlamak amacıyla kayalığın kenarına dikkatlice emekledi. Ateş kertenkelesi yumurtalarının üzerinde pişmekte olduğu kumlu havuz dalgalar tarafından süpürülüyordu. Onunla birlikte kenardan aşağıya düşen taşlar kaybolmuş, ya da dalgalarca götürülmüştü. Deniz çekildiğinde, kendisini ve kuluçkayı kurtarma çabalarının tüm kanıtları silinecekti. Kraliçenin yumurtalarını yuvarladığı kayanın çıkıntısı görülebiliyordu, ama

bir tek ateş kertenkelesinden bile eser yoktu. Dalgalar, o denize bakarken, sabit fikirlice Ejder Kayalıkları'na vuruyorlardı, ama kasvetli kayalıklarda oradan oraya uçuşan parlak renkli noktacıklar yoktu.

Menolly yanağını yokladı. Ateş kertenkelesinin tırmığı kurumuş kan ve kumla kabuk bağlamıştı.

"Demek gerçekti!"

Küçük kraliçe ona yardım edebileceğimi nereden bilmişti? Hiç kimse ateş kertenkelelerinin aptal olduğunu ileri sürmemişti. Kuşkusuz sayısız Devirdır kendilerini yakalamak için kurulan her tuzak ve kapandan sakınacak kadar zekiydiler. Aslında yaratıklar o kadar akıllıydılar ki, insanların fazlasıyla gelişmiş hayal güçlerinin eserleri olmak dışında, mevcudiyetleri konusunda epey şüphe vardı. Buna karşın, sözüne inanılır yeterince adam bu yaratıkları gerçekten de uzaktan görmüştü, tıpkı Menolly'nin ağabeyi Alemi'nin Ejder Kayalıkları'nda birkaç kertenkeleyi gördüğü gibi, bu yüzden çoğu insan onların varlıklarını gerçek olarak kabul ediyordu.

Menolly küçük kraliçenin onu anlamış olduğuna yemin edebilirdi. Başka türlü, Menolly ona nasıl yardım edebilirdi ki? Bu, küçük hayvanın ne denli zeki olduğunu kanıtlıyordu. Kesinlikle kendisini yakalamaya kalkan oğlanlardan uzak duracak kadar... Menolly dehşete düşmüştü. Bir ateş kertenkelesini yakalamak mı? Kafese kapatmak

mı? Hayır, dedi Menolly ferahlayarak, hayvanın uzun süre tutsak edilemeyeceğini düşünüyordu. Tek yapması gereken *ara*ya sıçramaktı.

Peki, küçük kraliçe neden yumurtalarıyla birlikte *ara*ya girmemişti de canını dişine takarak teker teker taşımıştı onları? Ah, evet, *ara* bilinen en soğuk yerdi. Soğuk da yumurtalara zarar verirdi. En azından ejder yumurtalarına zarar veriyordu. Kuluçka soğuk mağarada iyi olacak mıydı? Hımm. Menolly aşağıya bir göz attı. Eğer kraliçe gösterdiği kadar zeka sahibi idiyse, tüm takipçilerini yumurtalarının üzerine yatıp, çatlayıncaya kadar sıcak tutmalarını sağlardı.

Menolly biraz daha kırıntı çıkmasını umarak kesesini ters yüz etti. Hâlâ açtı. Yeteri kadar taze meyve ve lezzetli kamışlardan bulabilirdi, ama kayalık sahili terk etmeye ruhaf şekilde gönülsüzdü. Gerçi artık ona ihtiyacı olmayan kraliçenin yeniden belirmesi olası değildi.

Menolly sonunda doğruldu ve alışılmadık yoğun gayretten dolayı her yerinin tutulduğunu fark etti. Eli hafifçe zonkluyordu ve uzun yara kızarmış, biraz şişmişti. Ama, Menolly parmaklarını esnettikçe, eli daha rahat açılıyor gibi geldi ona. Evet, öyleydi. Parmaklarını neredeyse tamamen açabiliyordu. Acıyordu, ama esnercesine. Elini tekrar çalabilecek kadar açabilir miydi? Parmaklarını akort basarcasına büktü. Bu acıtıyordu, ama yine de esneyen türden bir acımaydı. Belki

eğer elini daha çok hareket ettirirse... Hiç düşünmediği bugüne kadar hep sakınmıştı onu. Oysa bugün elini tırmanmak, taşımak ve başka her şey için kullanmıştı.

"Sen de bana bir iyilik yaptın, küçük kraliçe," dedi Menolly melteme doğru konuşup ellerini sallayarak. "Görüyor musun? Elim daha iyi."

Denizden esen meltemin yumuşak ıslığı ve kayalığa üst üste binen dalgalar dışında ona yanıt veren hiçbir cıvıltı ya da ses yoktu. Menolly yine de söylediklerinin duyulduğunu düşünmeyi yeğledi. Kendini omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi ve sabahın gayretiyle oldukça memnun hissederek iç kısımlara doğru döndü.

Şimdi koşması ve yeşilliklerle ilk böğürtlenlerden ne bulursa toplaması gerekiyordu. Dalgalar bu kadar yükselmişken örümcekpençe aramanın anlamı yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dil, neşeye ses ver ve şarkısını söyle
Ejder filosundaki umit ve beklentinin.

Her zaman olduğu gibi, Kale'ye geri döndüğünde hiç kimse Menolly'nin farkına varmadı. Ödevcil bir şekilde liman sorumlusuyla görüştü ve ona gelgitten bahsetti.

"O kadar uzaklara gitme kızım," dedi adam ona kibarca. "İplik her an düşebilir, biliyorsun. Elin nasıl?"

Menolly birşeyler mırıldandı, adam onu duymadı, çünkü bir tekne sahibi dikkatini çekmek için bağırmıştı.

O akşam, yemek aceleyle yendi, tüm ustalar gelgiti, direkleri ve tekneleri gözden geçirmek için Liman Mağarası'na gidiyorlardı. Koşturmacanın içinde Menolly yalnız başına kalabilirdi.

Öyle de yaptı - mümkün olduğunca çabuk bölmesine ve yatağının güvenliğine koştu. Orada kendi kendine sabahki inanılmaz deneyimi kucakladı. Kraliçenin kendisini anladığından emindi. Tıpkı ejderler gibi, ateş kraliçeleri de bir insanın kalbinde ve aklında ne varsa bilebiliyorlardı. Oğlanlar onlara tuzak kurduğunda böylesine çabuk sırra kadem basmalarının sebebi de buydu. Onun şarkılarını da sevmişlerdi üstelik.

Menolly şimdi hareketsiz olan elindeki sancılı

kasılmayı hiçe sayarak kendi kendini sardı. Sonra bronzların kraliçenin ne yapacağını görmek için beklediğini hatırlayarak gerginleşti. Kraliçe cüretkâr ve zeki olandı Petiron hep ne derdi? "Gereksinim keşfin anasıdır."

Ateş kertenkeleleri o kadar uzak durmalarına karşın gerçekten de insanları anlayabiliyorlar mıydı? Menolly'nin yine aklı karışmıştı. Elbette ejderler binicilerinin ne düşündüklerini anlıyorlardı, ama ejderler Yumurtadan Çıkış sırasında binicileriyle Etkilenirlerdi. Bu bağ asla kopmazdı ve ejder bir tek kişiyi duyabilirdi, ya da Petiron öyle demişti. Eğer öyleyse, küçük kraliçe onu nasıl anlamıştı?

Gereksinimden mi?

Zavallı kraliçe! Kabaran denizin yumurtalarını sular altında bırakacağını kavradığı zaman çılgına dönmüş olmalıydı! Kim bilir ne kadar uzun zamandır o koya yumurta bırakıyordu? Ateş kertenkeleleri ne kadar yaşarlardı? Ejderler binicilerinin ömrünce yaşıyorlardı. Şimdi İplik düştüğü için bazen bu o kadar uzun olmuyordu. Çok az sayıda binici çok ağır yaralanıp ölmüştü, ejderleri de öyle. Ateş kertenkeleleri daha küçük olduklan ve çok tehlike altında olmadıkları için daha mı uzun yaşıyorlardı? Menolly'nin zihninde sorular uçuşuyordu; tıpkı ışıldayan ateş kertenkeleleri gibi, diye düşündü uyku postunun sıcaklığına sarınırken. Yarın oraya gitmeyi deneyecekti, belki de

yanında yiyecekle. Ateş kertenkelelerinin örümcekpençelerden hoşlanacağını düşünüyordu ve belki böylelikle kraliçenin güvenini kazanırdı. Belki de yarın gitmese daha iyi olurdu. Birkaç gün uzak durmalıydı. Hem zaten İplik bu kadar sık düşerken, Kalenin emniyetinden bu kadar uzaklaşmak tehlikeliydi.

Ateş kertenkelesi yumurtaları çatladığı zaman ne olacaktı? Ne manzara olurdu ama! Hah! Deniz Kalesi'ndeki tüm çocuklar ateş kertenkelelerini yakalamaktan bahsede dursunlar, Menolly sadece onları görmekle kalmamış, onlarla konuşmuş ve yumurtalarını ellemişti! Eğer şansı yaver giderse, onların yumurtadan çıktıklarını da görebilirdi. Bu, Weyrlerin birinde ejderlerin Yumurtadan Çıkma'sına gitmek kadar harikulade bir şeydi. Hiç kimse, hatta Yanus bile bir Yumurtadan Çıkma'ya şahit olmamıştı!

Heyecan verici düşünceleri dikkate alınacak olursa, Menolly'nin uyuyabilmesi bir mucizeydi.

Ertesi sabah eli ağrıyor ve zonkluyordu; düşüşten ve tırmanıştan dolayı kaskatıydı. Kafasında yan yanıya şekillenmiş bulunan Ejder Kayalıkları koyuna geri dönme fikri, en başta hava tarafından engellenmişti. O gece denizden bir fırtına esmiş, limanı çarpan dalgalarla kırbaçlamıştı. Liman Mağarası'nın sulan bile çalkantılıydı ve rüzgâr öylesine garip bir güçle kamçılıyordu ki, Kale'den Mağara'ya yürümek tehlikeliydi.

Erkekler sabah Büyük Salon'da toplanıp ağlan tamir ettiler, hikâyeler anlattılar. Mavi bazı iç Kale odalarının zahmetli temizliği için kadınlarını organize etti. Menolly ve Sella ışıl deposuna o kadar sık yollandılar ki, Sella artık yolunu bulmak için ışığa ihtiyacı olmadığına yemin etti.

Menolly Kalenin her bir odasındaki ışılları kontrol ederek şevkle çalıştı. Çalışmak düşünmekten daha iyiydi. O akşam Büyük Salon'da bulunmaktan kaçamazdı. Herkes tüm gün içeride kaldığı için, herkesin eğlenmeye ihtiyacı vardı ve gidiyorlardı. Arpçı'nın birşeyler çalacağı kesindi. Menolly ürperdi. Elinden bir şey gelmezdi. O da ara sıra müzik dinlemek zorundaydı. Bundan sonsuza dek kaçınamazdı. En azından diğerleriyle birlikte şarkı söyleyebilirdi. Ama az sonra bu zevke bile varamayacağını öğrendi. Arpçı gitarını akort etmeye başlayınca Mavi Menolly'ye işaret etti. Arpçı nakaratlarda herkesi eşlik etmeye çağırınca da, Mavi Menolly'yi öyle bir çimdikledi ki, Menolly'nin nefesi kesildi.

"Kükreme. Senin yaşındaki bir kıza yaraşır şekilde sessizce şarkı söyleyebilirsin," dedi Mavi. "Ya da hiçbir şey söyleme."

Salon'un diğer ucunda Sella da şarkı söylüyordu, hiç de doğru olmayan şekilde ve Benden Kalesi'nden bile duyulacak kadar yüksek sesle; ama Menolly itiraz için ağzını açınca, bir çimdik daha yedi.

Böylelikle hiç şarkı söylemedi, hissiz ve kınlmış bir şekilde, müziğin tadına bile varamadan, annesinin korkunç derecede haksız davrandığının son derece bilincinde olarak, yanında oturdu.

Artık çalamayacak olması yeterince kötü değil miydi - henüz - ya şarkı söylemesine izin verilmemesi? Yaşlı Petiron sağken herkes onu şarkı söylemesi için yüreklendirmişti ve onu dinlemekten dolayı mutlu olmuşlardı. Defalarca şarkı söylemesini istemişlerdi.

Menolly sonra babasının kendisini izlediğini gördü; yüzü sertti, eli şarkının temposuyla değil, içindeki bir endişeyle ritim tutuyordu. Onun şarkı söylemesini istemeyen babasıydı! Bu adil değildi! Haksızlıktı bu! Belli ki onun daha önce gelmediğini biliyorlardı ve bundan memnunlardı. Onu burada istemiyorlardı.

Kendini annesinin kollarından kurtardı ve Mavi'nin geri dönüp doğru düzgün davranmasını tıslayarak söylemesini dikkate almadan, sessizce Salon'dan dışarı çıktı. Onun gidişini görenler kederle elini yaralamasının ne büyük talihsizlik olduğunu ve artık şarkı bile söylemeyi istemediğini düşündüler.

İstesinler ya da istemesinler, onun öyle sessizce gidişi, akşam faslına bir ara verildiğinde Mavi'yi onu aramaya yollayacaktı. Bu yüzden Menolly uyku postlarını ve bir ışıklı alarak kullanıl-

mayan iç odalardan birine, kimsenin onu bulamayacağı bir yere gitti. Elbiselerini de getirmişti. Eğer fırtına dinerse, sabahleyin ateş kertenkelelerine gidecekti. Onlar Menolly'nin şarkı söylemesinden hoşlanmışlardı. Menolly'den hoşlanmışlardı.

Daha hiç kimse uyanmadan kalkmıştı. Soğuk klahı içti ve biraz daha ekmek yedi, daha fazlasını kesesine tıktı, neredeyse hazırlanmıştı. Kale girişinin koca metal kapılarıyla uğraşırken kalbi küt küt atıyordu. Kapılan daha önce hiç açmamış ve onların ne kadar ağır olduğunu anlamamıştı. Tabii ki kapılan tekrar sürgüleyemezdi, ama zaten çok gerekli değildi.

Sakin liman sularının üzerinden deniz sisleri kıvnlıyorlardı, Liman Mağarası'nın girişleri gri, daha koyu kütleler olarak görülebiliyorlardı. Ama güneş sisi yakıp geçmeye başlıyordu ve Menolly'nin hava sezileri, ona bugün havanın açık olacağını söylüyordu.

Geniş kale yolundan aşağı uzun adımlarla inerken sis dönerek yükseldi ve uzaklaştı adımlarından. Sis kadar belirsiz de olsa, bir şeyin önünden çekildiğini görmek, Menolly'yi mutlu etmişti. Görüş kısıtlıydı, ama patikadaki kayaların şeklinden yolunu biliyordu ve çok geçmeden, kendisini okşayan sislerin arasından dik sahile tırmanmaktaydı.

Biraz içeriden, bataklıklardan ilkine doğru yol

aldı. Bir fincan klah ve bir parça ekmek yeterli değildi ve daha toplanmamış bataklık böğürtleni çalılarını hatırlamıştı. İlk kambur tepenin üzerindeydi ve sis birdenbire topraktan kalkmıştı, ilkbahar güneşinin parlaklığı neredeyse gözlerini acıtıyordu.

Bataklık böğürtleni koruşunu buldu ve bir avuç yüzü, bir avuç da kesesi için topladı.

Şimdi nereye gitmekte olduğunu görebiliyor olduğundan, kumsal boyunca yavaşça koştu ve sonunda bir koya geldi. Dalgalar tam örümcekpençe yakalamak içindiler. Çantasını doldururken, bu ateş kertenkelesi kraliçesine hoş bir ikram olur, diye düşündü. Yoksa ateş kertenkeleleri siste avlanabilirler miydi?

Menolly yüklü çuvalını birkaç uzun vadi ve kambur tepe boyunca taşıdıktan sonra avlanmak için biraz beklemiş olmayı dilemeye başlamıştı. Sıcaklanmıştı ve yorulmuştu. Alışılmışın dışındaki davranışının heyecanı da sönmeye yüz tuttuğundan, aynı zamanda sıkkındı da. Elbette kimsenin onun gittiğini fark etmemesi kuvvetle muhtemeldi. Hiç kimse Kale kapılarını sürgüsüz bırakanın Kale güvenlik kurallarına karşı işlenmiş korkunç bir suç- o olduğunu anlayamayacaktı. Menolly bunun nedeninden emin değildi - çünkü orada işi olmadıktan sonra kim Deniz Kalesi'ne girmek isterdi ki? Bataklıkların arasından o tehlikeli yolu geçip? Ne için? Deniz Kalesi'nde Me-

nolly'nin aklına yatmayan, titizlikle gözetilen birkaç önlem vardı: Kale kapılarının her gece sürgülenmesi ve örtülmemiş ışılların asla kullanılmayan odalarda bırakılmaması gibi, oysa koridorlarda bu normaldi. Işıllar hiçbir şeyi yakmazlardı ve birkaç oda ışılının üstü açık bırakılmasıyla kurtarılabilecek berelenmiş baldırları dikkate almak gerekirdi.

Hayır, tek elli bir kızın yapacağı nahoş ya da bıkkınlık verici bir iş çıkmadıkça, kimsenin onun yokluğunu fark etmesi mümkün değildi. Bu yüzden Kale kapılarını onun açtığını düşünmeyeceklerdi. Menolly'nin gün boyunca kaybolması alışılmış bir şey olduğundan, hiç kimse akşam oluncaya dek onun hakkında bir şey düşünmeyecekti. Anca o zaman belki birisi Menolly'nin nerede olduğunu merak edebilirdi.

Menolly o zaman Kale'ye geri dönmeyi planlamadığını fark etti ve de sırf bu düşüncenin cüretkârlığı, onun adımlarını durdurdu. Kale'ye geri dönmemek mi? Sonu gelmeyen usandırıcı uğraşılara geri dönmemek mi? Balık ayıklamaya, tütsülemeye, tuzlamaya, konserve yapmaya? Ağ, yelken ve elbise tamir etmeye? Tabakları, kıyafetleri, odaları temizlemeye? Yeşillik, böğürtlen, ot, örümcekpençe toplamaya? Yaşlı amcalara ve teyzelere göz kulak olmaya, ateşlere, tencerelere, dokuma tezgahlarına, ışıl sepetlerine dönmemek? İstediği gibi şarkı söyleyebilmek veya bağı-

rabilmek, kükreyebilmek, çalabılmek? Uyumak... ah, şimdi nerede yatacaktı? Göklerde İplik varken nereye gidecekti?

Menolly kum tepelerini yavaşça, yorgun argın yürüdü; zihni bu devrimci fikirlerle çalkalanıyordu. Herkes akşam Kale'ye dönmek zorundaydı! Kale'ye, herhangi bir kaleye, kulübeye ya da weyre. Yedi Devirdir gökten İplik yağıyordu ve hiç kimse sığınağından fazla uzağa yolculuk etmezdi. Çocukluğundan hayal meyal ticaret kervanlarının baharda, yazın ve sonbaharın başında bataklıkları aşarak geldiğini hatırlıyordu. O zamanlar mutlu zamanlardı, şarkı ve ziyafet doluydu. Kale kapıları o zaman sürgülenmezdi. İçini çekti, o zamanlar daha mutlu zamanlardı... Yaşlı Amca ve teyzelerin anlatıp durdukları eski güzel günler. Ama İplik düşmeye başladıktan sonra her şey değişmişti... kötüye gitmişti... en azından bu, onun Kale'deki büyüklerden edindiği genel izlenimdi.

Havada bir durgunluk, Menolly'nin etrafına bakınmasına neden olan belli belirsiz bir huzursuzluk vardı. Kesinlikle bu saatlerde hiç kimse dışarıda değildi. Göğü taradı. Kıyıyı çevreleyen sis hızla dağılıyordu. Sis'in deniz boyunca kuzeye ve batıya doğru çekildiğini görebiliyordu. Kuzeydoğuda erken sabah sisine ait olabilecek iz dışında, doğuya doğru hava, gündoğumuyla aydınlıktı. Yine de bir şey Menolly'yi rahatsız ediyordu. Bu-

nun ne olduğunu biliyor olması gerektiğini hissetti.

Yer şekilleri yumuşak bir şekilde denize bakan sarp kayıya dönmeden önceki son bataklıkta, Ejder Şarkısı Kayalıkları'na yakındı artık. Bataklıkta yolculuk ederken, tuhaf özelliğin ne olduğunu tanımlamış gibiydi: bu, durgunluktu. Rüzgârın durgunluğu değildi, çünkü rüzgâr değişmeksizin denize doğru esiyor, sisi temizliyordu, durgunluk bataklıktaki canlıların durgunluğuydu. Tüm küçük böcekler, sinekler ve sürfeler, kalın çalılarda yuvalanmış vahşi wherrylerin ara sıra uçuşmaları, hepsi sessizdi. Onların sayısız faaliyetleri ve küçük gürültüleri gün doğar doğmaz başlardı ve şafağın hemen öncesine kadar da kesilmezdi, çünkü gece böcekleri de gündüz böcekleri kadar gürültücüydüler.

Menolly'yi rahatsız eden, sanki her canlı nefesini tutuyormuşçasına her tarafın böylesine sessiz oluşuydu. Farkında olmaksızın daha hızlı yürümeye başladı ve sağ omzunun üzerinden kuzeydoğuya doğru bakma dürtüsü hissetti kuvvetlice - gri bir lekenin ufku kararttığı yöne...

Gri bir leke mi? Yoksa gümüş rengi mi?

Menolly, İplik kendisine ulaşmadan önce Kale'nin emniyetine sığınmaktan çok uzak olduğunu kavradıkça, içinde yükselen korkuyla birlikte titremeye başladı. Onun ilkinalkârlıkla ardına kadar açık bıraktığı ağır metal kapılar az sonra

onun ve İpliğin yüzüne karşı kapatılıp sürgülenecekti. Yokluğu hissedilse bile, hiç kimse onun peşinden gelmeyecekti.

Koşmaya başladı ve bilinçli olarak kraliçenin çıkıntısını anımsamadan önce bir içgüdü onu uçurumun kenarına doğru yöneltti. Aslında yeterince büyük değildi. Yoksa denize girebilir miydi? İplik denizde boğulurdu. Iplik geçinceye kadar su altında kalamayacağına göre o da boğulurdu. Bir Düşüş'ün sınır çizgisini'n üzerinden geçmesi ne kadar sürerdi? Hiçbir fikri yoktu.

Şimdi kenardaydı, kumsaldan aşağıya bakıyordu. Sağda kendi çıkıntısını görebiliyordu. Uçurumun onun ağırlığı altında kırılan ucu da oradaydı. Muhakkak ki, bu aşağıya inen en kısa yoldu, ama tekrar riski göze alamazdı ve bunu istemiyordu.

Omzunun üzerinden geriye baktı. Grilik ufuk boyunca yayılıyordu Şimdi o griliği'n üzerinde parıldamalar görebiliyordu Parıldamalar mı? Ejderler'. Menolly İplikle mücadele eden ejderleri, alevli nefesleriyle, korku saçan maddeleri havada kömürleştirdiklerini görüyordu. O kadar uzaktaydılar ki, göz kırpan ışıklar Pern'in hayatı için çarpışan ejderlerden çok kayıp yıldızları andırıyorlardı.

Belki de yağış sınırı bu kadar uzağa varmazdı. Belki de emniyetteydi. Annesinin söylediği gibi, "Belkiler çok seyrek gerçekleşirdi."

Havanın durgunluğunda, diğer bir ses kendini duyurdu: sessiz, ritmik bir ezgi, küçük çocukların melodisiz ınınldanmaları gibi bir şey. Sadece farklıydı. Gürültü yerden geliyor gibiydi.

Eğildi, bir kulağını çıplak bir kayaya bastırdı. Ses içeriden geliyordu.

Tabii ya! Kayaların içi boştu... işte bu yüzden kraliçe kertenkele...

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde, Menolly kraliçenin yetersiz çıkıntısına bakarak uçurumun kenarına koşturdu.

Menolly girişi bir kez genişletmişti. İçine sıkışabilecek kadar büyütmesi mümkündü. Küçük kraliçe, kuluçkasını kurtaran birisine karşı elbette konuksever davranacaktı.

Menolly eli boş bir ziyaretçi olarak da gelmemişti. İçi örümcekpençe dolu ağır çuvalını sırtına attı. Uçurumun tepesindeki otları avuçlayarak kendini yavaşça aşağıya saldı. Ayağıyla destek aradı; bir parmağını koyacak yer buldu ve ayağının yansını oraya yerleştirdi, öbür ayağıyla da başka bir yer aranıyordu

Bir keresinde dengesini oldukça kötü kaybetti, ama bacaklarının arasına gelen bir kaya çıkıntısı, aşağıya fazlaca kaymasını engelledi. Nefesini ve cesaretini yeniden toplamaya çalışarak yüzünü uçuruma yasladı. Kayanın içinden ezgiyi hissedebiliyordu ve tuhaf bir şekilde, bu onu yüreklendirdi. Bu seste yoğun şekilde heyecan verici ve

uyarıcı birşeyler vardı.

Sadece şans, ayağını kraliçenin çıkıntısına yönlendirdi. Aşağıya bakma riskini sadece birkaç kez göze alabilmişti - manzara neredeyse ona dengesini tamamen kaybettirmeye yeterdi. Gösterdiği çabadan dolayı öylesine titriyordu ki, dinlenmesi gerekti. Uğultı, kesinlikle kraliçenin mağarasından geliyordu.

Kafasını asıl girişe sokabilirdi. Artık girmiyordu. Aklına kemerindeki bıçak gelinceye kadar elleriyle kenarları yıkmaya başladı. Bıçak tüm bir bölümü bir anda gevşetti ve üzerine taş parçalarından ve kumdan oluşan bir yağmur yağdı. Devam etmeden önce gözlerini ve ağzını kumdan temizlemesi gerekti. Sonra katı kayaya denk geldiğini anladı.

Kendini sığınağa sadece omuzlarına kadar sokabiliyordu. Nasıl dönerse dönsün, aşamadığı bir çıkıntı vardı. Bir kez daha, bir kızın olması gerektiği kadar ufak tefek olabilmeyi diledi. Sella bu delikten içeri sürünmekte güçlük çekmezdi. Azimli bir şekilde, Menolly kayayı hançeriyle yontmaya girişti; darbeler elini omzuna kadar sarsıyor, ama kayada hiçbir etki yaratmıyordu.

Çılgıncasına uçurumdan aşağıya inmesinin ne kadar sürdüğünü merak etti. İplik korunmasız bedenine yağmadan önce ne kadar vakti vardı?

Bedeni? Duvardaki çıkıntıyı omuzlarıyla geçemeyebilirdi... ama... Pozisyonunu tersine çevirdi

ve ayakları, bacakları, kalçaları, omuzlarına kadar sağlam kayanın güvenliğine kavuştu. Başı da örtülüydü, ama sadece tepesindeki uçurum tarafından.

İplik düşerken nereye gideceğini görüyor muydu? Hızla düşerken onu fark edip de bu deliğe doluşur muydu? Derken elinin altında dursun, ama ayağına dolaşmasın diye çıkıntıya bağladığı yerde çuvalın askısını gördü. Eğer İplik örümcekpençelere gelirse...

Yukarıya bir göz atacak kadar kendini dışarıya çekti. Gümüş rengi henüz görünmüyordu! Gittikçe artan ezgi dışında hiçbir ses yoktu. Bunun İplikle bir alakası olamazdı, değil mi?

Çuvalının askısı çıkıntıya dolanmıştı ve kurtarmak için epey uğraştı, oldukça sıkı asılmak zorunda kaldı. Sonra tek bildiği, torbasının kurtulduğu, asılma kuvvetinin kendisini geriye fırlattığı, kafasını tünelinin tavanına vurduğu, sonra kaba etlerinin altındaki yüzeyin aşağı ve dışarıya doğru kaydığıydı. Menolly çıkıntı yavaşça uçurum yüzeyinden sökülüp kumsala yıkılırken, tünelde tırnaklarıyla tutundu.

Menolly girişin daha fazla kısmının gideceğinden çekinerek luzla geriye emekledi ve aniden kendini elinde çuvalı, genişlemiş ağza bakar halde, geniş, yüksek ve derin bir mağarada buldu.

Ezgi arkasından gelmekteydi, sadece fazladan bir tehlike daha olabilecek bu şey karşısında et-

rafında hızla döndü.

Ateş kertenkeleleri çevre duvarlara tünemiş, kayaların çıkıntılarına ve tutamaklarına asılmışlardı. Her göz mağaranın kumlu merkezindeki yumurta tepeciğine bakarak ışıldıyordu. Ezgi, tüm küçük ateş kertenkelelerinin gırtlaklarından geliyordu ve hepsi onun ani girişine dikkat etmektense, yumurtalara olup bitenlere yoğunlaşmışlardı.

Tam Menolly bir Yumurtadan Çıkış'a şahit olduğunu kavradığında, ilk yumurta sallanmaya başladı ve kabuğunda çatlaklar belirdi.

Yumurta sallanarak kuluçka tepeciğinden koptu ve yere çarparak ikiye ayrıldı. İki parçadan Menolly'nin elinden daha büyük olmayan, kahverengi panltılı ve açlıkla sızlanan minik bir yaratık çıktı; başını ileri geri sallıyordu ve sendeleyerek ileriye birkaç beceriksiz adım attı. Şeffaf kahverengi kanatlar açıldılar, kurumak için çırpındılar ve yaratığın dengesi gelişti. Sızlanma, hoşnutsuzluk dolu bir tıslamaya döndü ve küçük kahverengi kendini savunurcasına dikkatlice etrafına bakındı.

Diğer ateş kertenkeleleri onu biraz harekete çağırarak mırıldandılar. Küçük bir öfke çığlığıyla küçük kahverengi kendini mağaranın ağzından dışarıya fırlattı; Menolly'ye o kadar yakın geçti ki, neredeyse dokunabilirdi.

Kahverengi ateş kertenkelesi, mağaranın aşın-

mış kenanndan yalpalayarak indi, kanatlarını uçuşu başarmak için delice çırpıyordu. Menolly yaratık aşağı düşerken nefesini tuttu ve hayvan kısa bir süre için tekrar görünüp, havada deniz yüzeyince uçunca rahatlayarak soludu.

Başka sızlanmalar dikkatini tekrar kuluçkaya çekti. Bu kısa zaman içinde diğer ateş kertenkeleleri de yumurtadan çıkmaya başlamışlardı, her biri kanatlarını çırpıyor ve weyr eşleri tarafından yüreklendirilerek, çırpınarak, meydan okurcasına hür ve aç olarak mağara ağzına doğru zikzaklar çiziyorlardı.

Birkaç yeşil ve mavi, küçük bir bronz ve iki kahverengi daha yumurtadan çıktılar ve Menolly'nin yanından geçip gittiler. O anda, küçük bir mavinin kendini fırlatışını izlerken Menolly çığlık attı. Mavi uçurumun güvenliğinden çıkar çıkmaz Menolly aşağıya düşen ince, kıpırdanan gümüş İpliği gördü. Bir an içinde mavi ölümcül tellerle sarmalanmıştı. Korkunç bir çığlık attı ve kayboldu Ölmüş müydü? Yoksa *ara*da mıydı? Kesinlikle ağır yaralanmıştı.

İki küçük ateş kertenkelesi daha Menolly'nin yanından geçti ve o bu sefer tepki verdi.

"Hayır! Hayır! Yapamazsınız! Öleceksiniz" Kendini onlann yoluna attı.

Öfkeli ateş kertenkeleleri onun korunmasız yüzünü gagaladılar ve o yüzünü örtmeye çalışırken kaçtılar. Onların çığlıklarını duyunca Menolly

haykırdı.

"Onların gitmelerine izin vermeyin!" Seyirci kalan ateş kertenkelelerine yalvardı. "Siz daha büyüksünüz. İpliği biliyorsunuz. Onlara durmalarını söyleyin!" Altın kraliçenin tünediği kayaya doğru yan koşup yan emekledi.

"Onlara gitmemelerini söyle! Dışarıda İplik var! Ölüyorlar!"

Kraliçe ona baktı, façetalı gözleri şiddetle dönüyorlardı. Kraliçe kıkırdadı, ona öttü ve bir yavru daha kanatlarını açıp mutlak bir ölüme doğru paytak paytak yürürken mırıldandı.

"Lütfen, küçük kraliçe! Birşeyler yap! Durdur onları!"

Ateş kertenkelelerinin Yumurtadan Çıkma'sına şahit olmanın coşkusu yerini korkuya bıraktı. Ejderler korunmalıydılar, çünkü onlar Pern'i koruyorlardı. Menolly'nin içinde bulunduğu korku ve karışıklıkta küçük ateş kertenkeleleri büyük akrabalarına bağlıydılar.

Şimdi, en azından İplik Düşüşü sona erinceye kadar birşeyler yapmaları için onlara yalvararak diğer ateş kertenkelelerine dönmüştü. Umutsuzca mağaranın ağzına atıldı ve elleriyle küçük ateş kertenkelelerini geri döndürmeyi, ilerlemelerini kendi vücuduyla engellemeyi denedi. Açlık duygusunun, bağırsaklarını düğümleyen, midesini kavuran bir açlığın kasılmalarına yenik düşmüştü. Ateş kertenkelelerini iten gücün de bu tür bir

açlık olduğunu anlaması sadece bir an sürdü: onları mantıksızca dışarıya gönderen buydu. Birşeyler yemek zorundaydılar. Yumurtadan Çıktıklarında ejderlerin de yemek zorunda olduklarını, Etkilendikleri oğlanlar tarafından beslendiklerini hatırladı.

Menolly şiddetle çuvalını kavradı. Bir eliyle girişten bir ateş kertenkelesini, diğer eliyle de çuvaldan bir örümcekpençeyi yakaladı. Küçük bronz bir kez cıyakladı ve ardından örümcekpençeyi gözünün arkasından ısırarak ustaca öldürdü. Bronz kanatlarını çırparak kendini Menolly'den kurtardı ve Menolly'nin yeni doğmuş yaratıkta olacağına ihtimal vennediği bir kuvvetle avını bir köşeye uçurdu, parçalamaya başladı.

Menolly bu sefer elini rastgele uzattı ve şaşırarak, kendini kuluçkadan çıkan tek kraliçeyi tutar buldu. Öbür eliyle çuvaldan iki örümcekpençe aldı ve kraliçeyle onlan bir başka köşeye yerleştirdi. Tüm yavrıları elle besleyemeyeceğini sonunda anlayarak, çuvalı baş aşağı etti, kabukluları döktü.

Yumurtadan yeni çıkmış ateş kertenkeleleri örümcekpençelerin üzerine üşüştüler. Menolly iki ateş kertenkelesini daha mağaranın çıkışına ulaşamadan yakaladı ve ilk yemeklerinin ortasına koydu. Her yavrı ateş kertenkelesine bir kabuklu düştüğünden emin olmaya çalışmakla meşgüldü ki, bir şeyin omzunu dürtüklediğini hissetti.

Şaşırarak döndü ve küçük bronzun elbisesine sıkıca tutunduğunu gördü. Yuvarlak gözleri dönüyordu ve hâlâ açtı. Ona sahipsiz bir örümcekpençe verdi ve tekrar köşesine gönderdi. Küçük kraliçeye de bir tane attı ve "gözdeleri" için birkaç örümcekpençe ayırdı.

Bu kadar yakınlarında bir besin kaynağı olduğu için yeni doğanların çoğu dışarı çıkmamıştı. Menolly'nin torbasında epey yük olmasına karşın aç ateş kertenkelelerinin son kırıntıya kadar yiyip bitirmeleri çok vakit almamıştı. Zavallı şeyler sızlanıp dururken hâlâ çok aç gibiydiler, gözden kaçmış birkaç kırıntı bulmak için gövde ve pençe kabuklarını didikliyorlardı. Ama mağarada kaldılar ve şimdi daha büyük olan ateş kertenkeleleri burunlarını sürtüp okşayarak, sevgi dolu sesler çıkartarak onlara katıldılar.

Tamamen tükenmiş olan Menolly, onların maskaralıklarını izleyerek arkasına yaslandı. En azından hepsi ölmemişti. Endişeyle girişe baktı ve düşen İpliğin kıpırdayan tellerini göremedi. Daha ileriye baktı. Ufukta tehdit edici gri sisten eser bile yoktu. İplik Düşüşü sona enmiş olmalıydı.

Aradan çok geçmeden, şimdi tüm ateş kertenkelelerinden gelen açlık düşüncelerini hissetti. Aslında oldukça etkileyiciydi. Çünkü kendisi de ne kadar aç olduğunun farkına varmıştı.

Küçük kraliçe, yani yaşça büyük olan kraliçe, mağarada uçmaya başladı ve takipçilerine buyur-

gan bir emir vererek bağırdı. Sonra ok gibi dışarı fırladı ve büyük ateş kertenkeleleri onun peşinden gittiler. Beceriksizce yürüyen yavrular, ilk uçuşlarını gerçekleştirdiler ve bir an içinde, mağarada Menolly, onun yırtılmış çuvalı, boş örümcekpençe ve ateş kertenkelesi kabuklarının oluşturduğu yığın dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Onların çıkışlarıyla, Menolly'nin açlığı hafifledi ve cebine tıkıştırdığı ekmeği hatırladı. Kendini bu geç kalmış keşif karşısında biraz suçlu hissederek, minnettarlıkla her bir kırıntısını yedi.

Daha sonra kendine kumda bir çukur kazdı, yırtılmış çuvalı omuzlarına örttü ve uykuya daldı.

ALTINCI BÖLÜM

Kalenin Lordu, sizin yönetiminiz
güvende olmakla
Büyüyen otların olmadığı kalın duvarlar,
metal kapılar içinde

Kimse Menolly'nin yokluğunu fark etmeden İplik Düşüşü çoktan geçmiş, alev makineli ekipler Yançember Kalesi'ne sağ salim dönmüşlerdi. Sella Menolly'yi arıyordu, çünkü Yaşlı Amca'ya bakmak istemiyordu. Yaşlı Amca bir nöbet daha geçirmişti ve birinin baş ucunda kalması gerekiyordu.

"Menolly zaten neredeyse bir tek bu işe yarıyor," dedi Sella Mavi'ye ve annesinin dik bakışların karşısında çabucak itiraz etti. "Tüm yaptığı sağda solda dolanıp, sanki değerli bir şeymiş gibi o elini korumaya çalışmak. Tüm gerçek işlerden kaçıyor..." Sella derinden içini çekti.

"Bu sabah birinin Kale kapılarını açık bırakması ve İplik Düşüşü yüzünden yeterince sorun yaşadık..." Mavi saran korkunun düşüncesiyle ürperdi; İpliğin aşağıya indiğini ve Kale içinde kıpırdandığını düşünmek bile midesini bulandırıyordu. "Git Menolly'yi bul ve yaşlı adam bir kriz daha geçirirse ne yapması gerektiğini bildiğinden emin ol."

Menolly'nin ne Kale'de, ne de ağılara yem di-

zenler arasında olmadığını öğrenmek, Sella'nın neredeyse bir saatini aldı. Alev makineli ekiplere de katılmamıştı. Aslında, hiç kimse tüm gün boyunca onu gördüğünü ya da onunla konuştuğunu hatırlayamıyordu.

Yaşlı bir teyze, "Genellikle yaptığı gibi yeşillik peşinde olamaz," demişti düşünceli şekilde dudaklarını büzerek. "Biz sabah kahvaltımızı içerken İplik Düşüşü devam ediyordu. Onu mutfakta da görmedim. İş yardım etmeye gelince o kadar iyidir ki, zavallıcık."

Sella ilk başta sadece öfkelenmişti. Menolly'ye de tam ihtiyaç duyulduğu vakit gözden kaybolmak yakışırdı. Mavi çocuğa fazlasıyla yumuşak davranıyordu. Eğer bütün sabahı Kale'de değildiyse, İpliğe yakalanmış olmalıydı. Hak ettiği de buydu

Sonra, Sella o kadar emin değildi. Korkunun ilk belirtilerini hissetmeye başlamıştı. Eğer Menolly İplik Düşüşü sırasında dışarıda kaldıysa kesinlikle... birşeyler... İpliklerin yiyemeyeceği birşeyler kalmış olmalıydı.

Bu düşünce karşısında midesinin bulantısını bastırarak, alev makinelilerin başında olan ağabeyi Alemi'yi aramaya koyuldu.

"Alemi, yerleri kontrol ederken... alışılmadık... birşeyler gördün mü?"

"Ne demek istiyorsun 'alışılmadık' derken?"

"Bilirsin işte, izler..."

"Neyin izleri? Bilmecelerle uğraşacak vaktim yok, Sella."

"Demek istediğim, eğer birisi İplik Düşüşü'ne yakalanacak olsaydı, bunu nereden anlardın?"

"Neyi gizlemeye çalışıyorsun?"

"Menolly Kale'de, Liman'da, hiçbir yerde yok. Ekiplerle de değildi..."

Alemi kaşlarını çattı. "Hayır, ekiplerle değildi, ama Mavi'nin bir şey için ona Kalede ihtiyacı olduğunu sanmıştım."

"İşte! Hiçbir teyze de onu bu sabah gördüğünü hatırlamıyor. Kale kapıları da sürgüsüzdü!"

"Menolly'nin Kaleyi erkenden terk ettiğini mi düşünüyorsun?" Alemi Menolly gibi güçlü, uzun boylu bir kızın demir sürgüleri kolayca aşmış olabileceğini anlamıştı.

"Elini yaraladığından beri nasıl olduğunu biliyorsun; eline geçen her fırsatta sıvışıyor."

Alemi biliyordu, çünkü biçimsiz ve hantal kız kardeşini seviyordu ve özellikle de onun şarkılarını özlüyordu. Yanus'un Menolly'nin kabiliyeti hakkındaki şüphelerini paylaşmıyordu. Yanus'un, bunu Arpçı'dan saklamak kararına da dürüstçe karşıydı, özellikle de artık Kalede onu hizada tutacak bir Arpçı varken.

"Evet?" Sella'nın sözü, Alemi'yi irkilterek düşüncelerinin akışını bozdu.

"Alışılmadık hiçbir şey görmedim."

"Geriye bir şey kalır mıydı? Eğer İplik onu ya-

kalasaydı?"

Alemi Sella'ya uzun, sert bir bakış fırlattı. Sella sanki Menolly İpliğe yakalansa memnun olacakmış gibi konuşuyordu.

"Eğer İpliğe yakalansaydı geriye hiçbir şey kalmazdı. Ama Benden filolanndan hiç İplik kaçmadı."

Bunu söyleyerek, topuklarının üzerinde döndü ve kız kardeşini, ağzı hayretten bir karış açık bir halde yalnız bıraktı. Onun rahatlatması, Sella için teselli değildi. Buna karşın, Menolly bu kadar aşikâr biçimde kayıp olduğundan, Mavi'yi bu gerçekten haberdar edip, Menolly'nin Kale kapılarını sürgüsüz bırakma gibi muazzam bir cürüm işlediği teorisini de eklemekten zevk alabilirdi.

"Menolly?" Sella ona haberleri yetiştirdiğinde Mavi baş aşçıya deniz tuzu ve baharat kökü uzatıyordu. "Menolly mi?"

"Evet, Menolly. Gitmiş. Hiç kimse görmemiş ve Kale kapılarını açık bırakan da o. İplik düşerken!"

"Yanus kapıların açık olduğunu keşfettiğinde İplik yağmıyordu." Mavi Sella'yı mekanik olarak düzeltti. Bu onun serkeş kızı da olsa, birisinin gümüşsü İplik yağmuruna yakalanmış olması düşüncesiyle ürperdi.

"Alemi ejderlerden hiç İplik kaçmadığını söylüyor, ama nasıl emin olabilir?"

Mavi baharat değirmenini kilitleyip merdanele-

ri çevirirken hiçbir şey söylemedi. "Yanus'a haber vereceğim. Alemi'yle de konuşacağım. Sen İhtiyar Amca'yla ilgilensen iyi olur."

"Ben mi?"

"Bu gerçek bir iş olduğundan değil, ama senin mizacına ve yeteneklerine uygun."

Yanus Menolly'nin ortadan kaybolduğunu duyunca uzun süre sessiz kaldı. Kale kapılarının sürgüsüz bırakılması gibi uygunsuz şeylerin oluşundan hoşlanmıyordu. Düşüş süresince ve Düşüş'ten sonra balık avında bunu düşünüp durmuştu. Bir Reis'in aklının, elindeki işte olmaması iyi bir şey değildi. Bu gizem çözüldüğü için biraz rahatlama ve kız için de yoğun bir öfkeyle endişe hissetti. Kızın bunu yapması aptallıktı - Kaleyi erkenden terk etmesi. Menolly o dayaktan beri somurtup dunnuştu. Mavi, onu şarkı yazma saçmalığını unutturacak kadar meşgul edememişti.

"Kıyı boyunca uçurumlarda birçok mağara olduğunu duydum," dedi Elgion. "Kız muhtemelen onlardan birine sığınmıştır."

"Herhalde yapmıştır," dedi Mavi şevkle. Bu kadar akla yakın bir fikir öne sürdüğü için Arpçı'ya minnettardı. "Menolly kıyıyı çok iyi bilir. Oradaki her çatlağı biliyor olmalı şimdiye değin."

"O zaman geriye dönecektir," dedi Yanus. "Ona İplik Düşüşü sırasında dışarıda kalmanın korkusunu üzerinden atacak zaman verin. Geri gelecektir." Yanus bu kuramda teselli buldu ve

daha az üzücü işlere döndü.

"Bahardayız," dedi Mavi, başkalarından çok kendi kendine. Onun sesindeki endişeli tonu sadece Arpçı yakalayabildi.

İki gün sonra Menolly hâlâ dönmemişti ve tüm Deniz Kalesi onun kayboluşu konusunda uyanlmıştı. Onu İplik Düşüşü gününde gördüğünü kimse hatırlamıyordu. O günden beri de gören olmamıştı. Böğürtlen ya da örümcekpençe toplamaya gönderilen çocuklar da onun izine rastlamamışlardı, onların bildiği mağaralarda da değildi.

Tekne sahiplerinden birisi, budala bir kızın izini sürmektense, balık tutmanın daha garantili olduğuna dikkat çekerek, "Bir arama ekibi göndermenin pek yararı yok," dedi. Özellikle de tek elli bir kız için. "Ya güvenlikteydir ve geri gelmemeyi tercih ediyordur, ya da..."

"Yaralanmış olabilir... İplik yarası, kırık bir bacak veya kol..." dedi Alemi, "geri dönemiyor olabilir."

"Aslında birisine nereye gittiğini söylemeden hiç çıkmaması gerekirdi." Tekne sahibinin gözleri, ihmalkârlıkta payı olduğu imasını fark etmeyen Mavi'ye doğru döndü.

"Sabah ilk iş olarak yeşillik toplamaya alışıktı," dedi Alemi. Eğer Menolly'yi hiç kimse savunmayacaksa, o ne düşündüğünü söyleyecekti.

"Bir hançer taşıyor muydu? Ya da metal bir to-

ka?" diye sordu Elgion. "İplik metale dokunmaz."

"Evet. Ondan geriye bu kadarını bulurduk," dedi Yanus.

Tekne sahibi karamsarca, "Eğer İplik onu yakalamış olsaydı," dedi. Menolly'nin İplik Düşüşü sırasında dışarıda kalına telaşıyla bir yarığa, ya da uçurumdan aşağıya düşmüş olduğu fikrine oldukça aklı yatmıştı. "Cesedi Ejder Kayalıklan civarında karaya vururdu. Akıntı oraya bir sürü çöp atar bu şekilde."

Mavi'nin nefesi hıçkırığa benzer bir sesle kesildi.

Mavi'nin üzüntüsünü gören Elgion çabucak, "Kızı tanımıyorum," dedi. "Ama eğer anlattığınız gibi uzun süreler boyunca dışarıda kalıyorduysa, araziyi bir uçurumdan aşağıya düşmeyecek kadar iyi bilecektir."

"İplik Düşüşü herhangi birinin aklını başından almaya yeterlidir..." dedi tekne sahibi.

Alemi öyle bir şekilde, "Menolly aptal değildir," dedi ki, herkes hayretler içinde ona baktı. "Eğitimini, dışarıda kaldığı vakit yapması gerekeni bilecek kadar iyi biliyordu."

"Bu doğru, Alemi," dedi Yanus sertçe ve ayağa kalktı. "Eğer geriye dönebilseydi ve dönme niyetinde olsaydı, öyle yapardı. Dışarıya çıkan herkes onun izlerine karşı gözlerini dört açsın. Bu, kara için olduğu kadar deniz için de geçerli. Reis ola-

rak, bu koşullar altında vicdanım rahat şekilde daha fazlasını yapamam. Gelgit vakti. Şimdi teknelere."

Aslında Elgion, Reis'in kayıp bir kız için yoğun bir arama başlatmasını beklememekle beraber, bu karara şaşırmıştı. Hatta Mavi bile, sanki bir bahane çıkmasından memnunmuş, sanki kız utanç kaynağıymış gibi bunu kabullenmişti. Tekne sahibi açık bir şekilde Reis'in yarısızlığından hoşnut olmuştu. Sadece Alemi'nin öfke duyduğu belli oluyordu. Diğerleri tek sıra halinde çıkarlarken, Arpçı genç adama geride kalmasını işaret etti.

"Benim biraz vaktim var. Nereye bakmamı önerirsin?"

Alemi'nin gözlerinde umut ışıldadı ve aynı hızda ihtiyatla bulutlandı.

"Ben derim ki, Menolly için her neredeyse orada kalması daha iyi..."

"Ölü ya da yaralı?"

"Evet." Alemi içini çekti derin derin. "Ona şans ve uzun bir ömür dilerim."

"Öyleyse onun yaşadığını ve Kaleden uzak kalmayı tercih ettiğini düşünüyorsun?"

Alemi Arpçı'yı sessizce süzdü. "Onun yaşadığını ve her nerede olursa olsun durumunun Yançember'de olacağından daha iyi olacağını düşünüyorum." Genç adam, sonra diğerlerinin ardından uzun adımlarla yürüdü, Arpçı'yı ilginç bazı fikirlerle baş başa bıraktı.

Elgion, Yançember Kalesi'nde mutsuz değildi. Ama Arpustası, onun bu Deniz Kalesi'ndeki hayata uyum sağlamak için birkaç şeye kendisini alıştırması gerektiğini doğru düşünmüştü. Robinton, yalıtılmış topluluğun dar görüşlerini genişletmenin bir meydan okuma olduğundan bahsetmişti. Elgion şu anda, Reis'i ya da onun ailesini, kan bağıyla bağlı birini kurtarmayı denemeye bile ikna edememişken, Arpustası'nın onun yeteneklerini abartmış olup olmadığını merak ediyordu.

Sonra, konuşulan sözcükleri değil de, seslerin tonlarını aklından geçirirken, Elgion bu Menolly'nin Kale için sakat elinin ötesinde daha başka bir sorun oluşturduğunun farkına vardı. Elgion Kalenin tüm bireylerini tanıdığını sanmasına karşın, kızı gördüğünü bir türlü hatırlayamıyordu. Artık her aile birimiyle, Küçük Salon'daki çocuklarla, aktif balıkçılarla ve şereflice bir köşeye çekilmiş yaşlılarla hatın sayılır bir vakit geçirmişti.

Eli yaralı bir kızı ne zaman gördüğünü çıkartmaya çalıştı ve sadece, şarkı çaldığı bir akşam aceleyle Salon'dan çıkan uzun, hantal bir figürün geçici bir anısı geldi aklına. Kızın yüzünü görmemişti, ama eğer tekrar görürse onun omuzları çökmüşçesine yürüyen figürünü hatırlardı.

Yançember Kalesi'nin hiçbir davul mesajı gönderilemeyecek kadar tecrit edilmiş olması utanç

vericiydi. Bir alternatif olarak, gördüğü bir dahaki ejder binicisine işaret verebilir ve Benden Weyri'ne haber uçurabilirdi. Devriye binicileri gözlerini kız için açık tutarlar, kıyı boyunca ve bataklıkların ötesindeki Kaleleri uyarabilirlerdi. Elgion kızın İplik düşerken ne kadar uzaklaşabileceğini bilmiyordu, ama onu bulmak için bazı önlemler alırsa kendisini daha iyi hissedecekti.

Bestecinin kimliğini ortaya çıkarma işinde de ilerleme kaydedememişti. Arpustası da onu, o oğlanı mümkün olduğunca çabuk Arpçı Zanaat Salonu'na eğitime göndermekle görevlendirmişti. Yetenekli besteciler çok nadir bulunurlardı. Aranmaları ve baş üstünde tutulmaları gerekirdi.

Şimdiye kadar, Elgion yaşlı Arpçı'nın çocuğun kimliğini verme konusunda neden bu kadar ihtiyatlı olduğunu anlamıştı. Yanus'un tek düşündüğü deniz, balık avlamak, kendi Deniz Kalesi'ndeki her bir erkeği, kadını ve çocuğu Kale'nin çıkarları için en iyi şekilde kullanmaktı. Hepsini çok iyi eğitmişti. Yanus şarkı yazmakla çok vakit geçiren, eli ayağı tutan oğlana hoş bakmamış olmalıydı. Gerçekten de, Elgion'a akşam eğlendirme işinde yardımcı olabilecek hiç kimse yoktu. Çocuklardan birinin fena olmayan bir ritim yeteneği vardı ve Elgion şimdiden onu davulda eğitmeye başlamıştı, ama öğrencilerinin çoğu kalın parmaklıydı. Alı, Eğitimlerini biliyorlardı, kelimesi kelimesine, ama müziksel olarak pasiftiler. Pe-

tiron'un bunca kalın kafalı arasındaki tek bir yetenekli çocuk konusunda bu kadar coşkulu olmasına şaşmamak gerekirdi. Yaşlı adamın Robinton'un mesajını almadan önce ölmesi çok kötüydü. Böylelikle, oğlan Arpçı Zanaat Salonu için kabul edilebilir olmaktan da öte, iyi bir aday olduğunu bilebilecekti.

Elgion balıkçı filosunun limandan çıkışını seyretti ve sonra birkaç çocuğu bir araya topladı, Kale mutfağındaki bir teyzeden et sarmaları aldı ve sözde bir yiyecek toplama görevine çıktı.

Arpçı olarak onlarla tanışıklığı vardı, ama onun Arpçı olduğunu akıllarından çıkarmayan oğlanlar Elgion'a saygıyla davranıyor ve araya mesafe koyuyorlardı. Onlara Menolly, eğer biliyorlarsa onun hançeri ya da kemerinin tokası için gözlerini açık tutmalarını söylediği anda, bu mesafe açıklanamaz şekilde büyümüştü. Görünüşe bakılırsa Menolly'nin birkaç gündür Kale'den kayıp olduğunu biliyorlardı, oysa Elgion büyüklerin onlara bahsettiğinden kuşkuluydu. Tümü de Menolly'yi aramak, ya da Elgion'a aranacak olası yerler göstermek konusunda eşit derecede gönülsüzdüler. Sanki, Arpçı'nın onu bulacağından korkuyor gibiydiler, dedi Elgion kendi kendine hüsran dolu bir kızgınlıkla Bu yüzden onlara Yanus'un Kale dışına çıkan herkesin kayıp kız için gözlerini dört açmalarını önerdiğinden bahsederek yeniden güvenlerini kazanmaya çalıştı.

Kale'ye yanındakilerle, çuvallar dolusu böğürtlen, yeşillik ve biraz örümcekpençeyle geri döndü. Oğlanların tüm sabah boyunca Menolly hakkında kendiliklerinden söyledikleri tek şey, onun herkesten fazla örümcekpençe yakalayabildiğiydi.

Elgion'un bir ejder binicisine işaret vermesi gerekmediği ortaya çıktı. Ertesi gün bir bronz filo lideri daireler çizerek Yançember kumsalına indi, Yanus'u dostça selamladı ve Arpçı'yla birkaç laf edip edemeyeceğini sordu.

"Sen Elgion olmalısın," dedi genç adam elini selamlama'. için kaldırarak. "Ben N'ton, Lioth'un binicisi. Senin buraya yerleştiğini duydum."

"Senin için ne yapabilirim, N'ton?" ve Elgion kibarca bronz biniciyi, Yanus'un duyma eriminin dışına çıkardı

"Ateş kertenkelelerini duydun mu?"

Elgion kahkaha atmadan önce N'ton'a bir an şaşkınlıkla bakakaldı. "Şu eski efsane!"

"Aslında bir efsane değil, dostum," dedi N'ton. Gözlerindeki güleç haylazlığa rağmen, ciddi konuşuyordu.

"Bir efsane değil mi?"

"Hiç de değil. Eğer buradaki çocuklar kıyı boyunca görürlerse haberin olur muydu? Yumurtalarını sahilin kumlarına bırakmaya meyillidirler. İstediğimiz, yumurtaları "

"Gerçekten mi? Aslını istersen onları gören bu-

radaki çocuklar değil, Re'is'in oğlu, hayalperest bir tip değil, gerçi ben ihtimal vermedim ama... Ejder Kayalıkları diye binilen kayaların civarında bazılarını görmüş. Sahil boyunca bazı yollarda." Elgion yönü işaret etti.

"Gidip bir göz atacağım. Ama olanlar şöyle. Kahverengi Canlı'ın binicisi, F'nor, yaralandı." N'ton durakladı. "Güney Weyr'inde iyileşmekteydi. Orada," ve N'ton manalı şekilde durakladı son sözlerini vurgulamak için, "bir ateş kertenkelesi kraliçesini buldu ve Etkiledi..." dedi.

"Etkiledi mi? Ben sadece ejderlerin..."

"Ateş kertenkeleleri ejderlere çok benziyorlar, sadece daha küçükler."

"Ama bu demektir ki..." Elgion bunun anlamının şaşkınlığında kayboldu.

"Evet, tam olarak öyle, Arpçı," dedi N'ton geniş bir gülümsemeyle. "Şimdi herkes bir ateş kertenkelesi istiyor. Reis Yanus'un adamlarının zamanını ve enerjisini ateş kertenkelesi yumurtası aramaya harcayacağını zannetmem. Ama ateş kertenkeleleri görüldülerse, kumları ılık olan herhangi bir koy, bir kuluçka saklıyor olabilir."

"Bu bahar gelgit dalgaları koylarını çoğunu sular altında bırakıyor."

"Çok kötü. Kale gençlerini aramaları için ayarlayıp ayarlayamayacağına bir bak. Çok fazla direnişle karşılaşacağını zannetmem..."

"Hem de hiç." Elgion, N'ton'un şimdi bir ejder

binicisi olmasına karşın da bir zamanlar kendisinin de ateş kertenkelelerine dair yaptığı planlara kapılmış olduğunu anladı. "Yumurtaları bulursak ne yapıyoruz?"

"Eğer bulursanız," dedi N'ton, "işaret bayrağını dalgalandırın; devri'ye binicisi rapor verecektir Eğer dalgalar tehdit ediciyse, yumurtaları ya sıcak kumlara, ya da ısıtılmış derilere sarın."

"Eğer çatlarlarsa, Etkilenebildiklerini söylemiştin..."

"Umarım o kadar şansınız vardır, Arpçı. Yavruları besleyin. Devamlı konuşarak, yiyebildikleri kadar yedirin. Böylece Etkilersiniz. Ama zaten sen bir Yumurtadan Çıkma'da bulundun, değil mi? Öyleyse, nasıl yapılacağını bilirsin. Aynı kural geçerli."

"Ateş kertenkeleleri." Elgion bu ihtimal karşısında büyülenmişti.

"Hepsini Etkileme, Arpçı. Ben de küçük hayvancıklardan kendim için bir tane isterim."

"Açgözlülük mü?"

"Hayır, çekici, küçük ev hayvanları. Benim şuradaki Lioth'um gibi değil," ve N'ton hoşgörüyle, bir yanağını yerdeki kumda kaşıyan bronzuna gülümsedi Elgion'a dönerken, N'ton gözlerini Lioth'un hareketine dikmiş, huşu içinde izleyen, deniz duvarına dizilmiş çocukları fark etti. "Yardımcı sıkıntısı çekmeyeceksin sanırım."

"Yardımdan bahsetmişken, Filo Lideri, Deniz

Kalesi'nden bir kız kayıp. Geçen Düşüş'ün sabahında dışanya çıktı ve bir daha da görülmedi."

N'ton hafifçe ıslık çaldı ve anlayışla başını salladı. "Devriye binicilerine söyleyeceğim. Eğer aklı varsa belki bir yere sığınmıştır Bu yarlar mağaralarla doludur. Nereye kadar aradınız?"

"Hepsi bu. Hiç kimse onu aramaya zahmet etmedi."

N'ton kaşlarını çattı ve Reis'e doğru bir bakış attı. "Kaç yaşında bir kız?"

"Orasına gelince, bilmiyorum. Sanırım Reis'in en küçük kızı."

N'ton burnundan soludu. "Yaşamda balıktan başka şeyler de vardır."

"Ben de öyle sanırdım."

"Daha şimdiden bu kadar surat asma, Elgion. Seninle Benden'deki bir sonraki Kuluçkadan Çıkış'ta görüşürüz."

"Bu iyi olurdu."

"Sanırım." Bir veda işaretiyle N'ton bronz ejderinin sırtına bindi, Elgion'u rahatlamış bir vicdan ve Deniz Kalesi'nin tekdüzeliğinden kurtulma ihtimaliyle bıraktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Her kim ki ister,
Yapabilir
Her kim ki dener,
Yapar.
Her kim ki sever,
Yaşar.

Süzterek ateş yakmak için doğru türden taşları bulması Menolly'nin dört gününü aldı. Bundan önce yosunları kurutacak, yakacak olarak kuru bataklık böğürtleni çalılarını toplayacak, büyük mağaranın yanına doğal bir bacanın dumanını alıp götüreceği küçük bir ocak yapacak fazlasıyla zamanı olmuştu. Döşek için kocaman bir tatlı bataklık çimeni yığını toplamış, çuvalının dikişini kendine bir döşek yapabilmek için sökmüştü. Döşek, altına girip kıvrılmadığı sürece yeterince uzun değildi, ama ateş kertenkeleleri onun yakınında ve çevresinde uyumakta ısrar ediyorlardı ve onların vücutları eksiği kapatıyordu. Aslında Menolly, geceleri oldukça rahattı.

Ateş varken, çok rahattı. Genç bir klah kabuğu ağacı korusu bulmuştu ve elde ettiği dem sert olmasına karşın, onu gayet iyi kendisine getiriyordu. Yarıçember Kalesi'nin kullandığı kil madenine gitti ve kendisine ateşte sertleştirdiği birkaç bardak, tabak ve depolamak için kaba kaplar ya-

pacak kadar kil aldı. Tabak gibi, içinde su kaynatabileceği, gözenekli bir kayanın deliklerini doldurdu. İhtiyacı olan tüm balık önündeki denizdeyken, en az Kale'deki kadar iyi besleniyordu. Buna karşın ekmeği özlüyordu.

Kendine uçurumun yüzünden aşağı inen bir yol bile yaptı. Hem inişi, hem de çıkışı daha güvenli kılmak için ayak basacak yerler oydu ve el için kazıklar çaktı.

Arkadaşları da vardı. Dokuz ateş kertenkelesi, sürekli onun yanındaydılar.

Heyecanlı macerasından sonraki sabah, Menolly üzerindeki sıcak gövdelerin alışılmadık ağırlığıyla, kalkamayacak kadar şok olmuştu kesinlikle. Küçük yaratıklar yenilenen açlık ve Menolly'ye karşı sevgi ve şefkat duygularıyla uyanıncaya kadar korkmuştu da. Onların ihtiyaçlarının itkisiyle, tehlikeli kaya yüzeyinden aşağıya inmiş ve sığ gelgit havuzlarında hapsolmuş parmakkuyrukları toplamıştı. Kayabitlerini kazımayı pek becerememişti, ama kertenkelelerine onları uzun, çevik dillerini kullanarak nasıl çıkartabileceklerini gösterdiğinde, yaratıklar içgüdülerini bunun için yeterli görmüşlerdi. Arkadaşlarını besledikten sonra, Menolly çakmaktaşı aramaya gidemeyecek kadar yorgundu ve bir düz balığı çiğ çiğ yemişti. Sonra o ve ateş kertenkeleleri tekrar mağaraya çıkmış ve yine uyumuşlardı.

Günler geçtikçe, kertenkelelerin iştahı Me-

nolly'yi kendi rahatı için girişmeyeceği şeylere zorlamıştı. Bunun sonucu olarak kendisi için çok üzülemeyecek ya da endişelenemeyecek kadar meşgûldü. Arkadaşları beslenmeli, rahat ettirilmeli ve eğlendirilmeliydiler. Aynı zamanda -yapabildiği kadarıyla- kendi ihtiyaçlarını da karşılamak zorundaydı ve yapabileceğini sandığından çok daha fazlasını yapabiliyordu. Aslında, Kale'nin körü körüne inandığı birçok şeyi merak etmeye başlamıştı.

Herkesin varsaydığını sandığı gibi, o da İplik Düşüşü sırasında barksız kalmanın ölmekle eşdeğer olduğunu düşünmüştü. Hiç kimse, ejder binicilerinin İpliğin çoğunu daha düşmeden temizliyor oluşunu - ejderlere sahip olmanın tüm amacı buydu - bunun sonucu olarak korunaksız birinin üzerine düşecek çok az İplik kaldığı düşüncesiyle ilişkilendirememişti. Kalelilerin düşüncesi sertleşerek katı bir kurala dönüşmüştü - İplik Düşüşü sırasında korunaksız kalmak ölmek demekti.

Gittikçe artan bağımsızlığına rağmen Menolly yalnız olsaydı aptallığından dolayı pişmanlık duyup Deniz Kalesi'ne sessizce geri dönebilirdi. Ama ateş kertenkelelerinin dostluğu ve mucizesi, ona istediği bütün meşguliyeti vermişti. Üstelik onlar, Menolly'nin müziğini seviyorlardı.

Kamıştan bir kaval yapmak, hiç de büyük bir iş değildi ve bir eşlik şarkısı çalabilmek için beşini

bir araya getirmek çok daha eğlenceliydi. Ateş kertenkeleleri seslere bayılıyorlar, oturup dinliyorlar ve narin başlarını çaldığı müziğin ritmine göre sallıyorlardı. Şarkı söylediği vakit mırıldanıyorlardı, ilk başta yanlış perdeden; ama yavaş yavaş "kulakları" gelişti ve Menolly tatlı bir koro elde etti. Menolly neşeli bir ödev gibi, tüm Eğitim Şarkılarını, özellikle de ejderler hakkında olanları söyledi. Ateş kertenkeleleri üç Devir yaşındaki bir çocuktan daha azını anlayabiliyorlardı, ama ejder şarkılarının herhangi birine, sanki kendi Menolly'nin onların akrabaları hakkında söylediğini bilirmişçesine küçük çığlıklar atarak ve kanatlarını çırparak tepki veriyorlardı.

Menolly'nin zihninde bu sevimli yaratıkların koca ejderlerle akraba olduklarına dair hiçbir şüphe yoktu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ve aslında umursamıyordu da. Ama onlara weyradamlarının ejderlerine davrandığı gibi davranılırsa, ateş kertenkeleleri karşılık gösteriyorlardı. Menolly de, onların ruh hallerini, ihtiyaçlarını anlamaya başladı ve elinden geldiğince karşıladı.

İlk günlerde çok hızlı büyüdüler. O kadar ki, ağızlarını dolu tutmak için epey uğraşması gerekti. Menolly beslemediği, ya da ara sıra beslediği diğer yavrulara pek rastlamıyordu. Tüm weyr dalgalar çekildiğinde kayabiti ile beslendiğinden, zaman zaman daha küçük yaratıklan görüyordu. Küçük kraliçe ve bronz eşi sık sık havada asılı

durup Menolly ve küçük grubunu gözlüyordu. Kraliçe bazen Menolly'yi azarlıyor ya da Menolly'nin elinde tuttuğu ateş kertenkelesini paylıyordu. Menolly hangisi olduğundan emin değildi. Kraliçe de bazen yavrulardan birine saldırıp, onu kanatlarıyla bir güzel pataklıyordu. Menolly bunun nedenini asla bilemiyordu, ama ufaklıklar kraliçenin disiplinine usulca boyun eğiyorlardı.

Menolly zaman zaman diğerlerine yemek veriyordu, ama eğer yakında beklerse asla kabul etmiyorlardı. Kraliçe dahil daha büyük olan ateş kraliçeleri de. Menolly bunun da iyi olduğuna karar verdi, yoksa her dakikasını tembel ateş kertenkelelerini beslemekle geçirmesi gerekecekti. Etkilemiş olduğu dokuz tane kendisine fazlasıyla yetiyordu.

Küçük kraliçede ilk deri lezyonunu görünce Menolly nereden yağ bulacağını merak etti. Hepsinin buna ihtiyacı olacaktı. Derideki çatlaklar eğer *araya* gitmeleri gerekirse, yavru ateş kertenkeleleri için ölümcül olabilirdi. Wherryler ve yakınlardaki Kalelerin meraklı oğlanları gibi doğal düşmanları etraftayken, *ara* gerekli bir sığınaktı.

En yakındaki yağ kaynağı suda yüzüyordu. Ama derin denizlerin yağlı balıklarını yakalayacak sandalı yoktu, o yüzden ölü balık bulmak için sahilleri aradı ve o gece kıyıya vurmuş bir çıkınkuyrukluk buldu. Bıçağın keskin kenarını daima kendinden uzak tutarak dikkatlice gövdeyi yardı

ve derisinin yağını bir kaba sıktı. İşlerin en güzeli değildi ve bitinceye kadar sadece bir bardak dolusu kötü kokulu, sarı balık yağı elde etmişti. Yine de işe yaradı. Kraliçe çok güzel kokmayabilirdi, ama yağ çatlağı kaplamıştı. Ne olur ne olmaz diye tüm dostlarını yağladı.

O gece mağaradaki koku dayanılacak gibi değildi ve alternatifleri düşünmeye çalışırken uyuyakaldı. Sabaha kadar olasılıklar teke inmişti: balık yağını bazı bataklık otlarıyla daha hoş hale getirmek. Kale'de kullandıkları saf yağı elde edemezdi, çünkü Nerat'tan takas ediliyordu; oradaki yağmur ormanlarında bolca yetişen bir sıcak iklim meyvesinin preslenmesiyle üretiliyordu. Bir deniz çalısından yetişen tohumları yağlı meyve ise güzden önce bulunmazdı ve kara bataklık böğürtlenlerinden de yağ elde edebilecek olmasına karşın, bu yemeyi tercih edeceği muazzam miktarlar gerektirirdi.

Kanatlı refakatçileri olan ateş kertenkeleleriyle güneye ve içlere doğru, bugünlerde Deniz Kalelilerin sığınaktan çok uzak olduğu için çok az girdikleri kırlara doğru gitti.

Menolly güneş doğar doğmaz yola çıktı ve hızını hafif bir koşuyla koşar adım yürüme arasında tuttu. Güneş tepeye yükselinceye dek gidebildiğince ilerlemeye karar vermişti; gece çöktüğünde mağarasından çok uzakta olmayı göze alamazdı.

Ateş kertenkeleleri heyecanlanmışlardı, Menolly onları enerjilerini boşa harcadıkları için azarlayana kadar hızla uçuştular. O kadar uçmadıkları sürece onlara yetecek kadar beslenmişlerdi ve bu düz, bataklık alanda tek bulabilecekleri böğürtlenler ve olgunlaşmamış ekşi eriklerdi. Sırayla onun omuzlarına ve saçlarına asıldılar, küçük kahverengi fazlaca çekiştirince, Menolly hepsini kovaladı.

Az sonra tanıdık yer şekillerini geride bıraktı ve daha yavaş ilerlemeye başladı. Şimdi bataklığa saplanıp kalmak olmazdı. Gün ortası, onu bataklıklarını derinliklerinde kendisi, dostları ve sepeti için böğürtlen toplar halde buldu. İstediği kokulu otların bir kısmını toplamıştı, ama amacı için yeterli değildi. Uzaktan gelen çığlıkları duyduğunda uçurumdaki mağarasına doğru geniş bir daire çizerek araştırmaya karar vermişti.

Küçük kraliçe de duymuştu çığlıkları, Menolly'nin omzuna konarak kendi telaşlı yorumlarını ekledi.

Menolly ona duyabilmesi için sessiz olmasını söyledi ve şaşırtıcı bir şekilde küçük kraliçe anında itaat etti. Diğerleri de durgunlaştılar ve ümitle bekliyormuş gibi göründüler. Menolly dikkati dağılmaksızın, zor durumdaki bir wherry'nin ayırdedici, çılgına dönmüş sesini tanıdı.

Menolly sesi takip ederek, yandaki bataklık vadisine giden hafif yükseltiyi geçti ve kanatlarını

çırpan, başı silkinen, ama bacakları ve gövdesi tehlikeli kayan kumlar tarafından sıkıca yakalanmış olan hayvanı gördü.

Wherry'yi düşman olarak tanıyan ateş kertenkelelerinin heyecanına kayıtsız kalan Menolly, hançerini çekerek ileriye atıldı. Kuş bataklık kumlarını çevreleyen çalılıklardan böğürtlen yerken adımını aptalca çamura atmıştı. Menolly sağlam toprağa basmaya özen göstererek dikkatle kumlara yaklaştı. Yeterince yakına gelmişti - ürkmüş kuş, onun yakınlığının farkında bile değildi - ve hançerini kuşun arkasına, ense köküne gömdü.

Bir tek korku dolu cıyaklamayla hayvan ölmüştü, gevşek kanatları yüzeye serilmişti ve hızla batıyordu.

Menolly tokalı ucundan bir ilmek yapmak için kemerini çözdü. Bir böğürtlen çalısının sağlam dallarını kavrayarak, ilmeği kuşun başından geçirecek kadar eğildi. İlmeği sıkılaştırdı ve yavaşça çekmeye başladı.

Buradaki sadece kendini ve ateş kertenkelerini besleyecek wherry eti değildi, hayvanın sert derisinin altındaki tabaka Menolly'ye, dostlarının nazik derileri için mümkün olan en iyi yağı sağlayacaktı.

Ateş kertenkelesi kraliçesi durumu anlamış gibi görünerek Menolly'yi bir kez daha şaşırttı. Minik pençelerini wherry'nin bir kanadına geçirip

ucunu çamurdan dışarı çıkardı. Diğerlerine şirretçe bağırdı ve daha Menolly farkına varamadan, her biri wherry'nin makul bir yerini kavramış, onu bataklık kumlarından çekmek için çaba harcamaya başlamışlardı.

Bunun için birçok çekiştirme ve kulak tırmalayan ateş kertenkelesi emirleri gerekse de wherry'yi kumlardan, sağlam toprağa çekmeyi başardılar.

Menolly'nin gününün geri kalanı, bağırsaklarını çıkarmak ve leşi temizlemek için sert dış deriyi kesmekle geçti. Ateş kertenkeleleri bağırsaklardan ve wherry'nin boynundan akan kanla kendilerine zevkli bir ziyafet çektiler. Manzara Menolly'nin midesini biraz bulandırdı, ama çenesini kapadı ve normalde kibar olan dostlarının beklenmedik yemeğe saldırırkenki doymak bilmez açlıklarını görmezden gelmeye çalıştı.

Sıcak, çiğ etin onların huyunu değiştirmemesini umdu, ama ejderlerin canlı yemekten dolayı vahşileşmediklerini düşündü, öyleyse ateş kertenkeleleri de vahşileşmeyeceklerdi. En azından o gün karınları iyi doymuştu.

Wherry oldukça iri bir kuştu; yağ tabakasının sulu oluşuna bakılırsa şüphesiz Nerat'ın güney kesimlerindendi. Kuzeyli bir kuş olamazdı. Menolly bıçağını bileylemek için iki kez ara vererek hayvanın derisini yüzdü. Kemiklerin üzerinden eti sıyırdı, eve götürmek için derinin içine dol-

durdu. Işı bittiğinde, yuku oldukça ağırdı ve kemikler tamamen temizlenmemişti. Yaşlı kraliçeye nerede olduklarını haber veremeyecek olması çok kötüydü.

Hava bir anda ateş kertenkeleleriyle şenlendiğinde kemeri ve hayvanın ayak derisiyle, önünden geçen bir askı yapıyordu. Yaşlı kraliçe ve bronzları tiz, zevk dolu çığlıklarla kemiklerin üzerine üşüştüler. Menolly taşıdığı et yüzünden ateş kertenkeleleri ona saldırmaya karar vermeden önce hızla geriledi.

Deniz mağarasına yaptığı uzun ve yorucu yürüyüş sırasında kertenkelelerin belirmelerine kafa yoracak epey vakti oldu. Küçük kraliçenin kendisinin ve baktığı diğerlerinin ne düşündüğünü anladığına kolaylıkla inanabilirdi. Ama genç kraliçe mi diğerlerine haber vermişti? Yoksa Menolly ile yaşlı kraliçeyle arasında da çok ince bir bağ mı vardı?

Menolly'nin özel grubu, diğerlerinin yanında kalmak için hiç istek göstermediler, ama kimi zaman ortadan kaybolarak, kimi zaman gökte tembelce şekiller çizerek ona eşlik ettiler. Bazen küçük kraliçe birkaç ejder boyu omzunda oturup, tatlı tatlı cıvıldıyordu.

Menolly sığınağına ulaşmadan önce ortalık çoktan kararmıştı. Uçurumun yüzünden aşağı inmesine, sadece ayışığı ve ulaşım yolunun aşinalığı yardım etti. Ocağının ateşi, onun bezgince

alev alev yanar hale getirdiği sessiz ama öfkeli közler halindeydi. Bir parça wherry etini birkaç parça yosun yaprağına sarmalayıp, sabaha dek pişmesi için ateşin yanındaki sıcak kumlara gömmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Sonra kendini çuvalına sarıp uyudu.

Sonraki birkaç gün, devamlı adam gibi bir tenceresi olmasını dileyerek yağı eritip saflaştırdı. Itırlı bitkileri kızgın yağa döktü ve karışımı soğuması için kil kaplara boşalttı. Wherry etinin, aptal kuşun dağ, ya da ova değil de, bir sahil sürüsünden olduğunu belli eden, balıksı bir tadı vardı. Ama soğutulmuş yağ, bitki gibi kokuyordu. Menolly, kaşınan derileri rahatlatıldıktan sonra ateş kertenkelelerinin nasıl koktuklarını umursamadıklarını düşündü.

Yağlanmayı seviyorlardı, daha yumuşak olan karın derilerini yağlarken sırt üstü yatıp, kanatlarını denge sağlamak için açıyor, elinin çevresinde kıvrılıyorlardı. İlgi gösterildiğinde zevkle uğulduyorlardı ve işi görüldükten sonra her bir yaratık, Menolly'nin yanağını küçük, üçgen kafasıyla okşuyor, ışıldayan gözleri parlak renkli kıvılcımlar saçıyordu.

Dokuz dostunun arasında kişisel özellikler bulmaya başlıyordu. Küçük kraliçe tam olması gerektiği gibiydi: her şeye burnunu sokan, herkese patronluk taslayan ve bir Reis kadar talepkâr ve amirane Buna karşın, Menolly'yi çok sessizce

dinliyordu. Yaşlı kraliçenin sözünü de dinliyordu. Ama diğerlerinin hiçbirine kulak asmıyordu, gerçi o ne derse uymaları gerekirdi. Eğer itaatsizlik ederlerse, hemen gagalıyordu onları.

İki bronz, üç kahverengi, bir mavi ve iki yeşili vardı. Menolly maviye biraz acıyordu. Diğerlerince ya dışlanıyor, ya da hedef seçiliyordu. İki yeşil, onu devamlı paylıyordu. Menolly maviye Amca adını verdi ve yeşiller de Teyze Bir ve Teyze İki oldular. İki, Bir'den biraz daha ufaktı. Bronzlardan biri kayabiti avlamayı seçerken, öbürü parmakkuyruk peşinden havuzlara dalmada mahirfetli olduğundan, onlara Kaya ve Dalgıç ismini verdi. Kahverengiler birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, uzun süre isimsiz kaldılar, ama yavaş yavaş, Menolly üçlünün en irisini'n her bulduğu fırsatta uyukladığını keşfetti ve ona Uyuşuk adını taktı. İkincisi Taklitçi'ydi, çünkü diğerleri ne yaparsa onu yapıyordu ve ayırt edici hiçbir özelliği olmadığı için, üçüncüsü Kahve oldu.

Küçük Kraliçe'nin adı Güzel'di, çünkü öyleydi. Kendine çeki düzen vermek için uğraşıp titizleniyordu ve diğerlerinden çok daha fazla ilgi ve yağlanma istiyordu. Devamlı dişleriyle pençelerini temizliyor, parmaklarının aralarını temizlemek için pençelerini iyice açıyor, kuyruğundaki toz zerrelerini yalıyor ya da omuz çukurlarını kumda veya çimende cilalıyordu.

Menolly ilk başta yaratıklarıyla kendi sesini

duymak için konuşuyordu. Sonra onlarla konuştu, çünkü ne dediğini anlıyor gibiydiler. Kesinlikle bilinçli dinlemenin her belirtisini gösteriyorlar, o durakladığı zaman uğuldayarak ya da mırıldanarak yüreklendirici bir karşılık veriyorlardı. Görünüşe bakılırsa, onun şarkı söylemesine, ya da kaval çalmasına doyamıyorlardı. Ona uyum sağladıklarını tamamen söyleyemezdi, ama çalarken, akortlu bir şekilde hafifçe uğulduyorlardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çevir ve dön,
Ya da kana ve yan.
*Ara*da uç,
Mavi ve yeşil.
Süzül ve aşağı dal,
Bronz ve kahverengi.
Uçmalı ejderadamlar,
Gökyüzündeyken iplikler

Sonunda, Alemi Elgion'u ele avuca gelmez ateş kertenkelelerini aramak için Ejder Kayalıkları'nda denize çıkardı. N'ton'un ziyaretinin üzerinden çok geçmeden, rüzgârlı bir günde, dalgalı deniz onu teknesinin kaptan köşküne savurduğunda, genç adam bir bacağını kırdı. Limana dönüyorlardı ve gelgit, denizi beklediğinden daha fazla kabartmıştı. Yanus, Alemi'nin yaralanmayacak kadar tecrübeli bir denizci olduğu konusunda homurdanıp durdu, ama Mavi Alemi'nin ikinci kaptanının inşa Mağarası'nda tamamlanmakta olan teknenin idaresini alacak kadar becerikli olup olmadığını görme fırsatı çıktığına işaret edince, Yanus'un homurdanması azaldı.

Alemi yaralanmasına iyi tarafından bakmaya çalıştı, ama yatakta geçen dört günün ardından şişlik inince, yürekten sıkılmış ve huzursuzlan-

mıştı. Mavi'ye o kadar rahatsızlık verdi ki, Mavi ona daha bir tam yedi gün boyunca vermeyi düşürunediği koltuk değneğini verdi ve eğer boynunu da kırarsa, bundan bir tek Alemi'nin sorumlu olacağını söyledi.

Alemi bunu yapmayacak kadar sağduyuluydu, dar ve karanlık merdivenlerde yavaşça ve dikkatlice yol aldı; merdivenlerin geniş dışlarına, Deniz Kalesi'nin ana odalarında ve kale yolunda kaldı mümkün olduğunca.

Biraz hareketlenmesine karşın, eğer balıkçı filosu denize açılmışsa, yapabileceği çok şey yoktu, bu yüzden kısa bir süre sonra Arpçı'dan yeni bir balad öğrenen çocukların sesleri onu cezbetti. Elgion'un gözüne çarptı ve Arpçı, ona Küçük Salon'a girmesi için nezaketle el salladı. Çocuklar Eğitime aniden katılan bir bariton duymakla irkildilerse de, Arpçı'ya arkalarına çabucak göz atmaktan fazlasını yapmayacak kadar saygılıydılar ve ders devam etti.

Alemi hoşuna giden bir şekilde, kelimeleri ve ezgiyi ezberlemekte gençler kadar hızlı olduğunu gördü ve dersten zevk aldı; Elgion onları salıverdiğinde neredeyse üzülmüştü.

"Bacağın nasıl, Alemi?" diye sordu Arpçı oda boşalınca.

"Artık kesinlikle hava durumunu tahmin eden bir ağrım olacak."

"Bu yüzden mi yaptın?" dedi Elgion geniş bir

gülümsemeyle. "Tilsit'in de filonun başında bir şansı olmasını istediğini işittim."

Alemi burnundan soluyarak gülümsedi. "Saçmalık. Geçen beş günlük fırtınadan beri uyku bile uyumadım. Öğrettiğin güzel bir baladdı."

"Senin de baladı söyleyen sesin güzeldi. Neden sesini daha çok duyunmuyorsun? Deniz rüzgârının on iki Devir civarında herkesin sesini götürdüğünü düşünmeye başlıyordum."

"Bir de kız kardeşimi duysaydın..." ve Alemi durdu, kızardı ve dudaklarını sımsıkı kenetledi.

"Bu bana hatırlatıyor ki: Lioth'un binicisi N'ton'dan, Benden Weyr'inde kız kardeşinin kaybolduğunu duyunmasını isteme cesaretini gösterdim. Hâlâ yaşıyor olabilir, biliyorsun."

Alemi yavaşça onayladı başıyla.

"Siz Deniz Kaleliler sürprizlerle dolusunuz," dedi Elgion, daha az acı verici bir konuya geçmeyi düşünerek. Balmumu tabletlerin durduğu raflara ilerledi ve arayıp ikisini çıkarttı. "Bunlar Petiron öldükten sonra işi üstüne alan evlatlığın olmalı. Diğer talıtalar, yaşlı Arpçı'nın kullanmış olduğu daha eski notalar. Ama bunlar... Bu nitelikte iş çıkaran bir çocuğa Arpçı zanaatinde ihtiyaç duyulur. Oğlanın şimdi nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Alemi Kale'ye bağlılığı ve kız kardeşine olan sevgisi arasında bölünmüştü. Ama Menolly artık Kale'de değildi ve sağduyusu Alemi'ye, o eğer

bunca zaman, ejder binicileri de ararken bulunmamışsa, ölmüş olması gerektiğini söylüyordu. Menolly sadece bir kızdı, öyleyse onun şarkılarının Arpçı tarafından beğeni görmesinin ne yararı vardı? Alemi aynı zamanda babasının yalanını ortaya çıkarmak konusunda da gönülsüzdü. Bu yüzden, Elgion şarkılara hayran kalmış olmasına rağmen, artık besteci onlardan ötede olduğu için, Alemi gerçekten de dürüst bir şekilde, "oğlanın" nerede olduğunu bilmediğini söyledi.

Elgion mumlanmış tahtaları dikkate değer pişmanlık dolu bir iç çekişiyle, itinayla sardı. "Yine de şarkıları Arpçı Zanaat Salonu'na göndereceğim. Robinton bunları kullanmak isteyecektir."

"Kullanmak mı? O kadar iyiler mi?" Alemi irkilmişti ve yalanlardan dolayı daha çok pişmanlık duyuyordu.

"Fazlasıyla iyiler. Belki oğlan şarkıları duyarsa, kendisi gelir." Elgion Alemi'ye yalandan hüzünlü bir bakış fırlattı. "Belli ki onun ismini vermemenizin bir sebebi var." Denizcinin tepkisine kıkır kıkır güldü.

"Hadi be adam, oğlan utanç verici bir durumdan dolayı gönderildi, değil mi? Böyle şeyler olur, işe yarar her arpçı bunu bilir - ve anlar. Kale'nin onuru ve öyle şeyler. Seninle daha fazla alay etmeyeceğim. Kendi şarkısının sesini duyunca ortaya çıkacaktır."

Sonra, balıkçı filosu dönünceye kadar başka

şeylerden konuştular - aynı yaşta, ama değişik geçmişlere sahip iki adam: biri, kendi Deniz Kalesi'nin ötesindeki dünya konusunda sorgulayıcı bir merakla dolu, öbürü de bu merakı tatmin etmeye oldukça istekli. Aslında Elgion, Alemi'de Yanus'un kalın kafalılığı ve inatçılığından hiç eser bulamadığı için neşelenmişti ve Arpçı, her şeye karşın Robinton Usta'nın anlayışı Deniz Kalesi'nin sınırlarının ötesine genişletme konusundaki lırslı planını izlemesinin mümkün olabileceğini hissetmeye başlamıştı.

Alemi ertesi gün çocuklar dağıldıktan sonra, daha çok soruyla geri gelmişti. Lafının ortasında, Elgion'un bu kadar çok vaktini çaldığı için özür üstüne özür dileyerek durdu.

"Sana bir şey diyeyim, Alemi. Eğer bana nasıl tekne kullanıldığını öğretirsen, sana bilmek istediğin her şeyi öğretirim."

"Tekne kullanmayı öğretmek mi?"

Elgion gülümsedi. "Evet, bana denize açılmayı öğret. Sınıfımdaki en küçük çocuk bile benden daha çok şey biliyor ve mesleki konumum tehlikede. Zaten, bir Arpçı'dan her şeyi bilmesi beklenir.

"Yanılıyor olabilirim, ama senin, şu çocukların kullandığı küçük yelkenlilerin biriyle açılmak için iki ayağına birden ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Alemi'nin yüzü aydınlandı ve şevkle Arpçı'nın

sırtına vurdu.

"Tabii ki yapabilirim. İlk Yumurta aşkına be adam, bunu seve seve yapanın Memnuniyetle."

Alemi'yi Arpçı'yı hemen Liman Mağarası'na götürüp ona denizciliğin temellerini vermekten başka hiçbir şey tatmin edemedi. Kendi konusunda, Alemi Arpçı kadar iyi bir eğitmendi ve ilk ders bitmeden Elgion yelkenle limanın bir ucundan diğerine kendi başına gidebiliyordu. Elbette, Alemi'nin söylediği gibi, rüzgâr doğru yönden esiyordu ve deniz çarşaf gibiydi, yelken açmak için idealdi koşullar.

"Çok mu nadir böyle olur?" diye sordu Elgion ve karşılığında Alemi'nin hoşgörülü kahkahası yükseldi. "Neyse, pratik yapmak insanı mükemmelleştirir ve ben de pratiği öğrensem iyi olur."

"Ve de teoriyi."

Böylelikle, arkadaşlıkları karşılıklı bilgi değişimi ve uzun ziyaretlerle perçinlendi. Sohbetleri birçok konuya değinse de, Elgion bir türlü ateş kertenkelelerinden, ya da Weyr'in ondan ele avuca gelmez küçük yaratıkların izini aramasını istemiş olduğu gerçeğinden bahis açamıyordu. Yine de yürüyerek yapabileceği kadarıyla ulaşılabilir sahilleri aramıştı. Artık denizden kontrol edilebilecek bazı kumsallar vardı. Alemi ona yelkenliyi nasıl kullanması gerektiğini öğrettiğine göre yakında bunu kendi başına yapabilmeyi umuyordu. Elgion kesinlikle biliyordu ki, Yanus ateş ker-

tenkelelerini aramaya burun kıvıracaktı ve Arpçı Alemi'yi Yanus'un öfkesini üzerine çekecek bir plana karıştırmak istemiyordu. Alemi bacağını kırdığı için başı yeterince dertteydi.

Açık, parlak bir sabah Elgion bulduğu çözümü denemeyi aklına koydu. Çocukları erken bıraktı, sonra Alemi'yi buldu ve bugünün sadece güzel bir gün olmadığını, aynı zamanda denizin de yeteneklerini sınamak için yeterince çalkantılı olduğunu ifade etti. Alemi gülümsedi, bulutlara bilgece bir bakış attı ve denizin öğlene kadar banyo havuzu kadar durgun olacağını, ama alıştırma yapmanın Elgion'un gelişmesine katkıda bulunacağını söyledi.

Elgion dil dökerek, mutfak teyzelerinin birinden koca bir paket balık sarması ve baharatlı keklerden aldı ve iki adam yola koyuldular. Alemi koltuk değneği ve tahtayla sarılmış ayağıyla karada yeterince çevikti, ama denizde olmasını sağlayacak her türlü bahaneyi hoşnutlukla karşılıyordu.

Yarıçember yarlarının koruyucu kollarının ötesine geçtikten sonra, deniz rüzgâr ve karşı akıntılarla çırpıntılı bir hal aldı; Elgion'un becerileri iyice sınanacaktı. Alemi, yelkenli sandal dalgaların arasına dalıp çıkarken ara sıra ıslanmayı önemsemeyerek, sessiz yolcuyu oynuyordu. O sırada Arpçı, Alemi'nin sahildeyken çizdiği rotada ilerleyebilmek için yeke ve iskota halatıyla gü-

reşmekteydi. Denizci, rüzgârın değiştiğini Elgion'dan biraz önce fark etti, ama Elgion'un da bu değişikliği çabuk fark etmiş olması, onun bir öğretmen olarak maharetini gösteriyordu.

"Rüzgâr hafifliyor."

Alemi onayladı, beresini rüzgârın yeni istikameti için hafifçe ayarladı. Rüzgâr, yelkenlerde hafif bir basınç oluncaya kadar hafifledi, teknenin hızı rüzgârdan çok, derin akıntı sayesindeydi.

Alemi, o ve Elgion boca yönünden Ejder Kayalıklan'nın güdük mor taşlarını gördüklerinde, "Açım," diye bildirdi.

Elgion yelken ipini bıraktı ve Alemi, yelkeni indirdi, dalgın bir maharetlilikle serene sardı. Onun emriyle, Elgion dümen yekesini bağladı, böylelikle akıntı onları tembelce kıyıya doğru taşıdı.

"Sebebini bilmiyorum," dedi Alemi bir ağız dolusu balık sarmasının arasından, "denizdeyken yemeğin tadı hep daha iyidir."

Elgion hoşnutluğunu başını sallayarak belirtti, çünkü ağzı doluydu. Onun da iştahı iyiydi; çok çalıştığından da değil, sadece yekeyi tutup yelken iskotasını ara sıra ayarlıyordu.

"Şöyle bir düşününce, çoğu zaman denizde yemek yemeye vakit olmaz," diye ekledi Alemi. Eliyle acele etmeden yol alışlarını, yelkenlinin kendisini ve resmiyetten uzak yemeklerini işaret etti. "Ağ çekebilecek kadar büyüdüğümden beri,

yelken başında ilk kez bu kadar tembellik ediyorum." Gerindi ve sonra tahtalarla sarılmış bacağını hafifçe düzeltti, sakarlığı ve rahatsızlığından yüzünü buruşturdu. Aniden küpeşteden sarkıp, gövdenin eğimine uydurulmuş küçük dolaba uzandı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümseyerek misina, olta ve kurutulmuş solucanları gösterdi

"Vazgeçemez misin?"

"Ne? Vazgeçip de Yanus'u verimsiz ellere mi muhtaç edeyim?" Alemi misinayı ustaca çengele takıp yemlemek için çözdü. "Al. Misinaya çengel ve yem takmayı da deneyebilirsin. Yoksa Arpustası'nın birden çok zanaat öğrenmeye itirazı mı var?"

"Ne kadar çok zanaat olursa o kadar iyidir, der Robinton Usta."

Alemi başıyla onayladı, gözleri akıntıdaydı. "Evet, oğlanları diğer Deniz Kaleleri'ne, sütevlat olarak yollamak yeterli olmuyor, değil mi?" Misinayı maharetle fırlatıp, atışının onu sürüklenen tekneden uzağa götürüşünü ve batışını izledi.

Elgion, bu atışın oldukça iyi bir taklidini yaptı ve Alemi gibi, sonucunu beklemeye koyuldu.

"Burada ne yakalayabiliriz?"

Alemi ilgisizce yüzünü çarpıttı. "Muhtemelen hiçbir şey. Deniz kabarmış, akıntı güçlü, gün ortası. Balıklar, iplik olmadığı sürece şafakta beslenirler."

"O yüzden mi kuru solucan kullanıyorsun? İplik'i çağrıştırdığı için mi?" Elgion, gevşek İplik'i düşündükçe belkemiğinden aşağı bir ürpertinin inmesini engelleyemedi.

"Doğru."

Balıkçılan çoğu zaman saran sessizlik, rahatça tekneye çöktü.

"Sarıçizgili, eğer bir şey gelirse," Alemi Elgion'un neredeyse sorduğunu bile unuttuğu sorusuna sonunda cevap verdi. "Sarıçizgili, ya da çok aç bir çıkınkuyruk. Onlar her şeyi yerler."

"Çıkınkuyruk mu? Tadı güzeldir."

"Misina kopar. Çıkınkuyruk, bunun için çok ağır."

"Ya."

Akıntı, onları kaçınılmaz şekilde Ejder Kayalıklan'na çekiyordu. Ama, Alemi'yi bunun hakkında konuşturmak istese de, Elgion uygun girizgahı bulamıyordu. Elgion'un konuşması gerektiğini, aksi halde dalgalar tarafından kayalara çekileceklerini hissettiği anda, Alemi ilgisizce çevresine bakındı. Büyük kayaların denize doğru olanından, en fazla birkaç ejder boyu uzaklıktaydılar. Deniz, barışçıl bir şekilde kayaların temeline vuruyor, ara sıra suya batmış kayalann sivri uçlarını açığa çıkarıyor, diğerlerinin etrafında burgaçlanıyordu. Alemi yelkeni açtı ve iskota halatına asıldı.

"Bunların daha açığında bulunmamız lazım.

Suya gömülmüş taşlarla tehlikelidir burası. Gelgit sırasında akıntı seni içeriye çekebilir. Eğer buraya kendi başına yelken açarsan, ki yakında bunu yapabileceksin, mesafeyi korumaya dikkat et."

"Çocuklar senin orada bir kez ateş kertenkelelerini gördüğünü söylüyorlar." Elgion daha sansürleyemeden, sözlerin ağzından dökülmüş olduğunu fark etti.

Alemi ona uzun, neşeli bir bakış attı. "Diyelim ki, ateş kertenkelesinden başka ne olabileceklerini çıkaramıyorum. Wherry olamayacak kadar hızlı ve ufaktılar, wherryler öyle manevra da yapamaz. Ama ateş kertenkeleleri?" Gülümsedi ve kendi şüpheciliğini göstererek omzunu silkti.

"Ya sana böyle şeylerin var olduğunu söylersem? Cantli'ın binicisi F'nor'un ve beş altı diğer binicinin onları Etkilediğini? Weyrlerin daha fazla ateş kertenkelesi yumurtası aradıklarını ve benden de kıyıları taramam istendiğini?"

Alemi Arpçı'ya dikkatle baktı. Sonra tekne hafif çapraz akıntılarla sallandı. "Dikkat! Yekeyi hızla iskele tarafına çek. Hayır be adam, soluna!"

Tekrar konuşmadan önce tehlikeli Ejder Kayalıkları'nı rahatça geride bırakmışlardı.

"Ateş kertenkelelerini Etkileyebiliyor musun?" Alemi'nın sesi kuşkuluysa da gözlerinde şevkli bir ışık kıvılcımlar saçıyordu ve Elgion bir müttefik kazandığının farkındaydı; bildiği kadarıyla anlattı.

"Evet, bu neden büyüklerinin çok seyrek göründüğünü ve tuzaklardan nasıl bu kadar zekice sıyrılabildiklerini açıklar. Geldiğini duyuyorlar." Alemi başını sallayarak gülümsedi. "Eskiyi düşündükçe..."

"Ben de," Elgion çocukluğunda başarılı bir kapan kurmak için yaptığı girişimleri hatırlayarak gülümsedi.

"Sahillere mi bakmamız gerekiyor?"

"N'ton'un önerdiği bu. Kumlu sahiller, siperlik yerler, özellikle küçük, yerinde duramayan oğlanların bulmakta zorlanacağı yerler. Bu civarlarda bir ateş kertenkelesi kraliçesinin bir kuluçkayı saklayabileceği bir sürü yer var."

"Dalgalar bu mevsim bu denli yüksekken değil."

"Yeterince derin kumsallar olmalı."

Elgion Alemi'nın gerekçelerinden sabırsızlanmıştı.

Denizci Elgion'a yekeden uzak oturacak yeri gösterdi ve ustaca tiramola etti.

"Ateş kertenkelelerini Ejder Kayalıkları'nın yakınında gördüm Bu sarp kayalıklardan iyi weyr olur. Bugün onları görme şansımız olacağını sanmıyorum. Şafakta besleniyorlar: onları o saatte görmüştüm. Ancak," dedi Alemi ve güldü. "Gözlerimin beni aldattığını düşünmüştüm, çünkü uzun bir nöbetin sonuydu ve bir adamın gözleri ona şafakta oyunlar oynayabilir."

Alemi küçük yelkenliyi Ejder Kayalıklan'nın Elgion'un cüret edemeyeceği kadar yakınına getirmişti. Aslında Arpçı kendini talıtaları sıkı sıkıya kavramış ve tekne meltemle hafifçe yol alırken gövdesini kule gibi yükselen kayalıklardan yavaş yavaş kenara çeker halde buldu. Kayalıkların, ateş kertenkelelerı için uygun weyrler olan deliklerle oyuk olduğu şüphe götürmezdi.

"Ben olsam deniz kabarmış olmadığı sürece bu gidişi denemezdim, Elgion," dedi Alemi en içteki kayayla dalgalann vurduğu kara arasından geçerlerken. "Burası, deniz yarı yüksekliğindeyken bile teknenin altını sıyıran kayalarla dolu."

Dalgalar deniz ile uçurum arasındaki kumların kenarını hafifçe okşarken, etraf sessizdi. Kavalın başka bir şeyle karıştırılamayacak sesini suyun üzerinden, Elgion'a taşıyacak kadar sessiz.

"Bunu duydun mu?" Elgion Alemi'nin koluna yapıştı.

"Neyi duydum mu?"

"Müziği!"

"Hangi müziği?" Alemi bir an için güneş Arpçı'yı çarpacak kadar parlak mıydı diye merak etti. Ama Elgion'un uçuruma baktığı yönden gelebilecek, alışılmadık bir ses duymak için kulaklarını ardına kadar açtı. Bır an için yüreği heyecanla çarptı, fakat "Müzik mi? Saçma! Bu uçurumlar mağaralar ve oyuklarla doludur. Tek duyduğun şey rüzgâr..." dedi.

"Şu an rüzgâr esmiyor ki..."

Alemi bunu teslim etmek zorundaydı, çünkü sereni koyvermiş ve hatta onlara kayalıkların kuzeydeki bölümünü aşırtacak bir rota izlemelerine yetecek kadar rüzgârları olup olmadığını merak ediyordu.

"Bak," dedi Elgion, "uçunumun yüzünde bir delik var. Bahse girerim birinin içine girebileceği kadar büyüktür. Alemi, kıyıya çıkamaz mıyız?"

"Eve yürüyerek dönmediğimiz, ya da dalgaların yükselmesini beklemediğimiz sürece, çıkamayız."

"Alemi! Bu müzik! Bu kayalardan geçen rüzgârın sesi değil! Birisi kaval çalıyor."

Gizli, mutsuz bir düşünce, Alemi'nin yüzünden o kadar belirgin bir şekilde geçti ki, Elgion bir sonuca vardı. Bir anda tüm parçalar yerine oturmuştu.

"Senin kız kardeşin, şu kayıp olan. Şarkıları da o yazdı. Çocukları da o rahatça uzaklaştırılan evlatlık değil, o eğitti!"

"Menolly kaval çalamaz, Elgion. Çıkınkuyruk temizlerken sol elini kesti ve parmaklarını açıp kapayamıyor."

Elgion sersemlemiş bir şekilde, hâlâ kavalların berrak sesini duyarak güverteye geri çöktü. Kavallar mı? Çoklu kavalları çalabilmek için iki sağlam ele ihtiyaç duyulurdu. Müzik kesildi ve onlar Ejder Kayalıkları'ndan tiramola ederken yükselen

rüzgâr, o aldatıcı melodinin hatırasını örttü. Uçurumları yalayarak aşağıya inen, oyuklardan ses çıkartan kara meltemi olabilirdi.

"Çocukları Menolly eğitti, değil mi?"

Alemi yavaşça onayladı. "Yanus, Arpçı'nın yerini alan bir kız olduğu için Deniz Kalesi'nin küçük düştüğünü düşünüyordu."

"Küçük düşmek mi?" Elgion Reis'in kalın kafalılığı karşısında bir kez daha dehşete düşmüştü. "Bu kadar iyi öğretebilirken mi? Gördüğüm ezgileri yazabilirken mi?"

"O artık çalamaz, Elgion. Ondan bunu istemek zalimlik olurdu artık. Akşamları bile şarkı söylemiyordu. Sen şarkı söylemeye başlar başlamaz dışarı çıkardı."

Demek ki doğru düşünmüştü, uzun boylu kız Menolly idi

"Eğer sağsa, Kale'den uzakta daha mutludur! Eğer öldüyse.. Alemi gerisini getirmedi.

Sessizlik içinde, Ejder Kayalıklan mor belirsizliğin içinde geride kalırken, iki adam da gözlerini diğerinden kaçırdılar.

Artık Elgion Menolly'nın ortadan kayboluşuyla ilgili birçok şeyi ve Kale'de ondan bahsetmek ya da onu bulmak konusundaki genel isteksizliği anlayabiliyordu. Aklında Menolly'nin kayboluşunun önceden tasarlanmış olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Böyle melodileri besteleyebilecek kadar hassas olan bir'si Deniz Kalesi'ndeki yaşa-

mı çekilmez buluyor olmalıydı: Yanıs babası ve Reis'i iken iki kat çekilmezdi. Üstelik de bir yüz karası sayılmak! Elgion konuyu açıklamadığı için Petiron'a lanet okudu. Eğer Robinton'a gelecek vaat eden müzisyenin bir kız olduğunu söylemiş olsaydı, kız bıçak daha elinden kayma fırsatı bulmadan Arpçı Salonu'nda olabilirdi.

"Ejder Kayalıkları koyunda kuluçka olamaz," dedi Alemi Elgion'un esef dolu düşüncelerini bölerek. "Su, deniz kabardığı vakit kayalıkların tepesine kadar yükseliyor. Bir yer var... Seni oraya önümüzdeki İplik Düşüşü'nden sonra götürürüm. Kıyı boyunda, bir günlük seyir mesafesinde. Bir ateş kertenkelesini Etkileyebileceğini söyledin, değil mi?"

"N'ton'a Düşüş'ten sonra seninle konuşması için işaret vereceğim." Elgion, aralarına giren gerginliği aşmak için herhangi bir konuyu kullanmaktan dolayı mutluydu. "Belli ki sen ya da ben, Etkileyebiliriz, gerçi verilecek yumurtalar listesinde düşük rütbeli Arpçılar ve genç Denizciler en sonda olabilirler."

"Şafak yıldızı adına, küçük bir çocukken geçirdiğim saatleri düşündükçe "

"Kim geçirmemiştir ki.. " diye gülümsedi Elgion karşılığında, bu fırsat karşısında o da hevesliydi.

Bu sefer aralarındaki sessizlik cana yakındı ve birbirlerine bakışmaları, yakalanması zor ve çok istenen ateş kertenkelerini çocukça ele geçirme

fantezilerinin hatırası yüzündendi.

Liman Mağarası'na öğleden sonra geç saatlerde girerlerken, Alemi'nin Elgion'a söylenecek son bir sözü vardı.

"Eğitimi yaptıranın Menolly olduğunu neden bilmemen gerektiğini anlıyor musun?"

"Deniz Kalesi küçük düşmüş değil." Elgion kolunu kavrayan Alemi'nin elini'n sıktığını hissetti ve başıyla onayladı "Ama bu bilgiyi asla açıklayarak ihanet etmeyeceğim."

Verdiği ciddi yanıt Denizcinin şüphelerini giderdiyse de, Elgion'un kaval çalanın kim olduğunu bulma kararlılığını daha da pekiştirdi. Tek elle çoklu kaval çalmak mümkün müydü? Oyuklardan esinti değil müzik duyduğuna inanıyordu. Yine de, ateş kertenkelerini aramak bahanesiyle olsun ya da olmasın, Ejder Kayalıkları koyundaki o mağarayı araştıracak kadar yakınına gitmeliydi.

Ertesi gün yağışlıydı, çiseleme balıkçıları denize açılmak konusunda caydırmadıysa da, hem Elgion'u hem de Alemi'yi üstü açık bir tekneyle uzun ve belki de faydasız bir yolculuğa karşı isteksiz hale getirdi.

Aynı akşam Yanus, Elgion'a çocukları ertesi günkü derslerinden mazur görmesini istedi, çünkü tütsüleme mağarası için yosun toplanması gerekiyordu. Elgion, Reis'e boş bir gün için teşekkür etme arzusunu ustaca bastırarak, düşünüp

izin verdi ve müzik gizemine bir cevap aramak için erken kalkıp çıkmayı aklına koydu. Güneş doğar doğmaz ayaktaydı, önce Büyük Salon'a gitti, sonra metal kapıların sürgüsünü açması gerekti, bunu yaparken güven sarsıcı bir örneğin izinde olduğunun çok farkında değildi. Kesesinde balık sarmaları ve kurutulmuş meyveler, kendi kavalı sırtına asılı, belinde sağlam bir iple, (çünkü o uçurumun yüzünden aşağı inerken ihtiyacı olacağını düşünüyordu) yola çıktı Elgion.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dil, neşeye ses ver ve şarkısını söyle
Ejder filosundaki ümit ve beklentinin.

Menolly'yi uykudan ateş kertenkelelerinin açlığı kaldırdı. Mağarada yiyecek bir şey yoktu, çünkü önceki gün hepsini içeride tutacak kadar yağmurlu olmuştu. Denizin epey çekildiğini ve günün aydınlık olduğunu gördü.

"Eğer aşağıya inebilirsek, kıyıya ulaşabilir ve kendimize bir dolu örümcekpençe yakalayabiliriz. Biraz sonra gitmiş olurlar," dedi dostlarına. "Ya da kayabiti arayabiliriz. Hadi gel, Güzel." Küçük kraliçe hasır otlarının arasındaki yatağından uğuldadı ve diğerleri de kıpırdanmaya başladılar. Menolly eğildi ve ayağının yanında yatan Tembel'in gıdısını kaşıdı. Tembel ona bir pati attı, ağzını gere gere esneyecek kadar doğruldu. Göz kapakları geriye gittiler ve gözleri hafif bir kırmızı renkle parıldadılar.

"Şimdi, hepiniz beni çalıştırmayın. Sizi kaldırdım ki hep beraber işe koyulalım. Eğer hepimiz bir güzel hareketlenirsek açlığınız uzun sürmez."

Atik bir şekilde kumsala doğru inerken, arkadaşları zerafetle mağaradan aşağıya atlıyorlardı, bazı diğer ateş kertenkeleleri sığlıklarda beslenmekteydiler. Menolly onları selamlamak için seslendi. Sık sık yaptığı gibi merak etti, kraliçe dışın-

da diğer kertenkeleler onun farkına varıyorlar mıydı? Cevap versinler vennesinler, mevcudiyetlerini onlara haber vermemeyi kabalık olarak görüyordu. Belki bir gün ona öylesine alışacaklardı ki, cevap vereceklerdi.

Koyun uzak köşesindeki ıslak kayalardan kaydı, sivri bir kenar, kendini altı incelen ayakkabılarının tabanından hissettirince, acıyla yüzünü buruşturdu. Yeni ayakkabı tabanları, kısa zaman içinde üzerine eğilmesi gereken bir sorundu. Bu kadar engebeli yüzeylerde çıplak ayakla dolaşamazdı. Bir nöbetçi wher gibi tırmaklan olmadıkça da kayalara ayakkabısız tırmanamazdı. Başka bir wherry yakalayıp bacak derisini tabaklaması ve uygun sertliğe getirmesi gerekiyordu. Ama yeni deriyi eski ayakkabısının altına nasıl dikecekti? Eğilip ayaklarına baktı, deriyi olduğu kadar ayaklarını da korumak için onları dikkatlice yerleştirdi.

Gribunu şimdiye kadar keşfettikleri en ilerideki koya götürdü, kıyı boyunca Ejder Kayalıkları'nın ufukta iki ufak tepe olarak gözükeceği kadar uzağa. Ama uzun yürüyüş bu çabaya değmişti, çünkü örümcekpençeler, hafif bir kavis yapan sahilde çılgınca ileri geri koşturuyorlardı. Sarp kayalık, gittikçe alçalarak bazı yerlerde anca başının hizasına geliyordu ve hilal biçimli plajın öbür ucunda bir ırmak denize dökülmekteydi.

Az sonra Güzel ve diğerleri örümcekpençeleri

harap etmiş, seçtikleri avın üstüne dalıp, yemek için ok gibi fırlayarak yarlara götürüyorlardı onları. Ağı dolduğu zaman Menolly, bir ateş yakacak kadar deniz döküntüsü aradı. Neredeyse kumsal yüzeyiyle aynı seviyede olan, örtülü Yumurtaları da işte böyle buldu. Bir tepeciğin, şüphe uyandıracak kadar yuvarlak, hafif hatlarını gördü. Kumu, sertleşmekte olan benekli bir ateş kertenkelesi yumurtasını açığa çıkartacak kadar süpürdü. Kraliçe yakınlarda bir yerlerde mi diye etrafına dikkatlice bakındı, ama sadece kendi dokuz kertenkelesini gördü. Açığa çıkan yumurtaya hafifçe bir parmağını değdirdi: yumuşaktı. Çabucak kumları yerine örttü ve aceleyle kuluçkadan uzaklaştı. Bu kumsaldaki denizin yükselme çizgisi, yumurtaları tehdit etmeyecek kadar uzaktı. Bu kumsalın bütün Kalelerden oldukça uzak, dolayısıyla da güvenlikte olduğunu fark etmek onu mutlu etti.

Yeterince tahta topladı, kaba bir ocak yaptı, ateş yaktı ve örümcekpençeleri ustaca öldürüp onları uygun, düz bir taşın üzerine dizdi, kızarırlarken de etrafı keşfe çıktı.

Irmak genişleyerek denize akıyordu; sayısız kanallara bakılırsa kenarları tekrar tekrar oluşmuştu. Menolly ırmağı karanın içlerine doğru takip etti, suyun bol olduğu yerlerde yetişen tatlı terelerden arıyordu. Suyun altındaki gövdeler de akıntıya karşı yol alıyorlardı ve büyük beneklileri-

den birini yakalayıp yakalayamayacağını merak etti. Alemi sık sık akıntıyla boğuşurlarken onlan avucuna alabildiğiyle övünüp dururdu. Ateşte kızaran örümcekpençeleri düşününce Menolly bu uygulamayı öbür güne bırakmaya karar verdi. Biraz yeşillik istiyordu; ağızda kalan değişik, keskin tatlarıyla örümcekpençelerin yanında iyi giderlerdi.

Yeşillikleri kabaran denizin epey yükseğinde, ırmağın düz bataklık topraklardan azar azar gelen akıntılarla bir halka çizdiği yerde buldu. Etrafına alıcı gözle baktığında, açgözlülükle bir avuç yeşilliği ağzına tıkmakla meşgûldü. Uzakta, ufkun az üstünde gri bir gökyüzünde parıldayan şimşekler vardı.

İplik! Korku onu olduğu yere çiviledi; yan çiğnenmiş, bir ağız dolusu yeşillik yüzünden neredeyse boğuluyordu. Kendini korkudan gökyüzünde geniş, uzun bir desen çizen ejder ateşlerinin parıltılarını sayarak kurtarmaya çalıştı. Eğer ejder binicileri şimdiden iş başındalarsa, İplik oraya kadar ulaşmazdı. Ondan uzaktaydı.

Ama nereye kadar emniyetteydi? Bir önceki Düşüş'te mağaraya ucu ucuna yetişmişti. Şimdi ne kadar hızlı koşarsa koşsun, mağaranın güvenliğine ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Denizi geride bırakmıştı Su! Irmak yanı başındaydı. Su İpliği boğardı. Ama boğulması için ne kadar derine inmesi gerekirdi?

Kendi kendine, bunun paniklemek için doğru bir zaman olmadığını telkin etti azimle. Kendini tere sularının sonunu yutmaya zorladı. Bundan sonra bacaklarının kontrolünü kaybetti; onu alıp götürüyorlardı, denize ve denizdeki mağarasının kaya güvenliğine koşuyordu.

Güzel, Menolly'nin başının üzerinde belirdi ve onun korkusunu algılayınca dalmaya ve cıvıldamaya başladı. Kaya ve Dalgıç yanına vardılar, Taklitçi de yarım nefes sonra ortaya çıktı. Onun dehşetini sezmişler, o koştukça başının üzerinde daireler çiziyorlar, içe işleyen tatlı, tenor sesleriyle meydan okuyan çığlıklar atıyorlardı. Sonra hepsi birden kayboldular. Bu da Menolly'nin koşmasını kolaylaştırdı. Dikkatini ayağını nereye basacağına verebilirdi.

Çaprazlamasına kumsallara doğru koştu, bir an için sahil çizgisi boyunca koşmanın daha akıllıca olup olmayacağını merak etti. Suyun sunduğu şüpheli emniyete çok daha yakın olacaktı böylece. Bir hendeğe ayağı takıldı; yere düşerken sol ayağının burkulmasına rağmen dengesini buldu; tekrar ayağını uydurana kadar birkaç adımı sendeledi. Hayır, kıyıda onun hızını düşüren ve kötü bir bilek burkulmasına uğrama tehlikesini arttıran birçok kaya vardı.

İki kraliçe onun üzerinde altın rengi ışıldadılar, Kaya ve Dalgıç, Tembel, Taklitçi ve Kahve'yle birlikte geri dönmüşlerdi. İki kraliçe öfkeyle cı-

vıldadılar, Menolly'yı şaşırtan bir şekilde erkekler, artık onun önünde ve onu engellemeyecek kadar yüksekte uçuyorlardı. Koşmayı sürdürdü.

Bir yükseltiye geldi ve eğim nefesini kesti; bu yüzden tepeye vardığında sendeledi ve böğründeki rahatsız edici ağrı yüzünden sağ tarafını kavrayarak yürümek zorunda kaldı, ama bir şekilde ilerliyordu. Ejder Kayalıklan, ilerisinde küçük tepeciklerden daha büyüklerdi, ama rahatlatmak için fazlasıyla uzaktılar. Omzunun üzerinden gökte patlayan ejder alevlerine attığı bir bakış, İpliğin arayı kapattığını söyledi ona.

Başının hemen üzerinde sürünmekte olan iki kraliçeyle birlikte tekrar koşmaya başladı ve tuhaf bir şekilde korunduğunu hissetti. Şimdi ikinci viraja gelmiş, hızını ayarlamıştı ve sonsuza dek koşabileceğini hissediyordu. Eğer İpliğin eriminin önünde kalacak kadar hızlı koşabilseydi... Omzundan geriye bakmayı reddederek gözlerini Ejder Kayalıkları'nda tuttu: gerideki güven sarsıcı manzara koşmak için ona lazım olan nefesi kesiyordu.

Uçurumun kenarına cesaret edebildiğince yakın koştu. Bir yardan aşağı, kendisine aşırı bir zarar vermeden kaydı: eğer suya girmesi gerekirse, bunu tekrar göze alacaktı.

Bir gözü Ejder Kayalıkları'nda, bir gözü ayağının altındaki zeminde, koştu.

Rüzgârın sesini, ateş kertenkelelerinin ürkmüş

cıvıltılarını duydu, gölgeyi gördü ve içgüdüsel olarak elleriyle başını koruyarak kendini yere attı; bedeni eti kavuran İpliğin ilk dokunuşunu hissetmek için gerildi. Burnuna ateş taşı kokusu geldi ve etrafındaki havanın ağırlaştığını hissetti.

"Kalk ayağa seni gen' zekalı! Ve acele et. Yağış sınırı neredeyse üzerimizde!"

Menolly inanmaz halde başını kaldırdı ve kahverengi bir ejderin fırıl fırıl dönen gözlerine baktı. Ejder başını yana eğdi ve telaşlı telaşlı uğuldadı.

"Kalk ayağa!" dedi binicisi.

Menolly ateşten çiçeklere ve dalış yapıp kaybolan ejderlere attığı çılgınca bir bakıştan sonra hiç vakit kaybetmedi. Emekleyerek ayağa fırladı, kahverengi binicinin uzattığı ele ve savaş koşumlarından birinin ucuna atıldı ve bacaklarını ayırıp kendini sıkıca kahverengi'nin boynuna, binicisinin arkasına yerleştirdi.

"Bana sıkı tutun. Ve de korkma. Seni *ara*dan Benden'e götüreceğim. Soğuk ve karanlık olacak, ama yanında olacağım."

Yaralanmaktan ya da ölmekten korkarken kurtulmuş olmaktan duyduğu rahatlama dolayısıyla konuşamayacak haldeydi. Kahverengi ejder uçurumun kenarına yarı koştu, kanat çırpma mesafesi bırakmak için hafifçe aşağı indi ve sonra şiddetle yükseldi. Menolly hayvanın yumuşak, sıcak etine bastırıldığını hissetti, sıkışan göğsünü ha-

vayla doldurabilmek için uğraşırken yüzünü kurtancısının deri giysili sırtına gömdü. Kendisine boş yere yetişmeye çalışan küçük ateş kertenkelerinin bir anlık görüntüsünü yakaladı Ejder *araya* girerken.

Ter, alnında, yanaklarında, sırtında ve baldırlarında, ıslak ve delik deşik botlarında, sızlayan ayaklarında donuyordu. Soluyacak hava yoktu ve boğulduğunu sandı. Çırpınarak ejder binicisine daha sıkı tutundu, ama ne onu, ne de üzerine bindiğini bildiği ejderi hissedemiyordu.

Beyninin panikle donup kalmayan bir bölümü artık o Eğitim Şarkısı'nı tamamen anlıyordu. Dehşet içinde, tamamen anlamıştı onu.

Ansızın, görüntü, ses, duygular ve nefes geri geldi. Benden Weyri'nin üzerinde, baş döndürücü bir yükseklikten dönerek aşağıya iniyorlardı. Yarıçember büyük olmasına karşın, bu ejderlerin ve ejderadamlarının yeri, ondan yarı yarıya daha büyüktü. Yarıçember'in muazzam limanı Weyr'in Çanak'ına sığdırılabilir, yine de ejder boyunca yer artardı.

Ejder daireler çizerken, dev Yıldız Taşları'nı ve Kızıl Yıldız'ın yalım Geçişlerini ne zaman yapacağını söyleyen Göz Kaya'yı gördü. Taşlar'ın yanındaki nöbetçi ejderi gördü ve onun, kendi bindiği kahverengiyi selamladığını duydu. Bacaklarının arasından, kahverengının boğazından gelen yanıtın gümbürtüsünü hissetti. Aşağıya süzülür-

lerken Çanak tabanında birkaç ejderi, etraflarına toplanmış insanları, kraliçenin weyrine giden basamakları ve Kuluçka Meydanı'nın esnercesine açık ağzını gördü. Benden, onun hayal ettiğinden çok daha büyüktü.

Kahverengi diğer ejderlerin yanına indi ve Menolly ejderlerin İplik yarası aldığını ve tedavi edildiklerini o zaman anladı. Kahverengi ejder kanatlarını yan katladı, boynunu sırtındaki iki kişiye uzattı.

Belinden savaş koşumlarını çözerken, "Öldürücü kavrayışını gevşetebilirsin, oğlum," dedi kahverengi binici hoşgörülü bir neşeyle.

Menolly özür dolu bir mırıldanmayla silkinerek ellerini kurtardı. "Beni bulduğunuz için size gereğince teşekkür edemem. İpliğin beni yakalayacağını sanmuştum."

"İplik Düşüşü'ne bu kadar yakın kim seni Kalen'in dışına bıraktı?"

"Örümcekpençe avlıyordum. Erkenden çıkmıştım."

Binici onun aceleyle yaptığı açıklamayı kabul etti, ama Menolly şimdi bunu nasıl akla yatkın hale getirebileceğini düşünüyordu. Yarıçember'in Nerat kısmına en yakın Kalenin ismini bir türlü çıkaramıyordu.

"İn aşağı oğlum, temizlik için yeniden filoma katılmam lazım."

Bu, ejder binicisinin ona ikinci kez "oğlum" de-

yişiydi.

"Oldukça hızlı koşuyorsun. Hiç kale ulağı olmayı düşündün mü?"

Kahverengi binici onu kahverenginin omzundan aşağı kayabilmesi için ileriye sallandırdı. Menolly, ayaklan yere değdiği an, acıdan bayılacağını sandı. Deli gibi kahverenginin ön bacağını kavradı. Hayvan, anlayışla bumunu ona sürttü, binicisine uğuldadı.

"Brandh senin yaralanmış olduğunu söylüyor?" Adam hemen onun yanına iniverdi.

"Ayaklanın!" Farkında olmadan botlarının tabanlarını parçalamıştı ve yırtılmış ayakları, parmaklarından topuklarına kadar kan içindeydi.

"Herkese söyleyeceğim. Haydi, gidiyoruz!"

Binici onu bileğinden yakaladı, alışılmış bir çekişle onu omzuna attı. Alt mağaraların girişine yaklaşırken birilerine bir tencere hissizotu getirmeleri için bağırdı.

Bir iskemleye oturtulmuştu, kan kulaklarında zonkluyordu. Kadınlar çeşitli yönlerden gelerek onun etrafına toplanırlarken birisi yaralı ayağının altına bir tabure yerleştiriyordu.

"Hey, Manora, Fellena," diye bağırdı kahverengi binici aceleyle.

"Şunun ayaklarına bir bakın! Ayaklarını parçalamış!"

"T'gran, her nerede..."

"Onun Nerat yolunda koşarak İplik'i geride bı-

rakmaya çalıştığını gördüm. Neredeyse başarıyordu da!"

"Neredeyse, çok doğru. Manora, lütfen bir dakikanı ayırabilir misin?"

"Önce ayağını yıkayalım mı, yoksa..."

"Hayır, önce bir fincan ot," diye önerdi T'gran. "Botlarını keserek çıkarmanız gerekecek..."

Birisi dudaklarına bir fincan dayamış, ona hepsini içmesini emrediyordu. Birkaç yaprak tere dışında boş olan bir midede fellis suyu öyle çabuk etkisini gösterdi ki, etrafını saran yüzler çemberi ayırt edilemez bir bulanıklığa dönüştü.

"Aman Tanrım, kaleliler çıldırmış olmalı, İplik Düşüşü'nde dışarı çıktıklarına göre." Menolly konuşanın sesinin Manora'ya benzediğini düşündü. "Bu bugün kurtardığımız ikinci."

Bundan sonra, sesler ayırt edilemez mırıltılara dönüştüler. Menolly gözlerini odaklayamıyordu. Yerden birkaç karış yukarıda uçuyormuş gibiydi. Bu da onun durumuna uygundu, her nasılsa ayaklarını kullanmayı arzu etmiyordu.

Mutfak mağarasının diğer tarafında, Elgion ilk başta oğlanın kurtarılmasının verdiği rahatlamayla bayıldığını sandı. Yarıçember'e doğru rüzgâr ardına almış, yaşamdan ümidi kesmiş hızla geri dönerken bir ejder binicisi tarafından görüldüğü için, bu duygunun önemini kesinlikle anlayabiliyordu. Şimdi, karnı güzel weyr yemekleriyle dolu, nefesi ve aklı yerinde olduğuna göre, bir Dü-

şüş'e bu kadar yakın Kale dışına çıkma budalalığıyla yüzleşmek zorundaydı. Ve düşünmesi bile gözünü korkutan, Yançember'e dönüş karşılamasıydı. Deniz Kalesi'ni rezil etmekten bahsederken! Ateş kertenkelerini anıyor oluşuna dair açıklaması da Yanus'un hiç hoşuna gitmeyecekti. Hatta Alemi ne düşünecekti? Elgion içini çekti ve birkaç weyrkadınının oğlanı oturma mağaralarına doğru taşıyışlarını seyretti. Yardım etmeye gönüllü olmayı düşünerek yarı yarıya doğruldu. O anda ilk kez bir ateş kertenkelesi gördü ve her şeyi unuttu.

Bu, mağarada dalışlar yapan, acınacak şekilde bağıran, küçük, altın bir kraliçeydi. Havada hareketsizce asılmış gibi durdu, sonra bir anda ortadan kayboldu. Bir an sonra tekrar mutfak mağarasına daldı, bu sefer daha az telaşlıydı, ama birisini ya da bir şeyi arıyordu.

Oturma mağarasından bir kız çıktı, ateş kertenkelesini gördü ve kolunu uzattı. Küçük kraliçe ihtiyatla indi, kız açık bir şekilde onu yatıştırırken, minik kafasıyla kızın yüzünü okşadı. İkisi birden Çanak'a doğru dışarıya çıktılar

"Daha önce hiç görmedin mi, Arpçı?" diye sordu neşeli bir ses ve Elgion transtan kurtularak kendisine yemek sunan weyrkadınına baktı.

"Hayır, görmemiştim."

Kadın onun sesindeki özleme güldü "O Grall, F'nor'un küçük kraliçesi." dedi Felena ona. Son-

ra birdenbire biraz daha yemek isteyip istemediğini sordu.

Elgion nazikçe reddetti, zaten iki tabak dolusu yemişti; yemek, weyrin kurtardıklarının endişelerini yatıştırma yoluydu.

"Gerçekten de Yarıçember Deniz Kalesi'ne geri dönüp dönemeyeceğimi öğrenmem lazım. Yokluğumu fark etmişlerdir ve. ."

"O konuyu kafana takma Arpçı, çünkü savaşan filolara senden bahsedildi. Yançember'e burada, emin ellerde olduğunu bildireceklerdir."

Elgion uygun şekilde minnetarlığını bildirdi, ama Yanus'un memnuniyetsizliğini düşünüp endişelenmeden edemiyordu. Weyr'in emirlerini yerine getiriyor olduğunu açıkça belirtmeliydi ve Yanus Weyri'ne karşı çok itaatkârdı. Gene de, Elgion Deniz Kalesi'ne geri dönmeye can atmıyordu. Gitmek konusunda kibarca ısrar da edemezdi, çünkü Weyrlerine dönen ejderler yorgunlardı; Ipl'ık, bu düşüşte başarıyla yok edilmişti.

Genç Arpçı'nın en büyük endişelerinden bazıları, bu Düşüş'te iş başında olan bronz filo lideri T'gellan tarafından giderildi.

"Onlara senin güvenlikte olduğunu bizzat ben söyledim, iyi de oldu. Hepsi de bir arama seferine çıkmaya hazırlardı. Bu, ihtiyar Yanus için dikkate değer bir ayrıcalık."

Elgion yüzünü buruşturdu "Sanırım kısa bir sürede iki Arpçı kaybetmek iyi olmazdı."

"Saçma. Yanus zaten sana balıktan daha çok değer veriyor! Ya da Alemi böyle dedi."

"Kızgın mıydı?"

"Kim? Yanus mu?"

"Hayır, Alemi."

"Neden? Bana kalırsa senin güvenlikte ve sağ salim Benden'de olduğunu duyduğuna Yanus'tan daha çok sevindi. Daha önemlisi, hiç ateş kertenkelesi izi gördün mü?"

"Hayır."

T'gellan geniş binici kemerini çözüp, kalın wher derisi ceketini açarak içini çekti.

"Bu gülünç yaratıklara öylesine ihtiyacımız var ki."

"O kadar yararlılar mı?"

T'gellan ona uzun uzun baktı. "Bir ihtimal, değiller. Lessa onların gerçek birer baş belası olduklarını söylüyor; ama ejderler gibi görünüyor ve öyle davranıyorlar. Ve dar kafalı, örümcek kafalı, anlayışsız Kale Lordlarına bir ejdere binmenin nasıl bir şey olduğunu gösterirlerdi. Bu, yaşamı... ve ilerlemeyi... Weyrlerdeki bizler için kolaylaştırırdı."

Elgion, bunun Yanus'a sade bir dille anlatılacağını umuyordu ve tam incelikle Deniz Kalesi'ne dönmeye hazır olduğunu bildirecekti ki, bronz binici bir ejderin kanadındaki yaraya bakması için çağrıldı.

Elgion bu ilave gecikmeyi eğitici buldu. Geri

döndüğünde Yanus'un gözüne girebilmek için gözlemlerinden yararlanmaya karar verdi - çünkü Weyr yaşamını Saga ve Baladlarda anlatılmadığı haliyle görme fırsatı olmuştu. Yaralı bir ejder, yaralan hissizotuyla rahatlatılıncaya kadar bir çocuk gibi yürekler acısı bir şekilde ağlıyordu. Bir ejder eğer binicisi yaralanmışsa yine acıklı acıklı bağırıyordu. Elgion, ön bacağına yaslanmış binicisinin İplikle yaralanmış koluna pansuman yapılırken endişeyle uğuldayan bir yeşil ejderin insanın içine işleyen görüntüsünü izledi. Weyr'in birkaç ateş kertenkelesinin eşliğinde, weyr çömezlerinin genç hayvanlarını yıkadıklarını ve yağladıklarını gördü. Weyr gençlerinin bir dahaki Düşüş için ateş taşı çuvallarını yeniden doldurtışlarını seyretti ve onların Deniz Kalesi çocuklarının yaptıklarından daha az zahmetli işlerle uğraştıklarını görmemezlikten gelemedi. Hatta altın Ramoth'un yumurtalarının etrafında onları korurcasına kıvrıldığı Kuluçka Meydanı'na bile gizlice göz atmaya cüret etti. Ramoth'un kendisini görmemiş olmasını umarak eğilip gözden uzaklaştı.

Vakit öylesine çabuk geçti ki, Elgion mutfakta çalışan kadınların herkesi yemeğe çağırdıklarını duyduğunda şaşırdı. Girişte ne yapması gerektiğini merak ederek kararsız kaldı, o sırada T'gellan onu kolundan yakaladı ve boş bir masaya doğru iteledi.

"G'sel, şu bronz baş belanla buraya gel. Yançember Arpçısı'nın onu görmesini istiyorum. G'sel F'nor'un Güneyde bulduğu ilk kuluçkadan," dedi T'gellan, tıknaz, genç bir adamın masalarının arasından onlara doğru gelişini, kolundaki bronz ateş kertenkelesini dengeleyişini izlerlerken.

"Arpçı, bu Rill," dedi G'sel Elgion'a kolunu uzatarak. "Rill, kibar davran; o bir Arpçı."

Ateş kertenkelesi büyük bir asaletle kanatlarını açtı, Elgion'un bir reverans olarak yorumladığı bir hareket yaptı, mücevher gözleri onu dalgınca izlerken. Bir ateş kertenkelesinin nasıl selamlanacağını bilemeyen Elgion, çekinerek elini uzattı.

"Göz kenarlarını kaşı," diye önerdi G'sel. "Hepsi buna bayılır."

Ateş kertenkelesi Elgion'u neşe ve hayretler içinde bırakarak, sevilmeyi kabul etti ve Elgion'un okşayışı kaşıntısını rahatlatırken, gözkapaklan şehvani bir zevkle örtülmeye başladı.

"O da bir dönek," dedi T'gellan gülüp kendine bir iskemle çekerek. Gürültü ateş kertenkelesini uykusundan kaldırdı ve hayvan T'gellan'a hafifçe tıslad. "Göreceksin ki, Arpçı, bunlar rütbe kaygısı olmayan cüretkâr yaratıklardır."

Bu, belli ki eski bir şakaydı, zira yerine oturan G'sel ona kulak asmadı ve şimdi servis edilmekte olan akşam yemeğini yiyebilmek için tatlı sözlerle Rill'i omuz tüneğine çıkmaya ikna etti.

Elgion "Ne kadarını anlıyorlar?" diye sordu, Rill'i daha iyi görebilmek için G'sel'in karşısındaki iskemleye oturarak.

"Mirrim'in kendi üç kertenkelesi hakkında söylediklerine bakılırsa, her şeyi anlıyorlar."

T'gellan iyi huylu bir alayla burnundan soludu. "Rill'den daha önce bulunduğu herhangi bir yere mesaj götürmesini isteyebilirim. Hayır, onu daha önce götürdüğüm başka bir Kale ya da Weyr'deki, tanıdığı bir kişiye. Nereye gidersem gideyim, beni takip ediyor. İplik Düşüşü sırasında bile." T'gellan'ın gülmesiyle, G'sel ekledi, "Sana bugün bakmanı söylemiştim, T'gellan. Rill bizimle birlikteydi."

"Evet, öyleyse Elgion'a mesaj ilettikten sonra geri dönmesinin ne kadar uzun sürdüğünü söyle."

"Tamam, tamam," dedi G'sel bir kahkahayla, Rill'i şefkatle okşarken. "Sen de kendi kertenkelene sahip olduğun zaman, T'gellan..."

"Belki, belki," dedi bronz binici rahat rahat. "Elgion bize başka bir kuluçka buluncaya kadar seni kıskanmak durumundayız."

T'gellan sonra konuyu Yarıçember Kalesi'ne getirdi, Elgion'u zor duruma düşürmeyen ve şerefini tehlikeye atmayan genel sorular sordu. Belli ki Yanus'un ününü duymuştu T'gellan.

"Eğer kendini orada çok yalnız hissedersen, Arpçı, bir işaret vermekten kaçınma da seni ak-

şam için buraya uçuralım."

"Kuluçkadan Çıkma yakında," dedi G'sel, sırıtarak ve Elgion'a göz kırparak.

"O kesinlikle burada olacak," diye ona katıldı T'gellan.

Sonra Rill bir parça yemek için sızlanırken bronz binici, kertenkeleyi ısrarcı bir dilenciye çevirdiği için G'sel'i azarladı. Elgion, buna karşın T'gellan'ın küçük bronz için bizzat kendisi yiyecek birşeyler bulduğunu gördü ve o da Rill'e biraz et verdi, hayvan da nazikçe onun bıçağından eti kabul etti.

Yemek bitinceye kadar, Elgion Yanus'un en kötü memnuniyetsizliğine ve öfkesine bile göğüs gererek kendine bir ateş kertenkelesi yuvası bulup bir kertenkele Etkilemeyi aklına koymuştu. Bu ihtimal, onun kaçınılmaz geri dönüşünü daha çekilir hale getirdi.

"Seni şereflendirsem iyi olur, Elgion," dedi T'gellan sonunda masadan doğrularak. "Seni erkenden geri götüreyim. Yanus'u gereğinden fazla kızdırmanın lüzumu yok."

Elgion bu sözü, ya da ona eşlik eden göz kırpışı nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi, özellikle de hava tamamen karardığından ve bildiği kadarıyla, Kale kapılan gece için sürgülenmiş olduğundan dolayı. Ejder binicileri Düşüş'ten döner dönmez geri gitmiş olmayı dilemek için artık çok geçti. Ama öyle olsaydı Rill'le tanı-

şamazdı.

Havalanmışlardı; Elgion berrak gecede mümkün olduğunca fazlasını görebilmek için başını geriye döndürmüş, bu deneyimin tadını çıkarıyordu. T'gellan Monarth'a onları *araya* götürmesini söylemeden önce, Ulu Benden Sıradağları'nı bir anlığına görebildi.

Aniden, etrafın artık karanlık olmadığını gördü: Yançember Limanı'nın üzerinde gökte belirdiklerinde güneş, ışıldayan denizden bir karış yukarıdaydı.

"Seni erken getireceğimi söylemiştim," dedi T'gellan Arpçı'nın irkilmiş ünlemi karşısında sırıtarak. "Zamanda bunu yapmamamız beklenir, ama bu, iyi bir sebep için."

Monarth aşağıya doğru tembelce alçaldı, böylece iniş yaptıklarında Deniz Kalesi'ndeki herkes kale yolunda toplanmıştı. Elgion Alemi'yi görmek için suratlara bakınırken, Yanus diğerlerinden birkaç adım öne çıktı.

T'gellan bronzunun omzundan atladı ve tüm Kale, Arpçılarının sapasağlam geri dönüşünü kutlamak için gürültüyle tezahürat yaparken Elgion'un inmesine yardım ederek gösteri yaptı.

"Ne yaşlıyım, ne de felçli," diye mırıldandı Elgion bıyık altından, Yanus'un yaklaştığının farkında olarak. "Çok abartma."

T'gellan dostane bir tavırla kolunu Elgion'un omzuna attı; onlara doğru gelen Reis'e gülümse-

dı. "Hiç de değil," dedi ağzının köşesinden, "Weyr onaylıyor!"

"Reis, sebep olduğum rahatsızlıktan dolayı derin utanç içindeyim..."

"Hayır, Arpçı Elgion," diye sözünü kesti T'gellan, "tüm özürler Weyr'e aittir. Sen Yançember'e bir an önce geri dönme isteğinde kararlıydın. Ama Lessa'nın onun raporunu duyması gerekliydi Yanus, o yüzden beklememiz şarttı."

Yanus'un kabahatli Arpçısına söyleyecek nesi vardıysa, T'gellan'ın açık onayı onu güzelce engelledi. Reis ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı, düşüncelerini yeniden toplayarak gözlerini kırpıştırdı.

T'gellan gamsızca konuşmasını sürdürdü: "Bulduğunuz tüm ateş kertenkelesi izleri, en kısa zamanda Weyr'e haber verilmeli."

"O zaman o hikâye doğru?" Yanus inanmadığını belirten bir homurtuyla sordu. "O... o yaratıklar gerçekten var mı?"

"Gerçekten de varlar, efendim," diye yanıtladı Elgion hararetle. "Ben bir bronz ateş kertenkelesi gördüm, ona dokundum ve onu besledim; adı Rill idi. Boyu elimle dirseğimin arası kadardı..."

"Besledin mi? Öyle mi?" Alemi, hızla topallayarak kale yolunu çıkmanın gayretinden ve heyecandan nefesi kesilmiş bir halde kalabalığı iteleyerek öne çıktı. "O zaman mağarada birşeyler buldun?"

"Mağara mı?" Elgion o sabahki asıl hedefiyle ilgili her şeyi unutmuştu.

"Mağara..." diye Elgion yutkundu ve T'gellan'ın başlattığı yalanı cesaretle süsledi, "Lessa'ya bundan bahsettim. Şüphesiz o zaman sen de odadaydın..."

"Ne mağarası?" diye bilmek istedi Yanus, genç adama doğru adım atarak, sesi yarı yarıya öfkeliydi, zira konuşmanın dışında bırakılıyordu.

"Alemi ve benim Ejder Kayalıklan'na yakın kıyıda gördüğümüz mağara," dedi Elgion uygun ipuçlarını vermeye çalışarak. "Alemi," Elgion şimdi T'gellan'a hitap ediyordu, "o geçen bahar Ejder Kayalıklan'nda ateş kertenkelelerini gören Denizcidir. İki üç gün önce sahil boyunca yelken açtık ve mağarayı gördük. Ateş kertenkelelerini bulmamızın muhtemel olduğunu düşündüğüm yer orası."

"Güzel, artık güven içinde Kalende olduğuna göre Arpçı Elgion, seni bırakacağım." T'gellan Monarth'a gitmek için sabırsızlanıyordu. Ve de mağaraya.

"Eğer bir şey bulursan bize haber verirsin, değil mi?" diye seslendi Elgion onun ardından ve bronz binici kendini Monarth'ın sırtına atmadan önce sadece hızlı bir el hareketi geldi yanıt olarak.

"Ona, seni geri getirme zahmetinden dolayı hiç konukseverlik gösteremedik," dedi Yanus endi-

şelenmiş ve bronz binicinin aceleci aynlışına biraz kızmış şekilde.

"Az önce yemişti," diye cevapladı Elgion, bronz ejder limanın günbatımıyla aydınlanan sularından yukarıya yol alırken.

"Bu kadar erken mi?"

"Alı, İplikle savaşıyordu. Üstelik de o bir filo lideri, bu yüzden Weyr'e geri dönmesi gerek."

Bu, Yanus'u etkilemişti.

Ejder ve binicisi, herkesten keyif dolu bir ünlem çıkartarak gözden kayboldular. Alemi Elgion'la göz göze geldi ve Arpçı gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı; tüm şakayı Alemi'yle daha sonra paylaşacaktı. Ama asıl şaka eğer tüm yarı-gerçeklerin arasında T'gellan mağarada ateş kertenkelesi kabuklan... ya da bir kavalcı... bulursa kendisi için olacaktı.

"Arpçı Elgion," dedi Yanus kararlı bir şekilde, elini sallayarak kalelilerin geri kalanından onlardan uzaklaşmalarını isterken, Kale kapılarını işaret ederek. "Arpçı Elgion, birkaç açıklama cümlesini minnetarlıkla karşılardım."

"Gerçekten de efendim. Size Weyr'de olan bitenler konusunda bildirecek çok şeyim var." Elgion saygıyla takip etti Reis'i. Artık lafı saptırmadan ya da yalana başvurmadan Yanus'la nasıl başa çıkacağını biliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Derken ayakların fırladı ve bacaklarım da peşinden,
Böylelikle bedenim de onlara uydu.
Ellerim ve ağzım tere doluyken,
Boğazım yutkunmak için fazlasıyla kuruydu.

Menolly uyandığında sessiz, karanlık bir yerdeydi ve kulağının dibinde bir şey huzur verici şekilde mırıldanıyordu. Onun Güzel olduğunu biliyordu, ama nasıl bu kadar sıcak olabildiğine hayret ediyordu ve ayakları kocaman, şişmiş gibi ve çok ağrılıydı.

Bir ses çıkartmış olmalıydı, çünkü yumuşak bir hareket duydu ve odanın köşesindeki ışılın üstü yan yanya açıldı.

"Rahat mısın? Ayakların acıyor mu?" Menolly'nin kulağının yanındaki sıcaklık kaybolmuştu. Keşfin bir anlık korkusundan sonra, akıllı Güzel, diye onaylayarak düşündü Menolly.

Şimdi birisi Menolly'nin üzerine eğiliyor, uyku postlarını omzuna iyice örtüyordu; elleri kibar, rahatlatıcı olan, temiz ot ve hafifçe hissizotu kokulu birisi.

"Sadece birazcık acıyorlar," diye yanıt verdi Menolly yalandan, çünkü ayakları öyle sert sızlıyorlardı ki, kadının onları duyabileceğinden korkuyordu.

Kadının yumuşak mırıldanması ve nazik elleri Menolly'nin acıtanımazlığını inkâr ediyordu.

"Kesinlikle aç olmalısın. Tüm gün uyudun."

"Öyle mi yaptım?"

"Sana fellis suyu verdik. Koşarken ayaklarını lime lime etmişsin..." Kadının sesinde hafif bir tereddüt vardı. "Yedi günde iyileşirler. Ciddi bir kesik yok." Sakin sesinde neşeli bir dalgalanma vardı. "T'gran senin Pem'deki en luzlı... koşucu olduğuna kanaat getirmiş."

"Ben bir koşucu değilim. Sadece bir kızım."

"'Sadece' bir kız değilsin. Sana yiyecek birşeyler getireceğim. En iyisi, sonra tekrar uyuman."

Yalnız kalan Menolly, sızlayan ayaklarını ve hareketsiz, taş gibi ağır hissettiği bedenini düşünmemeye çalıştı. Güzel ya da diğerlerinin gelip weyrkadını tarafından keşfedileceğini düşünüyordu ve kendisi için avlanacak kimse yokken Uyuşuk ne yapardı...

"Ben Manora'yım," dedi kadın bir kase dumanı tüten yemek ve bir kupayla dönerken. "Benden Weyri'nde olduğunun farkında mısın? Güzel. Bildiğin gibi, burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Kalabilir miyim?" Ayaklarındaki acı kadar yoğun bir ferahlık doluverdi Menolly'nin içine.

"Evet, kalabilirsin," Bu yanıtın kararlılığı verilen bu hakkı geri alınamaz hale getiriyordu.

"Benim adım Menolly..." Durakladı, çünkü Manora başıyla onaylıyordu. "Bunu nereden biliyor-

sunuz?"

Manora ona yemek yemeye devam etmesini işaret etti. "Biliyorsun, seni Yançember'de görmüştüm ve Arpçı sen... kaybolduktan sonra filo liderine seni aramasını söylemişti. Bunu şimdi tartışmayacağız, Menolly, ama seni temin ederim ki, Benden'de kalabilirsin."

"Lütfen onlara söylemeyin..."

"İstediğin gibi olsun. Yemeğini bitir ve içeceğini iç. İyileşmek için uyumalısın."

Geldiği kadar sessizce gitti, ama Menolly ikna olmuştu. Manora Benden Weyri'nin başkadınıydı ve o ne derse o olurdu

Yemek lezizdi, bitki aromalarıyla doyurucu ve et parçalarıyla doluydu. Hafif bir hışırtı duyduğunda neredeyse yemeğini bitirmişti ve Güzel, acıklı bir sesle açlığını duyurarak dönmüştü. Menolly içini çekerek kaseyi küçük kraliçenin burnuna uzattı. Güzel hepsini içti, sonra hafifçe uğuldadı ve yüzünü Menolly'nin yanağına sürttü.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Menolly kaygıyla.

Küçük kraliçe bir kez daha uğuldadı ve Menolly'nin omuz başında kıvrılıp tortop olmaya koyuldu Menolly, eğer diğerlerinin başı belada olsa o bu kadar rahat davranmazdı diye düşündü fellis suyunu yudumlarken

"Güzel," diye fısıldadı Menolly kraliçeyi dirseğiyle dürterek, "eğer birisi gelirse, git. Burada gö-

rülmemelisin. Anlıyor musun?"

Kraliçe sinirli sinirli kanatlarını hışırdattı.

"Güzel, görülmemelisin." Menolly elinden geldiğince sert konuştu ve kraliçe yavaşça dönen tek bir gözünü açtı. "Alı canım, anlamayacak mısın? Kraliçe yumuşak, rahatlatıcı bir mırıltı koyverdi ve sonra iki göz kapağını birden kapattı.

Fellis suyu, daha şimdiden Menolly'nin kol ve bacaklarını ağırlıksız bir hale kavuşturuyordu. Ayaklarının delişetli sancısı azalmıştı. Gözleri huzursuzca kapanırken, Menolly'nin aklında tek bir soru vardı: Güzel onun nerede olduğunu nereden bilmişti?

Menolly uyandığı vakit, çocukların uzaktan gelen kahkahalarını duydu, onu da güldüren ve böylesi bir mutluluğa neyin sebep olduğunu düşündüren, bulaşıcı bir gülüş. Güzel gitmişti, ama Menolly'nin baş ucunda yattığı yer hâlâ sıcaktı. Bölmeyi ayıran perde aralandı ve öteden gelen ışıkta bir siluet göründü.

"Hepinizin derdi nedir, Reppa?" dedi kız sessizce, Menolly'nin göremediği birisine. "Alı, tamam Şimdilik hepinizden kurtuldum." Döndü ve Menolly'nin kendisine baktığını gördü. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" Işılı tam aydınlık vermesi için ayarlayınca, Menolly kendi yaşlarında, yorgun ve tuhaf biçimde olgun görünen hüzünlü yüzünün ardında koyu saçları fazlasıyla

resmi şekilde toplanmış bir kız gördü. Sonra kız gülümsedi ve olgunluk izlenimi kayboldu. "Gerçekten Nerat boyunca koştun mu?"

"Aslında bunu yapmadım, ama ayaklarım yapmış gibi geliyor bana."

"Bir düşün! Kalesoylusun ve bir Düşüş sırasında dışarıdasın!" Sesinde bunu ona yakıştıramayan bir saygı vardı.

"Sığınmak için koşuyordum," demek zorunda kaldığını hissetti Menolly.

"Koşmaktan bahsetmişken, şu anda Manora seni görmeye gelemiyor, bu yüzden benim sorumluluğum altındasın. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyledi," ve kız öyle bir duyguyla yüz buruşturdu ki, Menolly hızla Manora'nın kıza titizlik ve dikkatle verdiği direktifleri hayalinde canlandırdı, "bu konuda çok deneyimliyim..." Yüzünden bir acı ve endişe ifadesi geçti.

"Manora'nın evlatlığı mısın?" diye sordu Menolly kibarca.

İfade bir an için derinleşti, sonra kız yüzündeki tüm ifadeyi silerek, omuzlarını gururla dikleştirdi. "Hayır, ben Brekke'nin evlatlığıyım. Eskiden Güney Weyri'ndeydim."

Her şeyi açıklayacağını düşünürcesine söylemişti bunu.

"Demek istediğin, Güney Kıtası'nda mı?"

"Evet," ve Mirrim'in sesi sinirli gibiydi.

"Orada kimsenin yaşadığını bilmiyordum."

Sözler ağzından dökülür dökülmez, Menolly babasıyla Petiron arasında kulak misafiri olduğu konuşmalardan bir parça bilgiyi hatırladı.

"Sen tüm hayatın boyunca neredeydin?" diye sordu Mirrim öfkeyle.

"Yarıçember Deniz Kalesi'nde," diye uysalca yanıtladı Menolly, çünkü kızı gücendirmek istememişti.

Mirrim ona bakakaldı.

"Hiç bahsedildiğini duymadın mı?" Bu sefer sahte bir alçakgönüllülük gösterme sırası Menolly'deydi. "Pern'deki en büyük Liman Mağarası bizimdir."

Mirrim onun bakışını yakaladı, sonra iki kız birden gülmeye başladılar; dostlukları da işte o an başladı.

"Bak, senin tuvalete gitmene yardımcı olayım, çatlıyor olmalısın..." diyen Mirrim enerjik bir şekilde uyku postunu geriye attı. "Sen sadece bana yaslan."

Menolly bunu yapmak zorundaydı, çünkü Mirrim onun ağırlığının çoğunu üstüne almasına rağmen ayaklan inanılmaz derecede sancıyordu. Şansı vardı ki, tuvalet uyku bölmesinden sadece birkaç adım uzaktaydı. Menolly yatağına geri dönünceye kadar, tir tir titriyordu.

"Yüz üstü yat, Menolly; bandajlarını değiştirmek daha kolay olur," dedi Mirrim. "Ayaklarla çok uğraşmadığım doğrudur; ama eğer ne oldu-

ğunu görmezsen. her şey daha kolaylaşır Güneydeki herkes ellerimin hafif olduğunu söyler, ayaklarını hissizotuna boğacağım Yoksa biraz daha fellis suyu ister misin? Manora içebileceğini söyledi."

Menolly başını salladı.

"Brekke.." ve Mirrim'in sesi bir an için titredi, "Brekke bana yapışkan bandajları nasıl değiştirmem gerektiğini öğretti, çünkü ben. . Ah, aman Tanrım, ayakların çiğ et gibi gözüküyor. Şey, bu söylenecek doğru şey değil, ama öyleler. İyileşecekler. Manora öyle dedi." Bu sözde öyle bir güven vardı ki, Menolly de buna inanmayı tercih etti. "Şimdi, İplik Yarası... kötüdür. Sen sadece ayaklarının tabanındaki tüm deriyi kaybetmişsin, hepsi bu, ama sanırım sen bunun yeterli olduğunu hissediyorsundur. Pardon, elim kaydı. Her neyse, yeni deri gelişince yara izi bile kalmayacak ve yeni derinin ne kadar hızla geliştiğini görmek gerçekten şaşırtıcı. İpliğe gelince, yarasının iyileşmesi zordur Asla tamamen geçmez. T'gran'ın Brantlı'ı seni koşarken görmüş olduğu için şanslısın. Bilirsin, ejderler çok keskin gözlüdür. İşte, şimdi, bunun işe yaraması gerek..."

Menolly, Mirrim serin hissizotunu sağ ayağına sürerken istemdışı nefesini tuttu. Mirrim, gerçekten de çok nazik olan elleriyle kanla lekelenmiş bandajları sökerken Menolly acıdan dudaklarını ısırıyordu, ama acıdan kurtulmak neredeyse bir

şoktu. Eğer tek kaybettiği ayaklarının derisiyse, neden elinden çok daha fazla acıyorlardı?

"Şimdi, sadece sol ayak kaldı. Hissizotu işe yarıyor değil mi? Hiç kaynatmak zorunda kaldın mı?" diye sordu Mirrim bir iniltiyle ve her zamanki gibi, bir cevap almak için beklemedi. "Üç gün boyunca dişimi sıkıp burnumu kapatırım ve kendi kendime eğer hissizotumuz olmasaydı, çok daha kötü olacağını hatırlatırım. Sanırım Manora'nın hep söylediği gibi, her iyiliğin kötülüğüne de katlanmalıyız. Ama enfeksiyondan hiç iz olmadığını bilmek içini rahatlatacaktır..."

"Enfeksiyon?" Menolly dirseklerinin üzerinde doğrulup, başını geriye çevirdi.

"Sakin duracak mısın?" Mirrim o kadar otoriter bir şekilde baktı ki, Menolly kendini gevşemeye zorladı Tüm görebildiği, ayaklarının merhem sürülmüş topuklarıydı. "Ve enfeksiyon olmadığı için çok, çok şanslısın. Ne de olsa, ayakkabısız kumun, çamurun ve kim bilir neyin üstünde koşuyordun Kum taneciklerini temizlemek neredeyse sonsuza dek sürdü." Mirrim sıcakkanlı bir ses çıkardı. "Seni iyice uyuttuğumuz iyi olmuş."

"Bu sefer enfeksiyon olmadığından emin misin?"

"Bu sefer mi? Bunu daha önce de yapmadın, değil mi?" Mirrim'in sesi delişet doluydu

"Hayır, ayağım değil. Elim," ve Menolly yan dönüp, yara izi olan elini uzattı. Mirrim yarayı in-

celerken suratında beliren endişeli merhametten oldukça hoşlanmıştı.

"Nasıl becerdin bunu?"

"Çıkınkuyruk temizliyordum, bıçak kayıverdi."

"Tendonları ıskaladığın için şanslısın."

"Iskalamak mı?"

"Evet, bu parmaklarını kullanabiliyorsun. Gerçi yara biraz büzülmüş." Mirrim profesyonel bir dehşetle dilini şaklattı. "Eğer bu bir örnekse, Kalenizin hemşireliğini pek beğenmedim."

"Çıkınkuyruk salgısı kötüdür, kendince en az İplik yarası kadar kötü," diye mırıldandı Menolly huysuzca Kalesini savunarak.

"Öyle olsun," ve Mirrim ayak bandajına son bir düğüm attı. "Ayağınla ilgili bir sorunun olmamasını sağlayacağız. Şimdi, sana yiyecek birşeyler getireceğim. Açlıktan ölüyorsundur herhalde..."

Pansumanın en kötü kısmı geçmiş ve hissizotu ayaklarındaki acıyı hafifletmiş olduğu için, Menolly kesinlikle midesindeki boşluğun farkındaydı.

"Peki, geri döneceğim Menolly. Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olursa sadece Sanra'ya seslen. Zeminde, aşağıda, ufaklıklarla ilgileniyor ve kulağının sende olması gerektiğini biliyor."

Menolly Mirrim'in ona taşıdığı cömert yemeği yerken, bazı acı gerçekleri gözden geçirdi. Mavi kesinlikle ona elini tekrar kullanamayacağı izle-

nitinini vermişti. Yine de Mavi bıçağın parmak tendonlarını iskaladığını bilmemek için fazlasıyla yetenekli birisiydi. Elinin etlerinin büzüşerek iyileşmesine bile bile göz yummuştu. Menolly için acı verir bir şekilde ortadaydı ki, Yanus kadar Mavi de onun tekrar çalabilmesini istememişti.

Menolly acı acı, bir daha asla, asla Yançember'e geri dönmeyeceğine yemin etti. Düşünceleri, Manora'nın onun Benden Weyr'inde kalabileceğine dair teminatından da şüphe etmesine sebep olmuştu. Sorun değil, yine kaçabilirdi. Kaçar ve barksız yaşardı. Bunu yapardı. Tüm Pern'i koşarak aşardı... Neden olmasındı ki? Bu fikir Menolly'nin aklına yatmıştı. Gerçekten de, onu dosdoğru Kale Kalesi'ndeki Arp Ustası Salonu'na koşmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Belki de Petiron onun şarkılarını Arpustası Robinton'a göndermişti. Belki şarkılar, sadece tıngıtıdan öteydiler. Belki... ama Yarıçember'e geri dönme konusunda hiç "belki" yoktu. Bunu yapmayacaktı.

Bu konu ilerleyen birkaç gün hiç açılmadı, bu arada ayağı kaşınıyordu - Mirrim bunun iyi bir iyileşme işareti olduğunu söylemişti - ve kendini sakatlığından dolayı sabırsızca öfkelenir buldu.

Ateş kertenkeleleri için de kaygılanıyordu, çünkü artık onlar için yemek arayamıyordu. Ama ilk akşam, Güzel, gözleri Menolly'nin odada yalnız olduğundan emin olmak için etrafta dolaşarak

yeniden belirdiğinde, davranışında açlığa dair ilgili hiçbir şey yoktu Menolly'nin akşam yemeğinden dikkatlice arttırdığı lokmaları nazikçe kabul etti. O tam uykuya dalarken Kaya ve Dalgıç belirdiler. Ama hemen onun sırtına yaslanıp uyumak için kıvrıldılar; bu da aç olsalar yapmayacakları bir şeydi.

Ertesi sabah gitmişlerdi, ama Güzel ondan kolay kolay ayrılamamıştı; koridorda ayak sesleri duyana kadar başıyla Menolly'nin yanağını okşadı. Menolly diğerleriyle birlikte kalmasını tembihleyerek onu gönderdi.

Üçüncü sabah Mirrim, Menolly'yle memnuniyetle yer değiştirmeye gönüllü olduğunu gösteren bezgın bir iç çekişle itiraf etti. "Yatakta kalmanın sıkıcı olduğunu biliyorum, ama bu seni Lessa'nın ayağının altından uzak tuttu. Şeyden beri..." ve Mirrim her ne söyleyecek idiyse, onu sansür etti. "Ramoth yumurtalarının üzerindeyken, onlar çatlayıncaya kadar hepimiz kızgın kumlar üzerindeyiz. Bu yüzden, burada kaldığın daha iyi."

"Şimdi daha iyi olduğuma göre yapabileceğim birşeyler olmalı. Ellerim beceriklidir..." ve sonra, Menolly de kararsızlıkla duraladı.

"Eğer istersen Sanra'ya ufaklıklar konusunda yardım edebilirsin. Masal anlatabilir misin?"

"Evet, ben .." ve Menolly neredeyse Deniz Kalesi'nde yaptıklarını ağzından kaçırıyordu, "...en

azından onları eğlendirebilirim."

Menolly, Weyrsoylu çocukların Kale çocukları gibi olmadığını keşfetmişti: fiziksel olarak daha aktiftiler, onlara, balıkçılık ve denizcilikle ilgili anlattığı her ayrıntı için doyumsuz bir merakları vardı. İşte o zaman Menolly onlara geniş kök yapraklarından ve çıtadan küçük tekneler yapmayı öğretti ve onları, ilk sabah dinlendiği Weyr gölüne tekne yüzdürmeye yolladı.

Öğleden sonra, daha küçük olanlara T'gran'ın kendisini nasıl kurtardığını anlatarak onları eğlendirdi. İplik, Weyr çocukları için Kalelilerde olduğu gibi kendiliğinden korkutucu değildi ve onlar Menolly'nin neden kaçtığından çok, koşusu ve kurtarılmasıyla ilgilenmişlerdi. Farkına varmaksızın uyaklı bir anlatıma girmişti ve tam aklına bir ezgi gelecekken kendini son anda durdurdu. Şansı vardı ki, çocuklar fark etmemiş gözüküyorlardı, sonra da akşam vakti için yumrukök soyma vakti geldi.

Çalışırken, o küçük ezgiye boyun eğdirmek zordu. Gerçekten de tanı onun koşu adımlarının ritmi vardı şarkıda...

"Ah!"

"Bir yerini mi kestin?" diye Sanra masanın öbür ucundan sordu.

"Hayır," diye yanıt verdi Menolly ve keyifle gülümsedi. Çok önemli bir şeyin daha yeni farkına varmıştı. Artık Deniz Kalesi'nde değildi. Burada

da, hiç kimse onun arpçı olduğunu bilmiyordu. Benzer şekilde, canı istediğinde mırıldandıklarının kendi şarkıları olduğunu hiç kimse bilmeyecekti. Böylelikle koşu şarkısını mırıldanmaya başladı ve kendinden bir kez daha memnun oldu, çünkü şarkı, bıçağının vuruşlarıyla da uyum içindeydi.

"Birinin mutlu olduğunu duymak güzel bir şey," dedi Sanra, Menolly'ye cesaret verici şekilde gülerek.

Menolly o zaman farkına vardı ki, bütün gün boyunca, oturma mağarasındaki atmosferin, ona balıkçı filosunun bir fırtına yüzünden limanda olduğu ve herkesin "beklediği" zamanı arımsattığının belli belirsiz bilincindeydi. Mirrim Brekke için çok endişeleniyor, ama nedenini söylemiyordu; Menolly de kızın üzüntüyle sakladığı konuyu açmaya gönülsüzdü.

"Mutluyum, çünkü ayaklarım iyileşiyor," dedi Sanra'ya, sonra aceleyle devam etti, "ama dilerim birisi bana Brekke'nin nesi olduğunu anlatır. Mirrim'in onun için çok endişelendiğini biliyorum..."

Sanra bir an için Menolly'ye baktı. "Demek istediğin... duymadın mı..." sesini alçalttı ve kulak misafiri olmadığından emin olmak için çevreye bakındı, "...kraliçeleri?"

"Hayır. Deniz Kalesi'nde hiç kimse kızlara bir şey anlatmaz."

Sanra şaşırmış göründü, ama bu açıklamayı ka-

bul etti. "Brekke eskiden Güney'deydi, bunu biliyor musun? Güzel. Ve F'lar tüm isyankâr Eskiçağlılan Güney'e sürgüne gönderdiği vakit, Güneylilerin de gidecek bir yere ihtiyaçları oldu. T'bor Kale Kalesi'nin Weyrlideri oldu, Kylara..." ve Sanra'nın genelde yumuşak olan sesi sertleşti, "Kylara, Prideth'in Weyrkadınıydı, Brekke ve Wirenth ile..." Sanra hikâyeyi anlatırken yeterince güçlük çekiyordu, bu yüzden Menolly Mirrim'e sormadığı için çok mutluydu. "Wirenth çiftleşmek için yükseldi, ama Kylara..." Bu isim yoğun bir nefretle söylenmişti, "Kylara Prideth'i yeterince uzağa götürmemişti. O da çiftleşmeye yakındı ve Wirenth bronzları uçurunca, Prideth yükseldi ve..."

Sanra'nın gözlerine yaşlar dolmuştu ve sözlerine devam edemeyerek başını salladı.

"İki kraliçe de... öldü mü?"

Sanra başıyla doğruladı.

"Gerçi Brekke yaşıyor... değil mi?"

"Kylara aklını kaçırdı ve Brekke'nin de öyle olacağından umutsuzca korkuyoruz..." Sanra burnunu çekti, kederini bastırdı ve yüzünden yaşları sildi.

"Zavallı Mirrim. Bana da o kadar iyi davrandı ki!"

Sanra yine burnunu çekti, bu sefer gücendiğinden dolayı.

"Mirrim Weyr'in kaygılarının kendi omuzların-

da olduğunu düşünmekten hoşlanıyor."

"Endişe içindeyken bile bir köşeye çekilip kendine acımaktansa, devam ettiği için ona daha çok saygı duyuyorum."

Sanra Menolly'ye uzun uzun baktı. "Bana diklenmene gerek yok kızım ve eğer bıçağı öyle saplamaya devam edersen, kendini keseceksin."

Menolly birkaç dakika kendini soyma işine verdikten sonra sordu. "Brekke iyileşecek mi?"

"Öyle olmasını umuyoruz," ama Sanra'nın sesi kendinden emin gelmiyordu. "Hayır, öyle umuyoruz. Görüyorsun, Ramoth'un yumurtaları çatlamak üzere ve Lessa Brekke'nin kraliçeyi Etkileyebileceğinden emin. O, Lessa gibi, diğer ejderlerle konuşabilir. Grall ile Berd de devamlı onun yanındalar... İşte Mirrim geliyor."

Menolly, kendisiyle aynı yaşta olan Mirrim'in işgüzar bir tavır takındığını kabul etmek zorundaydı. Sanra gibi yaşça büyük bir kadının buna sevecenlikle yaklaşmayabileceğini anlıyordu. Yine de Menolly, Mirrim'in gösterdiği ihtimamda kusur bulamıyordu. Ve kızın onu bandajlarını değiştirmek için kendi bölmesine alelacele götürmesine izin verdi.

"Bütün gün ayaklarının üzerindeydin; yara kabuklarında hiç kum olmadığından emin olmak istiyorum," dedi canlı bir şekilde.

Menolly yatakta söz dinleyerek yüz üstü yattı ve sonra çekingen bir şekilde, Mirrim'in işini ha-

fifletmek için kendi sargılarını kendi değiştirmeyi önerdi.

"Gülünç olma. Ayakların güçlük çıkartıyor olabilir, ama sen çıkartmıyorsun. C'tarel'in şikayetlerini bir duymalısın. Geçen Düşüş sırasında İplik yarası aldı. Dünyada yaralanan bir tek o var sanırdın. Sen sorunsuzsun, inlemiyorsun, yakınmıyorsun ve C'tarel gibi küfretmiyorsun. İşte, bunlar güzelce iyileşiyorlar, sen tersini hissetsen de. Manora, eller dışında, ayakların vücudun her yerinden daha çok acıdığını söyler. Sanırım bu yüzden sana çok daha kötü geliyor."

Menolly'nin öne sürecek bir gerekçesi yoktu ve şimdi, acı verici işlem sona erdiği için rahatlayarak içini çekti.

"O weyr çömezlerine şu küçük tekneleri yapmayı sen öğrettin, değil mi?"

Menolly bir kabahat işleyip işlemediğini merak ederek, irkilmiş bir şekilde döndü, ama Mirrim gülümsüyordu.

"Ejderlerin üfleyerek tekneleri gölde yüzdürmelerini görmeliydin." Mirrim kıkırdadı. "Çok iyi vakit geçirdim. Haftalardır böyle gülmemiştim. İşte oldu!" Mirrim bir başka işe koşturdu.

Ertesi gün, Mirrim etrafında dolanıp dururken, Menolly yavaşça yürüdü, çok canı yanmadan oturma mağarasını geçti ve ilk kez ana mutfak mağarasına girdi.

"Ramoth'un yumurtaları neredeyse Çatlayacak-

lar," dedi Mirrim Menolly'yi muazzam mağaranın arka tarafındaki iş tezgahlarından birine oturturken. "Ellerinin bir şeyi yok ve ziyafet için bulabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var."

"Belki Brekke daha iyi olur?"

"Ah, öyle olması gerek Menolly, öyle olmalı." Mirrim endişeyle ellerini ovuşturuyordu. "Eğer öyle değilse, ona ve F'nor'a ne olur, bilemem. F'nor onu çok önemsiyor. Manora da F'nor için, F'nor'un Brekke için olduğu kadar kaygılanıyor..."

Menolly, bir araya getirebildiği tüm güveni sesinde toplayarak, "Hepsi düzelecek, Mirrim. Bundan eminim," dedi.

"Ah, gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?" Mirrim aceleci etkinlik tavrını bir kenara bıraktı ve bir an için yatıştırılmaya ihtiyaç duyan, genç, şaşkın bir kız oldu.

"Kesinlikle öyle!" Menolly Sanra'nın bir önceki günkü kırıcı sözlerine öfkelenmişti. "Bak, ben İplik yaralarıyla öleceğimi sanırken T'gran beliriverdi. Ve onların hepsinin İplikle..." Menolly, deli gibi bu boşluğu kapatacak birşeyler düşünmeye çalışarak, aceleyle kapadı ağzını. Mirrim'e neredeyse ateş kertenkelelerini kurtarışını anlatıyordu.

"Birinin olmalılar," dedi bir adam yüksek, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

İki ejder binicisi, tozlu eldivenlerini kumlu çiz-

melerine vurup, binici kemerlerini gevşeterek Mutfak mağarasına girdi.

"Elimizdekiler onları cezbetmiş olabilir, T'gellan."

"Yaratıklara ne kadar gereksinimimiz olduğunu dikkate alırsak..."

"Yumurtadan çıkmamış olanlarına..."

"Hiç kimsenin sahip çıkmayacağı bir bir panayır dolusu aleve sahip olmak son derece sıkıntı verici bir şey!"

Sonra, Menolly'nin bildiği tek şey, Güzel'in onun başının üzerinde belirdiği, korku dolu bir cıyaklama koyuverdiği ve onun ince kıyafetli omzuna indiğiydi. Güzel, kuyruğunu Menolly'nin boynuna onu boğmaya yetecek kadar sıkı dolamış, yüzünü de onun saçlarına gömmüştü. Kaya ve Dalgıç pençeleriyle gömleğinin kumaşını yakalayarak kollarına yuvalanmaya çalıştılar. Hava, ona dalış yapan korkmuş ateş kertenkeleleriyle doluydu ve kendini korumak için hiçbir girişimde bulunmayan Mirrim, mutlak bir hayretle Menolly'ye bakıyordu.

"Mirrim? Sana mı aitler yani?" diye haykırdı T'gellan, onların masasına doğru koşar adım gelirken.

"Hayır, benim değiller." Mirrim Menolly'yi işaret etti. "Ona aitler."

Menolly'nin nutku tutulmuştu, ama Kaya ve Dalgıç'ı sakinleştirmeyi başardı. Diğerleri onun

yukarısındaki çıkıntılara sığınıp korku ve şüphelerini duyurdular. Onun da en az ateş kertenkeleleri kadar kafası karışmıştı; bu hayvanlar neden Weyrdeydi? Weyr, ateş kertenkelelerini biliyormuş görünüyordu ve...

"Az sonra onların kimin olduğunu görürüz," diyen bir kadının öfkeli sesi sessizlikte açıkça duyuldu. Binici kıyafetli ufak tefek, ince bir kadın maksatlı bir şekilde mutfak mağarasının ana kısmına doğru uzun adımlarla yürüdü. "Ramoth'un onlarla konuşmasını istedim..."

Peşinden bir diğer binici daha geliyordu.

"Burada, Lessa," dedi T'gellan eliyle işaret ederek, ama bakışları Menolly'ninkilerden ayrılmıyordu.

Bu ismi duyunca, ateş kertenkeleleri viyaklar ve dengelerini koruyup ona tutunmaya çalışırlarken iskemleden doğrulmaya çabaladı. Menolly'nin tek düşünebildiği, Lessa'nın ayağının altında dolaşmamaktı, ama masanın etrafındaki iskemlelere takıldı ve acı verici bir şekilde parmaklarını çarptı. Mirrim kolunu kavrayarak onu oturtmaya çalıştı ve başının üzerinde dönüp çılgınca cıvıldayan, Menolly'nin sahipleneceğinden daha fazla ateş kertenkelesi varmış gibiydi.

"Birisi şunları susturacak mı?" diye sordu, minyon, esmer kadın Menolly'nin karşısına dikilerek. Yumrukları binici kemerindeydi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ramoth! Istersen..."

Aniden, koca mutfak mağarasına sessizlik hakim oldu. Menolly Güzel'in boynuna yaslanıp hiç olmadığı kadar şiddetlice titrediğini ve iki bronzun pençelerinin böğrüne ve kollarına geçtiğini hissetti.

"Bu daha iyi," dedi Lessa ışıldayan gözlerle. "Sen de kimsin? Bunların hepsi senin mi?"

"Adım Menolly efendim ve," Menolly tavandan sallanan ve çıkıntılara sessizce tünemiş, gözleri fırıl fırıl dönen tüm ateş kertenkelelerine kaygılı bir bakış attı, "bunların hepsi benim değil."

"Menolly?" Lessa'nın öfkesinin bir kısmı, şaşkınlığıyla birlikte azalmıştı. "Menolly?" Lessa ismi çıkarmaya çalışıyordu.

"Manora sana ondan bahsetmişti Lessa," dedi Mirrim. Menolly bu hareketin büyük bir cüret olduğunu düşünerek onu çok takdir etti. "T'gran onu İplik Düşüşü'nden kurtardı. Koşarken ayaklarını parçalamıştı."

"Ah, evet. Peki Menolly, kaç ateş kertenkelesi sana bağlı?"

Menolly Lessa'nın kızgın mı, memnun mu olduğunu ve eğer ateş kertenkeleleri çok fazla sayıdaysa onu Yarıçember'e geri gönderip göndermeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Mirrim'in kaburgalarını dürtüklediğini hissetti.

"Bunlar," Menolly kendisine asılan üçünü işaret etti ve Mirrim'in tekrar dürttüğünü hissetti, "ve şuradakilerin sadece altısı."

"Şuradakilerin sadece altısı mı?"

Menolly Lessa'nın parmaklarının geniş biru'cı kemeri üzerinde davul çaldığını gördü; bir ejder binicisinin çıkarmakta olduğu bir sesi boğmaya çalıştığını duydu ve yukarıya bir göz attığında binicinin ağzını eliyle kapattığına şahit oldu. Sonra Lessa'nın yüzüne bakmayı göze aldı ve Weyrkadını'nın suratındaki hafif gülücüğü gördü.

"Sanırım, bu dokuz eder," dedi Lessa. "Dokuz ateş kertenkelesini Etkilemeyi tam olarak nasıl becerdin, Menolly?"

"Ben becermedim. Yumurtadan çıktıklarında mağaradaydım ve işte onlar da açtılar. Yanımda bir çuval dolusu örümcekpençe vardı, ben de onları besledim..."

"Mağara mı? Nerede?" Lessa'nın sözleri kendinden emindi, ama kırıcı değildi.

"Kıyıda, Nerat'ın yukarısında, Ejder Kayalıklarının yanında."

T'gellan heyecanla bağırdı. "O mağarada sen mi yaşıyordun? Kavanozlar ve çömlekler buldum... Ateş kertenkelesi kabuklarından eser yoktu."

"Ateş kertenkelelerinin mağaralara yumurta bıraktığını sanmıyordum," dedi Lessa.

"Sırf deniz kabardığı ve sular yumurtaları alıp götüreceği içindi bu. Kraliçenin onları mağaraya taşımasına yardım ettim."

Lessa Menolly'ye uzun bir an boyunca sabit bir

bakışla baktı. "Ateş kertenkelesine yardım mı ettin?"

"Evet, uçuşumdan düştüm ve onlar - eski kuluçkanın kraliçe ve bronzları, bunlar değil," ve Menolly çenesiyle Güzel'i, Kaya'yı ve Dalgıç'ı işaret etti, "onlara yardım edinceye kadar kumsaldan ayrılmama izin vermediler."

T'gellan ona bakıyordu, ama diğer iki binici gülümsüyorlardı. Menolly o zaman Mirrim'in de keyifle güldüğünü gördü. Menolly'ye kafasının karışıklığı arasında daha da inanılmaz gelen, Mirrim'in omzuna tünemiş minik bir kahverengi ateş kertenkelesinin, başını Menolly'nin saçlarından çıkarmayan Güzel'e maksatlı maksatlı bakışıydı.

"Bir gün bu hikâyenin tamamını en düzgün haliyle duymak isterim," dedi Lessa. "Şimdi, lütfen yaratıklarını kontrol altında ve yanında tutar mısın? Ramoth'u ve diğerlerini rahatsız ediyorlar. Dokuz, ha?" Lessa içini çekti, başka tarafa döndü. "Dokuz yumurtayı iyi bir amaç için kullanabileceğimi düşünürken..."

"Efendim... daha fazla ateş kertenkelesi yumurtasına mı ihtiyacınız var?"

Lessa o kadar hızlı döndü ki, Menolly geriye doğru istemdışı bir adım attı.

"Tabii ki ateş kertenkelesi yumurtalarına ihtiyacımız var! Sen neredeydin de bunu bilmiyorsun?" Lessa T'gellan'a sataştı: "Sen filo liderisin. Tüm Deniz Kalelerini haberdar etmedin mi?"

"Evet, ettim, Lessa," ve T'gellan şimdi dosdoğru Menolly'ye bakıyordu, "tam Menolly kalesinden kaybolduğu zaman Doğru değil mi, Menolly? Devriye binicileri o günden beri onu arıyorlardı ve o, dokuz ateş kertenkelesiyle birlikte rahat ve sıcak mağarasına sığınmıştı."

Menolly ümitsizlik içinde başını eğdi.

"Lütfen, Weyrkadını, beni Yarıçember Kalesi'ne geri göndermeyin!"

"Dokuz ateş kertenkelesini Etkileyebilen bir kız," dedi Lessa, Menolly'nin başını kaldırmasını sağlayan tiz, dalgalanan bir sesle, "bir Deniz Kalesi'ne ait değildir. T'gellan, Menolly'den o yumurtaların yerini öğren ve bizim için bir an önce onları ele geçir. Tüm kalbimizle umalım ki, çatlamamış olsunlar." Lessa çok daha sakinleştiğini belli eden bir tavırla gülümseyerek Menolly'nin içini rahatlattı. "Şu sinir bozucu yaratıklan Ramoth'tan uzak tutmayı unutma. Mirrim senin onları eğitmene yardım edebilir. Onunkiler şu an bayağı işe yarıyorlar."

Tüm mağarayı nefesi kesilmiş bir halde bırakarak, fırlayıp gitti. Bir anda mutfağın her yanında faaliyet başladı. Menolly, Mirrim'in kendisini bir iskemleye oturttuğunu hissetti, halisizce çöküverdi. Avcunda bir fincan klah buldu ve T'gellan'ın konuşarak ona birkaç yudum içirmeye çalıştığını işitti.

"Lessa'yla ilk karşılaşma genellikle cesaret kır-

cıdır."

"O... o kadar ufak tefek ki," dedi Menolly serseme dönmüş bir halde.

"Boyut önemli değildir."

Menolly kaygıyla Mirrim'e döndü. "Söylediği şeyi mi kastetti, yani kalabilir miyim, Mirrim?"

"Eğer dokuz ateş kertenkelesini Etkileyebiliyorsan yerin burası. Ama neden bana daha önce onlardan bahsetmedin? Benim sadece üç kertenkelem var..."

T'gellan Mirrim'e dilini şaklattı, o da ona dil çıkardı.

"Benimkilere mağarada kalmalarını söylemiştim..."

"Biz de burada kafamızı patlatıyor," diye devam etti Mirrim, "binicileri yumurtaları kendilerine sakladıklan için suçluyorduk..."

"Sizlerin ateş kertenkelerine ihtiyaç duyduğunuzu bilmiyordum..."

"Mirrim, onunla dalga geçmeyi bırak; kızın cesareti kırıldı. Menolly, klahını iç ve rahatla," dedi T'gellan ona.

Menolly itaatkârca klahını yudumladı, ama kendini onlara, geldiği Deniz Kalesi'ndeki, ateş kertenkelelerini tuzağa düşürmekten başka bir şey düşünmeyen oğlanlardan bahsetmek zorunda hissetti. Bunun yanlış olduğundan öylesine emindi ki, hayvanların çiftleştiğini gördüğünü bile söylememişti

"Bu koşullar altında, yapman gerekeni yaptın, Menolly," dedi T'gellan. "Ama şu yumurtaları bulalım ve kurtaralım. Onları nerede gönnüştün? Sence çatlamaya ne kadar yakındılar?"

"Yumurtalar, T'gran'ın beni kurtardığı gün bulduğumda oldukça yumuşaktılar. Ejder Kayalıkları'ndan yarım sabahlık yürüyüş uzaklığındalar."

"Ejder sırtında birkaç dakikalık uçuş eder; ama güneye mi? kuzeye mi? nereye?"

"Şey, güneyde, bir ırmağın denize kavuştuğu yerde."

T'gellan öfkeyle gözlerini yukarı kaldırdı. "Bu tanıma uyan çok yer var. Benimle gelsen iyi olacak."

"T'gellan," diyen Mirrim'in sesi, sarsılmış gibiydi, "Menolly'nin ayaklan çok kötü durumda..."

"Lessa'nın öfkesi de öyle... Ayaklarını derilere sararız, ama o yumurtaları ele geçirmeliyiz. Sen de daha başkadın değilsin, kızım," dedi T'gellan Mirrim'e parmağını sallayarak.

Menolly'yi giydinnek çok vakit almadı. Mirrim, sanki işgüzarlığını telafi edermişçesine, kendi wher derisi binici ceketini, başlığını ve fazladan bir çift büyük çizme getirmişti. Bunları Menolly'nin ağrılı ve sargılı ayaklarına geçirdiler ve deri kayışlarla sıkıca bacaklarına bağladılar.

Kaya ve Dalgıç, et lokmalanyla yatışmışlardı, ama Güzel, kuyruğunu Menolly'nin boynundan çözmeyi reddediyordu. T'gellan Menolly'yi mut-

fak mağarasının hemen dışında sabırla bekleyen Monarth'a doğru taşırken, Güzel ona öfkeyle söylendi.

T'gellan Menolly'yi ejderin omzuna attı. Menolly, savaş koşumlarına tutunarak kendini boyun çukurlarına çekti, ayağını bir iki kez acıyla çarptı.

T'gellan kendini Menolly'nin önüne yerleştirmeye koyuldu, ama Güzel canlandı, tehdit edercesine tısladı ve tırnaklarını çıkararak ejder binicisine pençe attı.

"Daha önce hiç bu kadar kötü huylu olmamıştı," dedi özür dilercesine Menolly.

T'gellan iyi huylu şekilde, "Monarth, onunla konuşur musun?" diye ricada bulundu.

Bir an içinde, Güzel tıslamasının ortasında durdu, denercesine cıvıldadı, gözleri daha az çılgınca dönmeye başladı ve kuyruğu, Menolly'nin boynundaki boğucu kavrayışını gevşetti.

"Bu daha iyi bir manzara. Çok uğursuz bir bakışı var!"

"Ah, olamaz!"

"Sana takılıyorum, Menolly. Bak, şimdi Monarth'a senin kertenkelelerine ne yapacağımızı tam olarak anlattıracağım, böylece havalandığımız zaman deliye dönmeyecekler."

"Ah, bunu yapar mısın?"

"Yaparım ve..." T'gellan durakladı, "yaptım. Gidiyoruz!"

Bu kez, Menolly uçuşun zevkine varabilirdi Petiron'un bu deneyimi neden o kadar korkunç bulduğunu düşünemiyordu. Hatta, *ara*ya girerlerken, tüm duyuların kaybolmasından bile korkmadı. Yan iyileşmiş ayaklarının tabanlarında keskin soğuğu duydu, ama acı sadece kısa bir an sürdü. Bir anda, Ejder Kayalıklan'nın üzerinde, alçaktan, deniz tarafından geliyorlardı. Uçuşun mutlak coşkusu, Menolly'nin nefesini kesmişti.

"İlk kraliçenin bu mağaraya bir kuluçka daha bırakması ihtimali var," dedi T'gellan omzunun üstünden. "Ama önce mağara senin eşyalarından temizlenmeli."

Böylece, Monarth suların ayaklarına kibarca vurduğu küçük koya onaylamayan gözlerle bakarken, kumsala indiler.

Menolly'nin takımı, yuvaya dönüşün çılgınca sevincini kutlayarak yanlarına geldi. Onların bir yarında, yukarıda tek başına bir ateş kertenkelesi gözüktü.

"Bak T'gellan, bu yaşlı kraliçe!"

Ama T'gellan yukarı baktığında gitmişti.

"Bizi burada gördüğü için biraz üzgünüm. Umuyordum ki... Kurtardığın zaman yumurtalar neredeydi?"

"Üzerinde duruyoruz."

Monarth kenara çekildi

"Sana söylediklerimi duyuyor mu?" Menolly telaşla T'gellan'ın kulağına fısıldadı.

"Evet, bu yüzden onun hakkında konuştuklarına dikkat et. Çok hassastır."

"Onun duygularını incitecek bir şey söylemedim, değil mi?"

"Menolly!" diyen T'gellan dönüp ona baktı gülümseyerek, "Seninle dalga geçiyordum."

"Ya!"

"Hımm. Evet. Demek şu uçurum yüzüne tırmanmayı başardın?"

"O kadar da zor değildi. Eğer bakarsan, ben düzgün bir yol yapmadan önce bile el ve ayak koyacak epey yer olduğunu görürsün."

"Düzgün bir yol mu? Hımm. Evet. Monarth, bizi biraz daha yaklaştırabilir misin, lütfen?"

Monarth itaatkârca uçurumun yüzüne yaslandı ve kendini arka ayaklarının üzerinde kaldırdı; Menolly, onun omuzlarından inerek doğrudan doğruya mağaranın içine adım atabileceklerini görmekten dolayı şaşırmıştı.

Onun dokuz kertenkelesi ok gibi girişe geldiler bağırarak ve cıyaklayarak; bağırtıları iç mağaranın kemerli tavanına çarparak bir an için kuvvetlendi. Tam T'gellan ve Menolly oraya ulaşırlarken, ışık aniden örtüldü. Döndüğünde, girişte Monarth'ın büyük kafasını ve koca gözlerinin tembelce bakındığını gördü.

"Monarth, şu koca, kalın kafanı ışığın önünden çeker misin?" diye sordu T'gellan.

Monarth göz kırptı, sitemle hafifçe gümbürde-

di, ama büyük başını geri çekti.

"Neden hiç kimse seni bir Arama'da bulmadı, genç bayan?" diye sordu T'gellan ve Menolly, T'gellan'ın kendisini dikkatle süzmekte olduğunu gördü.

"Yarıçember Deniz Kalesi'nde hiç kimse aranmadı."

"Bu beni şaşırtmamalı. Şimdi, yaşlı kraliçe yumurtalarını nereye bırakmıştı?"

"Tam üzerinde durduğun yere."

T'gellan ona, bir türlü ne anlama geldiğini kestiremediği, uyarı niteliğinde ikinci bir bakış atarak kenara sıçradı. Diz çöktü, parmaklarını kumların üzerinde dolaştırdı, gırtlağından memnun sesler yükseldi.

"Eski kabuklan attın mı?"

"Evet. Bu yanlış mıydı?"

"Zannetmiyorum."

"Eski kraliçe buraya tekrar gelecek mi?"

"Gelebilir. Eğer bir daha çiftleştiği zaman koyun sulan kabarmış olursa. Onun çiftleşme uçuşunu ne vakit gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Çünkü hemen ardından İplik düşmüştü. Düşüş sınırının Nerat yolunun yarısındaki bataklıklara geldiği seferdi."

"Akıllı kız!" T'gellan dudaklarını birleştirip başını geriye attı ve Menolly onun aklından hızlı hesaplar yaptığını düşündü. Alemi'nin de rota çizerken böyle davranmak gibi bir huyu vardı. "Ta-

mam Bunların kabukları ne zaman çatladı?"

"Yedigünlerimin hesabını şaşırdım, ama yumurtadan beş Düşüş önce çıktılar."

"Bu mükemmel. Eğer ateş kertenkeleleri de bir Geçiş sırasında ejderlerinki gibi bir dönem takip ediyorlarsa, yazın ortasından önce çiftleşebilir." Etrafına, mağarayı Menolly için yaşanabilir kılan eşyalara bakındı. "Bu şeylerden herhangi birini istiyor musun?"

"Pek fazla şey değil," dedi Menolly ve uyku yaygısına atıldı. Kavalları hâlâ oradaydı, demek ki T'gellan mağaraya ilk ziyaretinde onları görmemişti. Yaygıyı yine kavallarının etrafına sardı. "Yağım..." dedi kabı yakalayarak. "Buna ihtiyacım olacak."

"Pek değil," dedi T'gellan gülümseyerek, "ama yanında getir. Böyle şeyler hep Manora'nın ilgisini çekmiştir."

Menolly kurutulmuş otlarını da aldı ve sırtına bağlayabileceği, güzel bir paket yaptı. Sonra elde yaptığı çanak çömleği mağaranın girişinden insafsızca savurmaya başladı.

"Ah!" Dehşet içinde, Monarth'a bakmak için mağaranın ağzına koşturdu.

"Onu ıskaladın! Temizlik yapıldığı vakit ortalıkta dolanmayacak kadar zekidir." T'gellan böyle diyerek, Menolly'nin kaynatma kabını havaya fırlattı.

"Sanırım, hepsi bu kadar," dedi Menolly.

"Gidelim!"

Çıkışta, Menolly mağaraya son bir kez bakmak için geri döndü ve kendi kendine gülümsedi. Orayı terk edeceğini hiç düşünmemişti, özellikle de bir ejderin omzuna ayak basmak üzere. Ama zaten, bir ejdere binmek şöyle dursun, böyle bir mağarada yaşamayı bile aklından geçirmemişti. Artık mağarada herhangi birinin barındığını gösterecek hiçbir şey kalmamıştı. Ayaklarının bastığı yerlere bile kuru kumlar doluyordu. T'gellan elini uzatıp, onun Monarth'ın sırtına binmesine yardım etti ve sonra ateş kertenkelesi yumurtalarını bulmak için uzaklaştılar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Küçük kraliçe, her yeri altın,
Tıslayarak saldırdı denize.
Onu geri püskürtmek için,
Geri çevirmek için onu
Cesurca uçtu ileriye

Menolly ve T'gellan, kuluçkanın otuz bir yumurtasını da *arada*ki yolculukları için sağlanan iki katlı, kürk kaplı çuvalın içinde, bir tekinin bile kabuğunu çatlatmadan, sapasağlam bir halde Benden Weyri'ne ulaştırdılar. Onların dönüşleri, kısa süreli bir heyecan yarattı, weyr halkı yumurtaları incelemek için başlarına üşüştüler. Tam zamanında haberdar edilen Lessa geldi, buyurgan bir tavırla Kuluçka Meydanı'ndan bir sepet ılık kum getirilmesini emretti; küçük sos ocağının yanına yerleştirilmesini ve ısıyı eşit olarak dağıtmak için aralıklarla titizlikle döndürülmesini istedi. Yumurtaların çatlama sertliğinden bir yedigün uzakta olduğuna kanaat getirmişti.

"İyi de," dedi yavan bir tavırla. "Bir seferinde bir yumurtadan çıkış yeter. Daha da iyisi, hak edenlere yumurtalarını Etkileme sırasında da sunabiliriz." Bu çözüme aşırı derecede sevinmiş gibiydi ve Menolly'ye gülümsedi. "Manora senin ayaklarının daha iyileşmediğini söyledi, öyleyse bu yumurtalar sana emanet. Felena, çocuğu şu

gülünç çizmelerden kurtarıp doğru düzgün birşeyler giydirin. Eminim depolarımızda onu daha az rezil gösterecek birşeyler vardır."

Lessa, Menolly'yi yoğun bir incelemenin hedefi konumunda bırakarak ayrıldı. Uzun, fidan boylu, çok güzel yay gibi kara kaşlı ve yeşil gözlü bir kadın olan Felena, onu baştan aşağı süzdü; bir yardımcısını özel bir yüklükten kıyafet taşınaya, bir diğerini Menolly'nin ayak ölçüsünü aldırmak için sepiciyi çağırtmaya, bir çocuğu da makasını getirmeye yolladı, çünkü Menolly'nin saçları düzeltilmeliydi. Kim kırkmıştı onun saçlarını? Bıçak kullanmış olmalıydılar. Saçı da güzeldi. Menolly aç mıydı? T'gellan, o daha evet, hayır, ya da belki bile diyemeden onu kapıp mağaradan dışarıya çıkartmıştı. Şu iskemleyi buraya getirin ve küçük masayı da buraya çekin. Orada aval aval bakınmayın, kıza yiyecek birşeyler getirin.

"Kaç Devir gördün?" diye sordu Felena, uzun emirler dizisinin bitiminde.

"On beşimdeyim, efendim," diye yanıtladı Menolly, şaşkınlık içinde ve kendini ağlamamak için zor tutarak. Boğazı sancıyordu, göğsü tıkanmıştı ve başına gelenlere inanamıyordu: insanlar onun nasıl göründüğü ve ne giydiği konusunda üzerine titriyorlardı. Hepsinden önemlisi, Lessa ona gülümsemişti, çünkü yumurtalardan dolayı çok mutlu olmuştu. Görünüşe göre de Yarıçember'e geri gönderileceğini düşünerek kaygılanmasına

gerek yoktu. Weyr halkı ona kıyafet verip ayakkabı ısmarladığına göre...

"On beş mi? Sütevlatlığa pek ihtiyacın olmaz, değil mi?" Felena hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Manora'nın aklında sana dair neler olduğunu göreceğiz. Seni kendim için isterdim."

Menolly gözyaşlarına boğuldu. Bu daha çok kargaşaya sebep oldu, çünkü ateş kertenkeleleri insanların yüzlerine doğru tehlikeli derecede yakın atlayışlarda bulunuyorlardı. Güzel, onu sadece rahat ettirmeye çalışan Felena'yı gagaladı.

"Burada biraz düzen sağlayalım," dedi otoriter bir ses. Ateş kertenkeleleri dışında herkes sustu ve Manora'ya yer açıldı. "Sen de sessiz ol," dedi cıyaklayan Güzel'e. "Git," ve diğerlerini eliyle kovaladı, "gidin, sessizce bir yerde oturun. Şimdi, Menolly neden ağlıyor?"

"Bir anda ağlamaya başladı, Manora," dedi Felena, o da herkes gibi allak bullak olmuştu.

"Mutluyum, mutluyum, mutluyum," demeyi başardı Menolly, her tekrarı bir inip çıkan hıçkırıkla noktalanarak.

"Elbette öylesin," dedi Manora anlayışla ve kadınlardan birine işaret etti. "Çok heyecanlı ve yorucu bir gün oldu. Sadece iç bunu " Kadın bir kupayla geri dönmüştü. "Şimdi, herkes işinin başına dönecek ve senin nefes almana izin verecekler. İşte, böylesi daha iyi."

Menolly söz dinleyerek içeceğini yudumladı.

Bu, fellis suyu değildi, ama hafiften acı bir tadı vardı. Manora ona koca yudumlar içirdi ve Menolly yavaş yavaş göğsünün ferahladığını, boğazındaki sancının kesildiğini hissetti ve gevşemeye başladı.

Başını kaldırdı ve küçük masada tek oturanın ellerini sükûnet içinde kucağına koymuş, kendisini yatıştıran bir sabır havası olan Manora olduğunu gördü.

"Biraz daha kendine geldın mi? Şimdi sadece sessizce otur ve ye. Buraya pek yeni insan almayız, bu yüzden senin üzerine titremeleri beklenen bir şey. O kuluçkada kaç ateş kertenkelesi yumurtası buldun?"

Menolly Manora'yla konuşmanın kolay olduğunu gördü; kısa bir süre sonra başkadına yağı gösterip onu nasıl yaptığını açıklamaktaydı.

"Bana kalırsa her şeyi kendi başına harika bir şekilde yapmışsın, Menolly; Mavi'nin yetiştirdiği birinden de bunu beklerdim."

Annesinin adını işitince, Menolly'nin rahatlığı kayboldu. Elinde olmaksızın sol elini sıktı, yara dokusunun, kavrayışının sıkılığından acıyla çekildiğini hissetti.

"Yançember'e bir mesaj göndermemi istemez misin?" diye sordu Manora. "Senin sağ salim burada olduğunu bildirmek için?"

"Bunu yapmanızı istemiyorum, lütfen! Orada onların işine yaramıyorum." Yaralı elini gösterdi.

"Ve..." durakladı, neredeyse "yüz karası" demek üzereydi. "Burada işe yarar gibiyim," dedi çabucak, ateş kertenkelesi yumurtası sepetini işaret ederek.

"Öylesin, Menolly, öylesin." Manora doğruldu. "Şimdi etini ye, sonra tekrar konuşuruz."

Yemeğini bitirince, Menolly kendini çok daha iyi hissetti. Ocağın köşesinde oturup diğerlerinin gayretini seyretmekten hoşnuttu. Kısa süre sonra, Felena makasıyla geldi ve Menolly'nin saçını düzeltti. Sonra Menolly büyük bir ailenin en küçük üyesi olarak, hayatında ilk kez yepyeni kıyafetlerini giyerken birisi ateş kertenkelesi yumurtalarına göz kulak oldu. Sepici geldi ve sadece uygun botlar için ayağının ölçüsünü almakla kalmadı, akşama kadar yumuşak deriden, sargılı ayaklarına gevşekçe oturan terlikler de yaptı.

Dış görünüşü öylesine değişmişti ki, akşam yemeğinden hemen önce masasına geçen Mirrim, neredeyse onu tanıyamadı.

Menolly, dokuz ateş kertenkelesini Etkilemiş olduğu için, Mirrim'in kasıtlı olarak kendisinden uzak durduğundan endişeleniyordu, ama Mirrim'in tavırlarında hiç zorlama yoktu. Masada karşısındaki bir iskemleye çöküp, samimi bir şekilde saç kesiminin, giyiminin ve terliklerin ona yakıştığını düşündüğünü söyledi.

"Yumurtalarla ilgili her şeyi duydum, ama Manora'nın ayak işlerini görmek için aşağı yukarı

koşturmakla öylesine meşgûldüm ki, bir saniyem bile olmadı."

Menolly, gülümsemesini bastırdı. Mirrim tam Felena gibi konuşmuştu.

Sonra Mirrim başını Menolly'ye doğru eğdi. "Biliyor musun, bu düzgün kıyafetler içinde eskisine kıyasla o kadar hoş görünüyorsun ki, seni tanıyamadım. Şimdi, bir de seni arada bir güldürebilirsek..."

Tam o sırada küçük bir kahverengi kertenkele süzülerek Mirrim'in omzuna indi, sevgiyle boynuna sokuldu ve onun çenesinin altından Menolly'ye baktı.

"O senin mi?"

"Evet, bu Tolly ve iki de yeşilim var, Reppa ile Lok. Ayrıca çok açık bir şekilde belirteyim ki, üçü benim için fazlasıyla yeterli. Dokuz tanesini birden beslemeyi nasıl başardın? Her zaman kurt gibi açlar!"

Menolly'nin arkadaşıyla arasındaki son mahçubiyet de, o ateş kertenkelesi grubuyla nasıl baş ettiğini anlatırken kaybolup gitti.

O sırada, akşam yemeği hazırdı ve Mirrim, Menolly'nin kendi yemeğini alabileceğine dair itirazlarına kulak asmayarak, ikisi için de yemek servis etti. T'gellan onların masasına katıldı ve Güzel'i bıçağından yemek yemeye ikna ederek Menolly'yi çok şaşırttı.

"Şaşırma," dedi Mirrim Menolly'ye; sesinde az

miktarda küçümseme vardı. "Bu koca mideliler, kim ne verirse yerler. Ama bu, onları kim beslerse, ona bağlanacakları anlamına gelmez. Üstelik, dokuz taneyle..." Mirrim gözlerini öyle manalı yuvarladı ki, T'gellan kıkır kıkır güldü.

"Kıskanıyor, kıskanıyor, Menolly."

"Hayır kıskanmıyorum. Üç tane yetiyor da artıyor, gerçi... Bir kraliçem olsun isterdim. Bakalım Güzel bana gelecek mi. Grall bana geliyor."

Mirrim, T'gellan kendisiyle - Menolly'ye göre haksız yere - alay ederken Güzel'i bir parça et kabul etmeye iknaya yoğunlaştı; ama Mirrim, T'gellan'ın şakalarına, Menolly'nin bırakın bir ejder binicisini, kendinden yaşça büyük bir erkeğe vermeye cüret edemeyeceği cevaplar verdi.

Çok bitkindi, ama büyük mutfak mağarasında oturup T'gellan'ı dinlemek, Mirrim'in Güzel'e dil dökmesini izlemek hoştu, gerçi sonunda Mirrim'in elinden yemek yiyen Uyuşuk oldu. Başka küçük gruplar da vardı, akşam yemeklerini bitirmiş sohbet ediyorlardı; kadınlar ejder binicileriyle çiftler oluşturuyorlardı. Menolly, şarap tulumlarının elden ele dolaştığını gördü. İlk başta şaşırmıştı, çünkü Deniz Kalesi, ancak çok özel olaylarda şarap sunardı. T'gellan weyr oğlanlarından birinden kendisine bir tulumla bardaklar getirmesini istedi; Mirrim'in ve Menolly'nin de birer kadeh içmelerinde ısrar etti

"İyi Benden şarabı geri çevirilmemelidir," dedi

ona, kadehini doldururken. "İşte, bak, şu ana kadar tattıklarının en iyisi değil mi?"

Menolly, fellis suyuyla tatlandırılmış şarap dışında bunun içtiği ilk şarap olduğunu söylemekten kaçındı. Yaşam, Weyr'de kesinlikle başka kurallar üzerinde dönüyordu.

Weyr'in Arpçısı hafif hafif, bir başkasının zevkinden çok, kendi memnuniyeti için çalmaya başlayınca, Menolly parmaklarını ritmi çalmaktan alıkoymadı. Bu sevdiği bir şarkıydı, gerçi Arpçı'nın akorlarının ruhsuz olduğunu hissediyordu, bu yüzden, onunkiyle uyuşmadığı yerlerde kendi ezgisini mırıldanmaya başladı. Mirrim, ona yüzünde bir gülücükle bakıncaya kadar, ne yaptığının farkında bile değildi.

"Bu çok hoştu, Menolly. Oharan? Buraya gel iver; Menolly'nin bu şarkı için yeni bir armonisi var."

"Hayır, hayır, yapamam."

"Neden olmasın?" diye sordu T'gellan ve onun bardağına biraz daha şarap döküverdi. "Birazcık müzik, hepimizi şevklendirdi. Etrafta, ıslak bir Devir kadar asık yüzler var."

Eskiden tabi olduğu insanların önünde şarkı söyleme yasağı yüzünden Menolly kendi sesini Arpçı Oharan'ın bariton sesine önce ürkekçe kattı.

"Evet, hoşuma gitti, Menolly. Sende kesinlikle müzik kulağı var," diyen Oharan'ın sesi o denli

onaylayıcıydı ki, Menolly yine endişelenmeye başladı.

Eğer Yanus onun Weyr'de şarkı söylediğini bilseydi... Ama Yanus burada değildi ve hiçbir zaman bilemeyecekti.

"Söyle, buna uyum sağlayabilir misin?" Oharan, Menolly'nin hep Petiron'un melodisine karşı şarkı olarak söylediği, eski bir balada geçti.

Bir anda, sessiz, ama muhakkak şekilde mırıldanan başka sesler de duyuldu. Mirrim etrafına bakındı, kuşkulu gözle T'gellan'ı gözledi ve sonra Güzel'i işaret etti.

"Şarkıya uğuldayarak eşlik ediyor. Menolly, ona bunu yapmasını nasıl öğrettin? Ve diğerleri... onların da bazıları şarkı söylüyorlar!" Mirrim'in gözleri şaşkınlıktan büyümüştü

Oharan, Mirrim'e sessiz olmasını, böylelikle hepsinin ateş kertenkelelerini duyabileleceklerini başıyla işaret ederek çalmayı sürdürdü; bu sırada T'gellan başını uzatıp, kulaklarını yana eğerek önce Güzel'i, sonra yakınındaki Kaya, Dalgıç ve Kalıve'yi dinledi.

"Buna inanmıyorum," dedi T'gellan.

"Onları korkutmayın! Sadece bırakın, yapsınlar," dedi Oharan alçak sesle, akorlarını bir başka şarkıya dönüştürürerek.

Şarkıyı, ateş kertenkeleleri Menolly'yle birlikte söz dinlercesine uğuldarken bitirdiler. Mirrim, sonra Menolly'nin nasıl olup da ateş kertenkele-

lerine beraber şarkı söylemeyi öğrettiğini bilmek istedi.

"Biliyorsun, mağarada şarkılar bize eşlik etsin diye onlara çalar ve söylerdim. Sadece küçük tıngırtılar."

"Sadece küçük tıngırtılar mı? Ben kendi üçlüme çok daha uzun zamandır sahibim ve onların müzikten hoşlandıklarını bile bilmezdim."

"Bu gösterir ki, bilinecek her şeyi bilmiyorsun, öyle değil mi genç Mirrim?" diye takıldı T'gellan ona.

"Bu hiç adil değil," diye Menolly araya girdi ve sonra hıçkırdı. Onu utandıran bir şekilde, bir kez daha hıçkırdı.

"Ona ne kadar şarap içirdin, T'gellan?" diye bilmek istedi Mirrim bronz biniciye kaş çatarak.

"Kesinlikle onu kadehlerin üzerine yatıracak kadar değil."

Menolly yine hıçkırdı.

"Ona biraz su getirin!"

"Nefesini tut," diye önerdi Oharan.

T'gellan su getirdi ve Menolly hızlı yudumlarla hıçkırıklarını durdurmaya muvaffak oldu. Şarabı hissetmediğinde ısrar etti, ama çok bitkindi. Eğer birisi yumurtalara baksaydı... çok geç olmuştu... T'gellan ve Oharan, gönülden gelen bir yardımla onu uyku bölmesine kadar desteklediler, Mirrim onlara kızdı, ikisinin de bir parça bile aklı olmayan iki koca donuk beyinli olduğunu söyledi.

Menolly yatarken, Mirrim'in terlikleri ve yeni elbiselerini çıkartıp, üzerini örtmesinden çok memnun olmuştu. Ateş kertenkeleleri gece için onun yanına kendilerini yerleştirmeden önce uyuyakalmıştı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Ejderadam, ejderadam,
Senin ile senin olan arasında,
Benimkinden büyük olan
Aşk pırıltısını benimle paylaş.

Mirrim ertesi sabah Menolly'yi erkenden kaldırdı, sahiplerini sertçe sarstığı için kendine tıslayan ateş kertenkelelerini sabırsızlıkla susturdu.

"Menolly, uyan. Mutfakta herkese ihtiyacımız var. Yumurtalar bugün çatlayacaklar ve Pern'in yarısı davetli. Ters dön. Manora ayaklarına bakmaya geliyor."

"Off! Çok kabasın!"

"Güzel'e söyle... ah... sana zarar vermiyorum. Güzel! Kendine gel, yoksa Ramoth'a söylerim!"

Menolly'yi şaşırtan bir şekilde, Güzel, Mirrim'e saldırmayı kesti ve bir cıyaklamayla, odanın uzak köşesine çekildi.

"Canımı yakıyordun," dedi Menolly, kibar olamayacak kadar uykulu bir halde.

"Peki, üzgün olduğumu söyledim. Hımın. Ayakların gerçekten de çok daha iyi gözüküyor."

O anda içeriye giren Manora, "Bugün böyle kalın sargılar kullanmayacağız," dedi. "Terlikler yeterince koruma sağlıyor."

Menolly, Manora'nın güçlü, nazik parmaklarının önce bir ayağını, sonra diğerini çevirdiğini

hıssederek başını döndürdü

"Evet, bugün daha ince sargılar, Mirrim ve de merhem. Bu gece hiç sargı olmayacak. Yaralar da temiz hava almalı, biliyorsun. Ama iyi iş becerdin. Ateş kertenkelesi yumurtaları bugün iyiler, Menolly."

Bunu söyleyerek çıktı ve Mirrim hızla ayağın pansumanına girişti. O işini görüp de, Menolly pannaklarını geceliğinin yumuşak kıvrımlarından ayırmadan elbiselerini giymek için doğrulunca, Mirrim abartılı bir iç çekişle yatağa çöktü.

"Senin neyin var?" diye sordu Menolly.

"Elimde fırsat varken mümkün olduğunca dinleniyorum," diye yanıt verdi Mirrim. "Bir Yumurtadan Çıkış'ın nasıl olduğunu bilmezsin, tüm kaleliler ve zanaatkârlar Weyr'de dolanıp, bulunmamaları gereken yerlere burunlarını sokarlar ve ejderlerden korkup, onları, weyr çömezlerini ve yavrulan ürkütürler. Öyle de bir yerler ki!" Mirrim anlamlı anlamlı yuvarladı gözlerini. "Sanki hiç yemek gönmemişler sanırsın ve..." Mirrim yatakta döndü ve çılgınca hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Mirrim, sorun ne? Ah, Brekke! O iyi değil mi? Demek istediğim, o tekrar Etkilemeyecek mi? Sanra dedi ki, Lessa'nın ümit ettiği buymuş..."

Menolly arkadaşını teselli etmek için eğildi, kendisi de bu yürek sızlatan hıçkırıklara üzülmüştü. Mirrim'in sözleri, ağlaması yüzünden an-

laşılmıyordu, ama Menolly, Mirrim'in sütannesinin yeniden Etkilemesini istemediğini ve bunun nedeninin belirsiz olduğunu çıkarmıştı. Brekke yaşamak istemiyordu ve onun yaşamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydılar. Ejderini kaybetmek, bir yarısını kaybetmek gibiydi ve Brekke'nin bunda bir suçu olmamıştı. Çok nazik ve hassas biriydi, F'nor'u seviyordu ve bir sebepten dolayı bu da akılsızcaydı.

Menolly önceki gün kendisi ağladığında ne denli rahatladığını bildiğinden, Mirrim'in ağlamasına izin verdi; kalbinin derinliklerinden, o gün Mirrim için mutluluk gözyaşları da olmasını diledi. Öyle olmalıydı. Mirrim'in yoğun endişe ve kederini nasıl maskelediğinin artık farkında olduğundan, onun tüm küçük pozlarını ve tavırlarını affetmişti.

Bölmenin perdesinde bir kıpırdanma ve ateş kertenkelelerinin itirazlarından kaynaklanan bir ağız kavgası oldu ve sonra Mirrim'in Tolly'si gözleri öfke ve endişeyle dönerek, perdenin altından süründü. Menolly'nin Mirrim'in saçını okşadığını gördü ve Güzel köşesinden tiz bir sesle öttüğünde, kanatlarını açmış, sanki Menolly'ye saldıracakmış gibi oldu. Tolly kanatlarını sallar gibi yaptı, ama yatağa sıçradığında kibarca kenara indi ve orada kaldı, gözleri önce Mirrim, sonra da Menolly'nin üzerindeydi. Bir an sonra iki yeşil içeri girdi. Kendilerini taburenin üzerine yerleştirdiler,

tetikteydiler, ama göze batmıyorlardı.

Kendi köşesindeki Güzel'in gözleri hepsinin üzerindeydi.

"Mirrim? Mirrim?" Bu, Sanra'nın otunna mağarasından gelen sesiydi. "Mirrim, Menolly'nin ayağını henüz halledemedin mi? İkinize de ihtiyacımız var! Hemen!"

Menolly, itaatkârca yerinden kalkarken, Mirrim onun elini yakaladı ve sıkı. Sonra o da doğruldu, eteğini silkeledi ve ilerleyerek bölmeden çıktı, Menolly de daha yavaşça takip ederek peşinden geldi.

Mirrim, yapılacak işin miktarını hiç de abartmamıştı. Güneş henüz doğmuştu, ama uzun masaların üzerinde soğuyan -tatlı, baharlı ve ekşi- ekmeklere bakılacak olursa, baş aşçılar saatler öncesinden kalkmışlardı. İki weyr adamı, iri bir sürü hayvanını çevirme yapmak için sıkıca bağlıyorlardı ve daha küçük ocaklarda, yabani wherryler temizleniyor, daha sonra kızartılmak üzere içleri doldurulu yordu.

İşlek mutfakta, fazladan korunma sağlamak için, birisi Menolly'nin ateş kertenkelesi yumurtalarıyla dolu sepetinin üzerine küçük bir masa çekmişti. İyi durumdaydılar, etraflarındaki kum hoş ve her tarafı ılıktı. Felena onu gördü, ona çabucak sos ocağından birşeyler yemesini söyledi ve kurutulmuş balıkla lezzetli birşeyler yapmayı bilip bilmediğini sordu. Yoksa kök soymaya yardım

etmeyi mi tercih ederdi?

Menolly bir anda balık pişirmeyi seçti, o yüzden Felena, ona hangi malzemelere ihtiyaç duyacağını sordu. Menolly, hazırlaması gereken miktarı öğrenince biraz dehşete düşmüştü. Kuluçkadan Çıkış'a bu kadar çok insanın geleceği konusunda hiçbir fikri yoktu: bu sayı, Yarıçember Deniz Kalesi'nde yaşayanların sayısından fazlaydı.

Balık yemeğini lezzetli yapmanın püf noktası, uzunca süre pişirmekteydi, bu yüzden Menolly, balıklara tatlan güzelleşinceye dek kaynayacak zamanı vermek için, hemen koca tencereleri hazırlamaya koyuldu. Bunu öyle bir hızla yaptı ki, geriye kesilecek bir sürü kök kalmıştı.

Mutfak mağarasındaki havayı heyecan sarmıştı. Menolly'nin önündeki sebze köklerinden oluşan dağ, o diğer kızlann ve kadınların dedikodularını dinlerken eriyip gitti. O gün yumurtadan çıkacak olan ejderleri hangi oğlanların ve kraliçe yumurtası için seçilen hangi kızların Etkileyeceği konusunda büyük spekülasyonlar vardı.

"Hiç kimse bir ejderi tekrar Etkileyemedi," dedi bir kadın özlemle. "Brekke'nin yapacağını mı sanıyorsunuz?"

"Daha önce hiç kimseye bu şans tanınmamıştı."

"Bu şansı değerlendirmeli miyiz?" diye sordu bir başkası.

"Bize sorulmadı," dedi Sanra, en son konuşana

öfkeyle bakarak. "Bu Lessa'nın fikri, F'nor'un ya da Manora'nın değil..."

"Bir şeyin Brekke'ye yardım etmesi gerek," dedi ilk kadın. "Onun orada yattığını, ölmüş de gömülmemiş gibi, sadece yattığını görünce içim parçalanıyor. Bana D'namal'in gidişini hatırlatıyor. O da... şey... tamamen solup gitmişti."

"Eğer bu kökleri çabucak bitirirseniz, bu kazanı ateşe koyabiliriz," dedi Sanra hızla kalkarak.

Menolly yanındaki kadına sordu: "Bunun hepsi yenecek mi?"

"Evet, gerçekten de öyle ve daha fazlasını arayanlar da olacak," dedi kadın kendinden hoşnut bir gülümsemeyle. "Etkileme Günleri, güzel günlerdir. Bugün Kuluçka Meydanı'nda bir öz, bir de sütçocuğum var!" diye de ekledi haklı bir gururla "Sanra!" diye bağırmak üzere başını omzunun üzerinden çevirdi, "büyükçe bir tencere geriye kalanları alır."

Sonra beyaz köklerin ince ince doğranması, otlarla kaplanması ve pişmesi için güveçlere konması gerekti. Menolly'nin balık yemeğinin leziz kokusu, çeşitli ocaklardan ve fırınlardan sorumlu olan Felena'nın iltifatlarını aldı. Sonra, zavallı ayaklarına dikkat etmesi gereken Menolly, baharatlı keklerin süslenmesine yardım etti Sanra bir keki parçalarına ayırıp dağıtarak, "Hamurun iyice piştiğinden emin olmalıyız, değil mi?" diye sorduğunda, diğerleriyle birlikte güldü.

Menolly ateş kertenkelesi yumurtalarını çevirmeyi, ya da dostlarını beslemeyi de unutmadı. Güzel, hep onun görüş alanında kaldı, ama diğerleri, gümbürtüsü sabahı noktalayan Ramoth'tan özenle uzak durarak, gölde banyo yaparlarken, ya da güneşlenirken görülmüşlerdi.

"Ramoth, Etkileme Günü'nde hep böyle olur," dedi T'gellan Menolly'ye, onun masasından yemek üzere birşeyler kaparken. "Söyle, bu akşam ateş kertenkelelerinin seninle birlikte mırıldanmalarını sağlayabilir misin? Senin onlara şarkı söylemeyi öğrettiğinden bahsettiğim için bana yalancı dediler."

"Biliyorsun, kalabalığın önünde utanıp, zorluk çıkarabilirler."

"Etraf sakinleşinceye kadar bekler, sonra bir deneriz, ha? Şimdi, seni Kuluçkadan Çıkma'ya götüreceğim. Öğleden sonra hazır ol."

Menolly hazır olamamıştı. Ezgiyi, duymadan önce hissetti. Yoğun şekilde heyecan veren gürültünün farkına vardıkça, o ve mağaradaki herkes, ellerindeki işleri teker teker bıraktılar. Menolly yutkundu, çünkü bunun, ateş kertenkelelerinin yumurtaları çatlarken çıkardığı türden bir ses olduğunu tanımışu.

Artık bölmesine geri dönüp üzerini değişmek için vakti yoktu. T'gellan mağaranın girişinde belirdi, aceleyle ona işaret etti. Menolly ayaklarının izin verdiğince hızlandı, çünkü girişin dışında

bekleyen Monarth'ı görebiliyordu Elbisesindeki yemek lekelerini ve ıslaklığı görüp bağırdığı vakit, T'gellan Menolly'nin elini çoktan yakalamıştı bile.

"Sana hazırlanmanı söylemiştim. Seni bir köşeye koyacağım güzelim, bugün zaten kimsenin lekeleri fark etmesi mümkün değil," diye T'gellan yatıştırdı onu.

Menolly biraz içerleyerek, onun yeni koyu renkli pantolon, üzeri dikişli bir tunik giyip, metal ve mücevherlerle işli bir kemer takmış olduğunu fark etti, ama itiraz etmedi.

"İlk önce seni yerine yerleştirmeliyim, çünkü bazı misafirleri toplamam gerekiyor," dedi T'gellan, çevikçe Monarth'ın boyun çukurunda, Menolly'nin önündeki yerine otururak. "F'lar, bir ejderi *araya* götürebilecek herkesi Kuluçka Meydanı'na dolduruyor."

Monarth Çanak tabanından, Weyr duvarının yükseklerinde, Menolly'nin daha önce farkına varmadığı büyük bir açıklığa doğru havalanmıştı. Diğer ejderler de oraya doğru yöneliyorlardı. Menolly ağızdan içeri girerlerken yutkundu, bir ejder onlerinde, bir tanesi de gerideydi; oylesine yakındı ki, Menolly bir an için çarpışacaklarından korktu. Karanlık tünelin ortasında, en uçta aydınlık vardı ve bir anda devasa Kuluçka Meydanı'ndaydılar.

Menolly huşu içinde, Weyr'in tüm kuzey çeyre-

ğinin içi boş olmalı, diye düşündü. Sonra ışıldayan ejder yumurtalarını gördü ve nefesi kesildi. Daha büyükçe bir yumurta, bir kenara doğru duruyordu ve üzerinde, Ramoth'un ateşli altın şekli havadaydı; gözleri, Etkilenme'nin gelişiyle, inanılmaz derecede parlaktı.

Monarth, korkutucu bir hızla aşağıya düştü, sonra kanatlarını geriye çırparak düzgünce bir çıkıntıya kondu.

"Tamam, Menolly. Meydan'daki en iyi yer. Sonra seni almaya geleceğim."

Menolly bu inanılmaz yolculuktan sonra sadece oturmaktan fazlasıyla memnundu. Dış duvardan üçüncü sıradaydı, bu yüzden insanların sıralandığı girişi ve Kuluçka Meydanı'nı mükemmel bir şekilde görüyordu. Herkes öyle zarif giyinmişti ki, çaresizce lekeleri fırçaladı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. Elbiseleri en azından yeniydi.

Üst girişten diğer ejderler geliyorlardı, çoğunlukla üç ya da dört yolcu birden indiriyorlardı. Zemindeki girişten, artık düzgünce akarak gelmekte olan ziyaretçileri izledi. Zarif ve bazen de fazlaca süslü bir şekilde giyinmiş hanımların, kalın eteklerini kaldırıp sakar küçük adımlarla sıcak kumlardan karşıya geçmelerini izlemek eğlenceli bir şeydi. Sıralar hızla doldular ve ejderlerin heyecan verici ezgisinin perdesi gittikçe yükseldi; öyle ki Menolly yerinde sessizce oturmakta zor-

lanır hale geldi.

Ani bir çığlık, bazı yumurtaların sallandığını duyurdu. Geç gelenler kumların üzerinden aceleyle koşmaya başladılar ve Menolly'nin ötesindeki yerler, kızıl-kahve rengi tunik armalarına bakılacak olursa, maden zanaatkârlarıyla doluydu. Yine kollarını çaprazladı ve tekrar açtı, çünkü madencilerin iri gövdelerinden etrafı görebilmek için öne eğilmesi gerekiyordu.

Daha fazla yumurta sallanıyordu, her nasılsa iç duvara dayanmış duran küçük, gri yumurta dışında hepsi.

Kanatların bir başka akınıyla, kraliçe yumurtasının adaylarını getirerek bu sefer bronz ejderler girdiler. Menolly kızlardan hangisinin Brekke olduğunu anlamaya çalıştı, ama hepsi de çok kendinde ve sağlıklı görünüyorlardı. O sabah weyr kadınları Brekke'nin nasıl bir ölü gibi yattığından bahsetmemişler miydi? Kızlar, Ramoth arkadan hafifçe tıslarken, kraliçe yumurtasının etrafında gevşek ve tamamlanmamış bir yarım çember halinde dizildiler

Şimdi, Çanaktan kararlı ifadelerle, beyaz kıyafetlerinin içindeki omuzları yumurtalara yaklaşırlarken dimdik, genç çocuklar geliyorlardı.

Menolly Brekke'nin girişini gömıedi, çünkü şiddetle sallanan yumurtalardan hangisinin önce çatlayacağını kestirmekle meşgüldü. Sonra madencilerden birisi bağırdı ve girişteki, tökezleyen,

duraklayan, ayağının altındaki sıcak kumlara karşı açıkça duyarsız olan narin figürü gösterdi.

"Bu o olmalı. Bu, Brekke," dedi arkadaşlarına. "Ejder binicisi, onun yumurta için çıkarılacağını söylemişti."

Evet, diye düşündü Menolly, o sanki uykudaymış gibi yürüyor. Menolly sonra Manora'yı ve girişin yanında, sanki tüm yapabilecekleri Brekke'yi Kuluçka Meydanı'na getirmekmiş gibi duran, tanımadığı adamı gördü.

Brekke birdenbire başını sallayarak omuzlarını dikleştirdi. Yavaş, ama kararlı bir şekilde kumların üzerinden, altın yumurtanın yanında bekleyen beş kıza katılmak için yürüdü. Bir kız döndü ve ona yarım çemberi tamamlayacak olan yerini almasını işaret etti.

Uğultu o kadar beklenmedik bir şekilde kesildi ki, toplanmış bulunanların arasında bir tepki dalgası dolaştı.

Beklenti dolu sessizlikte, bir kabuğun hafifçe çatlayışı netçe duyulabiliyordu, bunu diğer çatırtılar ve kırılmalar takip etti.

İlk ejdercik, sonra da bir diğeri, sakar, çirkin, parıldayan yaratıklar, cıyaklayarak ve mırıldanarak, çırpınarak ve yuvarlanarak, mahfazalarından çıkmaya başladılar; kama biçimli kafaları, ince, kısa, yılankavi boyunları için fazlaca büyüktü.

Menolly oğlanların ne kadar hareketsiz durduklarına dikkat etti, kendisinin o küçücük ma-

ğarada, minik ateş kertenkeleleri yumurtalarından açlıktan kırılarak süründükleri zamanki hali gibi şok olmuşlardı.

Şimdi aradaki fark belirginleşmişti; ateş kertenkeleleri yumurtadan çıkış sırasında yardım beklemiyorlardı; içgüdüleri açlıktan kavrulan boş midelerine olabildiğince çabuk, yiyecek birşeyler doldunnaktı. Ama ejderler, ümitle etraflarına bakınıyorlardı. Birisi, onun sakarca ilerleyişini'n önünden yana çekilen ilk oğlanın ötesinde tökezledi Siyah saçlı bir çocuğun ayaklarının dibine burun üstü düştü. Oğlan diz çöktü, ejderciğin titrek bacaklarının üzerinde dengede durmasına yardım etti, onun gökkuşağı gözlerine baktı.

Duygular, Menolly'nin yüreğini bir yumruk gibi sıkıyordu. Evet, onun ateş kertenkeleleri vardı, ama bir ejderi Etkilemek... İrkildi, Güzel, Kaya, Dalgıç ve diğerlerinin nerede olduğunu merak etti. Onları çok özlüyordu, Güzel'in şefkatle burnunu sürtmesini, hatta küçük kraliçenin, kuyruğunu boğarcasına boynuna dolamasını bile.

Altın yumurtanın çatlayışı, tüm dikkatleri'n üzerine toplanması için bir çağrıydı. Yumurta tam ortasından ikiye bölündü ve içindeki, ani doğumuna itiraz ederek, sırt üstü kumlara düştü. Kızların üçü, ona yardım etmek için ilerlediler. Küçük kraliçeyi dört bacağının üzerine kaldırıp geriye adım attılar. Menolly, kızların hepsi Brekke'ye dönerlerken nefesini tuttu. Brekke hiçbir

şeyin farkında değildi. Kumların üzerinden yürürken, ayakta durmasını sağlayan güç ne idiyse, artık onu terk etmişti. Omuzları acınacak şekilde çöktüler; başı, sanki dik tutulamayacak kadar ağırmış gibi bir yana eğildi. Kraliçe ejdercik, başını Brekke'ye doğru çevirdi, ışıldayan gözleri, iri kafatasında kocaman duruyorlardı. Brekke, sanki dikkatle incelendiğinin farkındaymışçasına başını salladı. Ejdercik ileriye doğru bir adım attı.

Menolly, göz ucuyla bronz bir bulanıklık gördü ve cesaret kırıcı bir an boyunca bunun Dalgıç olduğunu sandı. Ama o olamazdı, çünkü küçük bronz, ejderciğin başının üstünde asılı durmuş, meydan okuyan çığlıklar atıyordu. Başına o kadar yakındı ki, küçük kraliçe geriledi, korumasız gözlerini korumak için kanatlarını açarak korku dolu bir çığlık attı ve ısırmaya çalıştı.

Ejderler Kuluçka Meydanı'nın tepesindeki çıkıntılarından itiraz ettiler ve Ramoth sanki saldırgana hücum edecekmiş gibi doğrularak, kanatlarını gerdi. Kızlardan biri, gövdesini kraliçeyle küçük saldırgan arasına siper etti.

"Berd! Yapma!" Brekke de harekete geçmişti, kolu öfkeli bronzu yakalamak üzere havadaydı.

Kraliçe ejdercik cıyakladı ve yüzünü kızın eteğine sakladı. İki kadın bir an için gergin ve endişeyle yüz yüze geldiler. Sonra öbürü, Brekke'ye elini uzattı ve Menolly onun gülümsediğini görebildi. Bu hareket bir an sürdü, çünkü genç krali-

çe, emredercesine sürünüyordu ve kız diz çöktü, kollarını rahatlatırcasına ejderciğin omuzlarına doladı.

Aynı anda, Brekke, döndü, artık uykulu, hüzne dalmış bir figür değildi. Minik bronz ateş kertenkelesi, tıpkı Güzel'in Menolly onu üzen bir şey yaptığı zamanki gibi, başının üzerinde pır pır uçup, azardan yalvarmaya kadar değişen sesler çıkarırken Brekke Mağara'nın girişine doğru yürüdü.

Menolly, gözyaşları kollarına damlayıncaya kadar ağladığının farkında değildi. Aceleyle, madencilerden bunu gören oldu mu diye bakındı, ama onlar yumurtalara konsantre olmuşlardı. Yorumlanna bakılırsa, Arama sırasında zanaatkalelerinden birinde bir oğlan bulunmuştu ve sabırsızlıkla, onun Etkilemesini bekliyorlardı. Uçup giden bir an için, Menolly onlara öfkelendi; Brekke'nin kurtuluşunu görmemişler miydi? Bunun ne kadar olağanüstü olduğunu anlamamışlar mıydı? Ah, kim bilir Mirn'm ne kadar mutlu olacaktı şimdi!

Menolly, bitkince sırtını taşlara yasladı; duygu yüklü bu mucize, onu tüketmişti. Ve kemerli girişten geçerken Brekke'nin yüzündeki o bakış! Manora oradaydı, yüzü aydınlıktı, kollarını neşe dolu bir hareketle açmıştı. F'nor olduğu kesin gözüken adam, yorgun yüzü rahatlayışını ve memnuniyetini yansıtarak, Brekke'yi kucaklayıp dön-

dürdü.

Yanındaki madencilerin tezahüratı, kendi çocuklarının da Etkilediğini gösteriyordu, gerçi Menolly onun oğlanlardan hangisi olduğundan emin olamıyordu. Şimdi hepsi de açlıkla sızlanıp, yalpalayıp düşerek girişe doğru giden titrek bacaklı yavrularla eşleşen, o kadar çok kimse vardı ki. Madenciler, hareketlendirmeye çalışıyorlardı; kıvırcık saçlı, sıska bir oğlan, geçerken onların tezahüratlarına bir gülümsemeyle karşılık verince, Menolly çocuğun bir kahverengiyi Etkileyerek oldukça iyi bir iş başardığını gördü. Sevinç içindeki madenciler zaferlerini paylaşmak için ona döndüklerinde, uygun bir cevap vermeyi başardı, ama onlar, çifti Kuluçka Meydanı'ndan dışarıya takip etmek için sıralardan aşağıya indiklerinde rahatladı.

Orada otardı, yanakları kızararak Brekke'nin yeniden hayata dönmesi, bronz Berd'in kararlılığı ve vahşiliği, öyle bir anda Ramoth'un hiddetine göğüs gerişini düşündü. Acaba, neden, diye düşündü Menolly, Berd niye Brekke'nin yeni kraliçeyi Etkilemesini istememişti. Ne olursa olsun, bu tecrübe Brekke'yi uyuşukluğundan kurtarmıştı.

Ejderler geri dönüyorlardı, binicilerinin weyr çömezlerine yardım edebilmeleri ya da misafirlere dışarıya eşlik edebilmeleri için Kuluçka Meydanı'na inıyorlardı. Sıralar boşalıyordu. Az sonra,

sadece ilk sırada kaleli renkleri giymiş bir adam ve iki oğlan kalmışlardı. Adam da Menolly'nin hissettiği kadar yorgun gözüküyordu. Sonra oğlanlardan birisi, kumların üzerindeki, sallanmayan küçük yumurtayı işaret ederek kalktı.

Menolly, ateş kertenkeleleri yumurtadan çıktıktan sonraki sabah, kumlu yuvadaki çatlamamış yumurtayı hatırlayarak, hiç çatlamayabilir, diye düşündü tembelce. Yumurtayı sallamıştı ve içinde sert bir şey oynamıştı. Bazen kale bebekleri de ölü doğarlardı, bu yüzden bunun diğer yaratıklara da olabileceğini zannediyordu.

Oğlan, şimdi sıra boyunca koşuyordu. Menolly'yi hayretler içinde bırakarak Kuluçka Meydanı'na atladı ve küçük yumurtayı tekmelemeye başladı. Onun çığlıkları ve hareketleri Weyrlideri'nin ve Etkileyemeyen adayların küçük topluluğunun dikkatini çekmişti. Kaleli yarı doğruldu, bir eli uyarı dolu bir hareket yapıyordu. Öbür oğlan da arkadaşına bağırıyordu.

"Jaxom, ne yapıyorsun?" diye haykırdı Weyrlideri.

İşte o anda yumurta çatladı ve oğlan, Menolly kalın zarı iteleyen küçük gövdeyi görünceye dek yumurtayı parçalamaya, bölümlerini yırtmaya ve tekmelemeye başladı.

Jaxom hançeriyle iç zarı kesti ve keseden Jaxom'un gövdesinden daha iri olmayan, küçük, beyaz bir gövde düştü. Oğlan yaratığın ayağa

kalkmasına yardım etmek için uzandı.

Menolly küçük beyaz ejderin başını kaldırdığını, sarılar ve yeşillerle parlayan gözlerinin oğlanın yüzüne kilitlendiğini gördü.

"Adının Ruth olduğunu söylüyor," diye bağırdı oğlan hayret dolu bir sevinçle.

Boğuk bir ünlemle, adam taş koltuğa çöktü, yüzü kederli bir maskeydi. Weyrlideri ve az önce olup biteni önlemek için koşan diğerleri durdular. Menolly için, Jaxom'un küçük beyaz ejderi Etkilemesinin beklenmedik ve tatsız olduğu aşikârdı. Ve bunun nedenini hayal edemiyordu: oğlan ve ejder çok neşeli görünüyorlardı, onların bu keyifli birlikteliğini kim yadsıyabilirdi?

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arpo, şarkının sesi hüzünlü geliyor,
Ezgi neşeli yazılmış olmasına karşın.
Sesin tasalı, ellerin durgun,
Ve gözlerin, benimkilerden kaçıyor.

Menolly için, T'gellan'ın geri gelme sözünü unuttuğu kesinleşince, yavaşça sıralardan aşağıya indi ve sıcak kumların üzerinden, ıssız Kuluçka Meydanı'nı terk etti.

Güzel onu girişte karşıladı, sevilmek ve yatıştırılmak istedi. Onu hızla diğerleri takip ettiler, hepsi de endişeyle cıvıldıyorlardı ve Ramoth'un yakınlarda olup olmadığını görmek için girişe doğru kaygılı dalışlar yapıyorlardı.

Menolly'nin kumlar üzerinde yürüyecek fazla yolu olmamasına karşın, ısı hızla terliklerinin tabanına işledi. Çanak'ın daha serin toprağına adım atıncaya dek, acısı depreşti. Girişin bir yanına yaslandı ve yere çöktü, o acının geçmesini beklerken, ateş kertenkeleleri etrafında toplandılar.

Herkes Çanak'ın mutfak mağarası tarafında olduğu için hiç kimse onun farkına varmadı, Menolly buna müteşekkirdi, çünkü kendini aptal ve yararsız hissediyordu. Çanak boyunca mutfaklara doğru uzun bir yürüyüş olacaktı. O da bunu küçük bölümler halinde yapardı.

Çanak vadisinin diğer ucundan sürü hayvanlarının belirsiz çığlıklarını duydu ve Ramoth'un birini öldünnek üzere havalandığını gördü. Weyr-kadınları, Ramoth'un geçen on gün boyunca hiçbir şey yemediğini ve huysuzluğunun sebebinin kısmen bu olduğunu söylemişlerdi.

Göl kıyısında, yavrular besleniyor ve yıkanıyorlardı ve binicilerine onların nazik derilerini nasıl yağlayacakları gösteriliyordu. Yeşil, mavi, kahverengi ve bronz postların arasında beyaz elbiseleri göze batıyordu. Küçük kraliçe, diğerlerinden biraz ayrıydı, yanında iki bronz ejder hazır bulunuyordu. Menolly beyaz ejderin nerede olduğunu göremedi.

Çanak'ın yüzünü süsleyen weyr çıkıntılarında, bazı ejderler öğleden sonra güneşinden kaldığı kadarının altında kıvrılmışlardı. Menolly yukarısında ve soluna doğru kraliçe weyrinin çıkıntısında, koca bronz Mnementh'i gördü. Arka ayaklarının üzen'ne oturmuş, eşinin kendisine yemek seçişini izliyordu. Menolly onun hafifçe kıpırdanıp sol omzunun üzerinden baktığını gördü. Sonra bir an için kraliçe weyrinin merdivenlerinden inen bir adam gözüne çarptı.

Felena'nın sohbet mırıltılarının üzerinden yükselen sesi, Menolly'nin bakışlarını akşamki ziyafet için masaların kurulduğu mutfak mağarasına çevirdi. Bu işi ejder binicileri yapıyorlardı, çünkü en güzel kıyafetlerinin göz alıcı parlak renkleri

içinde hareket ederlerken Kalelilen'n ve Zanaatların daha ağırbaşlı renkleri, hareketsiz kümeler halinde, çalışanlardan kibar bir uzaklıkta duruyor gibiydiler.

Adam, şimdi kraliçe weyrinden inmiş, Çanak zeminine ulaşmıştı; Menolly aylak aylak, onun karşıya geçişini izledi. Teyze Bir ve İki üzerinden geçerek, kendilerini heyecanlandıran bir şey hakkında cıvıldıyorlardı ve rahatlatılmak için başlarını eğerek indiler. Yağlanmaya ihtiyaçları vardı ve onlara daha iyi bakmadığı için kendini suçlu hissetti.

"Senin iki tane yeşilin mi var?" diye sordu neşeli bir ses; uzun boylu adam tam önüne dikilmişti, gözleri dostça ve merak doluydu.

"Evet, onlar benim," dedi ve adamın uzun yüzündeki nezakete ve hoş mizacına karşılık, incelemesi için İki'yi uzattı ona. "Göz kenarlarının kibarca kaşınmasından hoşlanırlar, işte böyle," dedi ona göstererek.

Adam bir dizinin üzerinde kuma çöktü ve yardım edercesine İki'yi okşadı, o da mırıldandı ve göz kapakları şükranla kapandı. Teyze Bir dikkat çekmek için Menolly'ye bir ıslık çaldı ve kıskançlıkla eline bir tımtık attı.

"Kes şunu haylaz şey."

Güzel doğruldu; Kaya ile Dalgıç da tepki gösterdiler, üçü birden Teyze Bir'i o kadar kötü azarladılar ki, uçup kaçtı.

"Bana kraliçenin ve iki kahverengini'n de senin olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu adam irkilerek.

"Korkanım öyleler."

"O zaman sen Menolly olmalısın," dedi, ayağa kalkıp öyle özenli bir reverans yaptı ki, Menolly'nin yüzü kızardı. "Lessa bana az önce, senin bulduğun kuluçkadan iki yumurta alabileceğimi söyledi. Kahverengilere oldukça meyilliyim, gerçi bir bronza da hayır demem. Tabii ki, buradaki hanımefendi gibi yeşillere de." Ve kendisini izleyen İki'ye öyle hoş gülümsedi ki, hayvan karşılık verircesine uğuldadı. "Çok nazik yaratıklar. Bu demek değildir ki, bir maviye de itirazım olur."

"Bir kraliçe istemez misiniz?"

"Ah, bunu istemem açgözlülük olurdu, değil mi?" Düşünceli şekilde yüzünü ovuşturdu ve ona çarpıkça gülümsedi. "Her şeyi düşündüm de, eğer kalfam Sebell, öbür yumurtanın sahibi - bir kraliçe yumurtasına sahip olursa, gerçekten mahçup olurum. Ama..." ve uzun parmaklı elini, işi şansına bıraktığını göstererek yukarıya kaldırdı. "Burada bir şey için mi bekliyorsun? Yoksa Çanak'ın öbür tarafındaki kargaşa dostlarını için çok mu fazla?"

"Orada olmam gerekirdi. Yumurtaların çevrilmesi lazım; yumurtalar ateşin yanında, sıcak kumların içinde; ama beni T'gellan Kuluçka Ma-

ğarası'na getirdi ve beklememi soyledi..."

"Ve de görünüşe bakılırsa seni unuttu. Bugünün sürprizlerine bakılırsa hiç de şaşılacak şey değil." Adam hızla boğazını temizledi ve elini ona uzattı.

Menolly elini kabul etti, çünkü o olmaksızın yerinden kalkamazdı. Adam üç adım atmıştı ki, Menolly'nin kendisine ayak uyduramadığını fark etti. Kibarca geri döndü. Menolly normal yürümeye çalışıyordu, bu başansını üç adım sürdürmüştü ki, topuğu acıyla bir çakıl topluluğuna geldi, bu yüzden elinde olmadan bağırdı. Güzel vahşice azarlayarak döndü, Kaya ile Dalgıç da maskaralıklarını yaptılar, ama bunların kimseye faydası yoktu.

"Koluma tutun, kızım. Uzun süre kumlarda mı bekledin? Ah, bekle. Sen uzun boylu bir çocuksun, ama kemiklerinin üzerinde et yok."

Menolly daha itiraz edemeden, adam onu kollarına almıştı ve Çanak boyunca taşıyordu.

"Şu kraliçene sana yardım ettiğimi söyle," dedi Güzel ona saldırıp, kırlaşan saçlarını dağıtınca. "İyice bir düşündüm de, bana kesinlikle yeşil yumurtaları vermelisin."

Güzel, Menolly'yi dinlemeyecek kadar çok heyecanlanmıştı, bu yüzden Menolly, adamı korumak için kollarını onun yüzü ve başının etrafında sallamak zorunda kaldı. Mutfak mağaralarına yaklaşmalarının ilgi çekmesi şaşırtıcı değildi; ama

herkes, oyle kibarca yol verip, saygıyla itaatkârca eğildi ki, Menolly adamın kim olduğunu merak etmeye başladı. Elbisesi gri kumaştandı ve üzerinde sadece mavi bir şerit vardı, demek ki bir tür Arpçıydı; kolundaki sarı armaya bakılacak olursa, belki de Kale Weyri'ne weyrbağlıydı.

"Menolly, ayağını mı incittin?" Felena önleri'ne çıktı, heyecanın sebebini merak etmişti. "T'gellan seni unuttu mu? Onda hafıza yok, kahrolası adam. Onu kurtarmanız ne kadar hoş, efendim!"

"Boş ver Felena. Onun ateş kertenkelesi yumurtalarının muhafızı olduğunu öğrendim. Ama, eğer bir kadeh şarabın varsa... Bu iş insanı susatıyor."

"Gerçekten de ayakta durabilirim efendim, bunu yapabilirim," diye itiraz etti Menolly, çünkü Felena'nın davranışındaki bir şey, ona bu adamın ayağı yaralı kızları taşımak için fazlasıyla önemli birisi olduğunu belli etmişti. "Felena, onu durduramadın."

"Sadece her zamanki gibi kendimi insanlara beğendirmeye çalışıyorum," dedi adam ona, "çırpınmayı da bırak. Çok ağırsın!"

Felena, Menolly'nin yumurta sepetinin üzerindeki masasına doğru yolu gösterirken, adamın abartmasına gülüyordu.

"Siz çok kötü bir adamsınız, Robinton Usta, gerçekten öylesiniz. Ama Menolly yumurtaların en iyilerini seçerken şarabınızı içeceksiniz. Han-

gısının kraliçe yumurtası olduğunu gördün mü, Menolly?"

"Menolly'nin kraliçesi bana saldırdıktan sonra, başka bir renkle daha güvenlikte olurum, Felena Şimdi iyi bir kadın ol ve bana şu şarabı getir. Kesinlikle kavrıldım."

Adam onu kibarca iskemlesine oturturken, Menolly Felena'nın şaka yollu takılmasını duyuyordu, "..kötü bir adamsınız, Robinton Usta... kötü bir adamsınız, Robinton Usta..." Ona inanamayarak baktı.

"Sorun nedir, Menolly? Çabalarımdan yüzümde benekler mi çıktı?" Yanaklarını ve alnını sildi, elini inceledi. "Alı, sağ ol Felena. Hayatını kurtardın. Dilim damağıma yapışmıştı. Bu da senin şerefine, küçük kraliçe ve kibarlığın için teşekkürler " Robinton kadehini, Menolly'nin omzuna tünemiş ve kuyruğunu sıkıca dolamış, kendisini gözleyen Güzel'e kaldırdı.

"Siz Arpustası mısınız?"

"Evet, ben Robinton'ım." Bu konuda oldukça ilgisiz davranıyordu. "Sanırım senin de biraz şaraba ihtiyacın var."

"Hayır, içemem." Menolly itirazla, ellerini kaldırdı. "Hıçkırık tutuyor. Sonra sızıp kalıyorum." İkisini de söylemek istememişti, ama neden onun kadehini reddedecek kadar nezaketsiz olduğunu açıklaması gerekirdi. Şu anda lekeli gömleğinin kumlu kıyafetinin ve terliklerinin,

ozensizliğinin de son derece farkındaydı. Pern'in Arpustası'yla ilk karşılaşması, hayal ettiği gibi olmamıştı ve başını utanç içinde öne eğdi.

"Daima içmeden önce yemeyi salık veririm," dedi Robinton Lista, mümkün olan en hoş şekilde. "Sanının bu, şu anki sorunun yarısı bile değil," diye ekledi ve ardından sesini yükseltti. "Çocuk açlıktan bayılıyor, Felena."

Menolly onun önerisini reddetmeye ve erken davranıp Felena'yı önlemeye çalıştı, ama o daha şimdiden oğlanların birine klah, bir sepet ekmek ve bir tabak dilimlenmiş et getirmesini emrediyordu. Tıpkı bir Weyrkadınıymış gibi, önüne servis yapılınca, başını içindekini soğutmak için üfleyerek, fincanına eğdi.

"Burada açlıktan ölen bir adam için yeterince yemek var mı?" diye sordu Arpustası Robinton, sesi salıse bir açlıkla öyle kederli ve zayıftı ki, Menolly irkilerek ona baktı. Yüz ifadesi bir anda öylesine istekli, cazip ve nazikti ki, derin üzüntüsüne rağmen Menolly onun gülünçlüğüne karşılık gülümsedi. "Bu geceki işim için güce ihtiyacım olacak ve de içkinin altına bir temele," diye ekledi Robinton zor duyulan, kaygılı bir sesle.

Menolly, Robinton'ın sorumluluklarını onunla paylaştığını hissetmişti, ama endişe ve kaygı onu şaşırtmıştı. Bugün kesinlikle Weyrdeki herkes mutluydu oysa.

"Bir parça şu güzel ekmeğin üzerine, birkaç di-

lim et," ve Robinton sesini huysuz bir ihtiyar gibi titretmişti. "Ve..." sesi normal, bariton seviyesine döndü, "ıslatmak için de bir kadeh iyi Benden şarabı..."

Menolly'yi hayretler içinde bırakarak, bir elinde et ve ekmek, diğerinde şarap kadehiyle kalktı. Menolly'ye büyük bir itibarla eğildi ve uzaklaştı.

"Ama Arpustası, ateş kertenkelesi yumurtalarınız..."

"Daha sonra, Menolly. Onlar için geri döneceğim."

Uzun boyu, telaş ve koşturmaca arasından görülebilen başıyla, mağara boyunca geri, Menolly'den uzağa gitti. O misafirlerin arasında gözden kaybolana dek, sersemlemiş halde ve Arpustası'na kendi şarkılarını sormanın hiçbir yolu olmadığının şiddetle farkında olarak baktı. Tıngırtılardı onun şarkıları, tıpkı Yanus ve Mavi'nin söylediği gibi: Arpustası Robinton gibi bir adama, ciddi şekilde üzerinde durması için sunulamayacak kadar değersizlerdi.

Güzel yumuşak bir sesle mırıldandı ve Menolly'nin yanağını başıyla okşadı. Kaya, duvardaki tüneğinden onun omzuna atladı. Yatıştırıcı bir tonda uğuldayarak, burnunu kulağına sürttü.

Mirrim onu bu durumda buldu ve Menolly arkadaşının sevincine katılmak için, içinde bulunduğu kayıtsızlıktan sıyrıldı.

"Ah, senin için öylesine seviniyorum ki, Mirrim. Gördün ya, her şey sonunda yoluna girdi!" Eğer Mirrim, tüm endişelerine karşın gülümsemeye devam edebiliyorsa, minnettar olmasını gerektiren çok şey varken, kesinlikle Menolly de onu örnek alabilirdi.

"Gördün mü? Sen Kuluçka Meydanı'nda mıydın? Ben öylesine korkmuştum ki, izlemeye cesaret edemedim," dedi Mirrim, aydınlık çehresinde artık korkunun izi yoktu. "Brekke'ye yemek yedirdim, günlerden beri yediği ilk şeylerdi. Ve o bana gülümsedi, Menolly. Bana gülümsedi ve beni tanıdı. Tamamen düzelecek. F'nor da ona taşıdığım kızarmış wherry'nin her kırıntısını silip süpürdü." Mirrim-Felena, ya da Mirrim-Manora olmaksızın, tamamen haylaz bir kız olarak kıkırdadı. "Baharatlı wherry göğsünün en iyi dilimlerini aşırdım. Ve her parçasını yedi! Muhtemelen Ziyafet'te de midesi bozulunca kadar yemek yiyecek. Sonra ona zavallı Canth'ı beslemeye götürmesini söyledim, çünkü ejder neredeyse açlıktan şeffaflaşmış." Sesi hışırtıyla alçaldı. "Biliyorsun, Canth Wirenth'i Prideth'ten korumaya çalıştı. Bunu hayal edebiliyor musun? Bir kraliçeyi koruyan bir kahverengi! Bu, F'nor Brekke'yi çok sevdiği için. Şimdi her şey iyi. Gerçekten de her şey güzel ve yolunda. Eee, anlat bana."

"Anlatayım mı? Neyi?"

Mirrim'in yüzünden anlık bir öfke geçti. "Bana

Brekke Kuluçka Meydanı'na çıktığı vakit ne olduysa aynen anlat. Sana, izlemeye cesaret edemediğimi söylemiştim."

Böylece Menolly ona anlattı. Ve Mirrim'in ona sormak için bulduğu tüm detaylı sorulara verecek yanıtı kalmayıncaya kadar tekrar tekrar anlattı.

"Şimdi bana herkesin neden Jaxom küçük beyaz ejderi Etkilediği için üzgün olduğunu söyle. Jaxom onun hayatını kurtardı. Eğer o kabuğu kırıp da keseyi yarmasaydı, ejder ölecekti."

"Jaxom bir ejderi mi Etkiledi? Bunu bilmiyordum!" Mirrim'in gözleri dehşetle büyümüştü. "Ah! O çocuk neden bu kadar korkunç bir şey yaptı ki?"

"Bu neden korkunç?"

"Çünkü onun Ruatha Kalesi'nin Kale Lordu olması gerek, işte bu yüzden."

Menolly Mirrim'in sabırsızlığına biraz kızmıştı ve bunu da söyledi.

"O hem bir Kale Lordu, hem de bir ejder binicisi olamaz. Sen geldiğin Deniz Kalesi'nde hiçbir şey öğrenmedin mi? Ve sırası gelmişken, Yançember Arpçısı'nı gördüm, galiba adı Elgion. Ona senin burada olduğunu söyleyeyim mi?"

"Hayır!"

"Tamam, kafamı koparmana gerek yok." Bunu söyledikten sonra da öfkeli bir şekilde, hışımla gitti.

"Menolly, beni affedecek misin? Seni almaya gelmeyi tamamen unuttum," dedi T'gellan ve Menolly'nin daha nefes almaya vakti olmadan, uzun adımlarla masaya geldi. "Bak, Maden Ustası'nın iki yumurta alması gerek Tüm Ziyafet boyunca burada kalamayacak, o yüzden onun yumurtaları içine koyup eve götürebileceği bir şey hazırlamamız lazım. Yumurtaların geri kalanları için de. Hayır, ayağa kalkma Sen, gel, Menolly'nin ayaklan ol," diye emir verdi weyr oğlanlarından birine, eliyle işaret ederek.

Böylece, Menolly o akşamın büyük bölümünü mutfak mağarasında, yumurtaların emniyetle *ara*ya taşınabilmesi için kürklü keseler dikmekle geçirdi. Ama dışandaki tüm eğlenceyi duyabiliyordu ve çaba sarf etmeksizin, şarkıların zevkine vardı. Beş Arpçı, iki davulcu ve üç kavalcı Etkileme Ziyafeti için müzik yapıyordu. Menolly, şarkılann birinde Elgion'un güçlü, tenor sesini tanıdığını sandı, ama onun gelip de mutfak mağarasının dıplerinde kendisini araması mümkün değildi.

Elgion'un sesi, ona kısa bir süre deniz rüzgârlarını ve tuzlu havanın tadını anımsattı; yine kısa bir süre, mağarasının yalnızlığına özlem duydu. Sadece kısa bir süre; çünkü bu Weyr onun için yaşanacak yerdi. Ayakları kısa sure sonra iyileşecekti; artık ateş başında otturan yaşlı teyze olmayacaktı Öyleyse Weyr'de kendine nasıl bir yer

edinecekti? Felena'nın yeterince aşçısı vardı ve istediği zaman et yemeye alışkın olan Weyr, ne kadar zamanda bir balık yemek isterdi? Bildiği balık pişirme yöntemleri herkesten fazla bile olsa? Orasına gelince, usta olduğu tek konu balık ayıklamaktı. Hayır, artık arpçılığı aklına bile getirmeyecekti. Yapabileceği başka birşeyler olmalıydı.

"Sen Menolly misin?" diye sordu bir adam kararsızca.

Başını kaldırdı ve Etkileme'de aynı sırayı paylaştığı maden zanaatkârlarından birini gördü

"Ben Nicat, Crom Kalesi'nin Maden Ustası. Weyrkadını Lessa iki ateş kertenkelesi yumurtası almamı söyledi."

Soğuk tavrının ardında, Menolly adamın kendine ait ateş kertenkelesi yumurtalarına sahip olabilmek için duyduğu şevk dolu bir sabırsızlığı zaptettiğini görebiliyordu.

"Evet efendim, buradalar," dedi, ona samimi şekilde gülüp, masanın koruduğu sepeti işaret ederek.

"Vay canına," diyen tavrındaki buzlar gözle görünür bir şekilde çözüldü, "işini şansa bırakmıyorsun, değil mi?"

Menolly'nin masayı çekmesine yardım etti ve o kumun üst tabakasını süpürüp ilk yumurtayı göz önüne sererken kaygıyla izledi

"Ben bir kraliçe yumurtası alabilir miyim?" diye sordu.

"Nicat Usta, Lessa size ateş kertenkelesi yumurtalarından hangisinin ne olduğunu anlamanın bir yolu olmadığını söylemişti," dedi T'gellan; onlara katılarak Menolly'yi rahatlattı. "Tabii ki, Menolly'nin bir yöntemi olabilir..."

"Olabilir mi?" Maden Ustası Nicat, Menolly'yi şaşkınlıkla süzdü.

"O dokuz ateş kertenkelesi Etkiledi, biliyorsunuz."

"Dokuz mu?" Nicat Usta artık ona kaşlarını çatıyordu ve Menolly onun neredeyse zihnini okuyabiliyordu: Bir çocuğa dokuz tane ve Maden Ustasına sadece iki tane mi?

"Usta Nicat'a en iyilerinden iki tane seç, Menolly! Onun hayal kırıklığına uğramasını istemeyiz." T'gellan'ın yüzü ağırbaşlı olmasına karşın, Menolly onun gözlerindeki ifadeyi fark etmişti.

Duruma uygun olan saygınlıkla davranmayı başarıp, Maden Ustası Nicat için en uygun yumurtaları seçmece oyunu yaptı, bunu yaparken de kraliçe yumurtasının sadece Arpustası Robinton'a gideceğinden emin oldu.

"Buyrun efendim," dedi, Maden Ustası Nicat'a kürklü keseyle içindeki değerli yükünü teslim ederek. "En iyisi binici ceketinizin içinde, teninize temas eder şekilde taşıyın eve giderken."

"Sonra ne yapayım?" diye sordu Nicat Usta utanç içinde, keseyi iki eliyle göğsünün üzerinde tutarken.

Menolly T'gellan'a baktı, ama iki adam da kendisine bakıyorlardı. Yutkundu.

"Ben olsam burada yaptığımızı yapardım. Onları sağlam bir sepette, ya kürk, ya da sıcak kumlar içinde şöminenin yanına koyun. Weyrkadını, onların yaklaşık yedigün içinde çatlayacağını söyledi. Kabuklarını kırar kırmaz onları besleyin, yiyebildikleri kadar yedirin ve devamlı onlarla konuşun. Önemli olan.." diye tereddüt etti; bu sert yüzlü adama sevecen ve kibar olması gerektiğini nasıl söyleyecekti?

"Onları devamlı yatıştırmalısınız. Yumurtadan ilk çıktıklarında endişelidirler. Bugün ejderleri gördünüz. Onlara dokunun ve okşayın..." Maden Ustası, o direktiflerini sıralarken, başıyla onaylıyordu. "Her gün yıkanmaları gerekir ve derileri yağlanmalıdır. Bir çatlağın geliştiğini derideki pullu kısımlardan anlayabilirsiniz. Devamlı kendilerini kaşıyıp dururlar..."

Nicat Usta, sorgularcasına T'gellan'a döndü.

"Ah, Menolly ne yapılacağını bilir. Ateş kertenkelelerine kendisiyle birlikte şarkı bile söylettiriyor..."

T'gellan'ın şen temini, Maden Ustası'na göre değildi.

"Evet, ama onların sana gelmesini nasıl sağlıyorsun?" diye sordu sivri dille.

"Onların size gelmek istemelerini sağlıyorsunuz," diyen Mirrim, öyle kararlı bir şekilde ko-

nuşmuştu ki, Madenci'nın göz yıldırıcı kaş çatışlarından birine hak kazandı.

"Nezaket ve sevecenlik, Usta Nicat, en önemli bileşenlerdir," dedi T'gellan aynı sertlikte "Şimdi görüyorum ki T'gran, size ve ateş kertenkelelerinize Crom'a kadar eşlik etmek için bekliyor." Maden Ustası'nı dışarıya çıkarttı.

T'gellan Menolly'ye geri döndüğünde, gözleri neşeyle dans ediyordu

"Yeni elbisem üzerine bahse girerim ki, bu adam bir ateş kertenkelesini tutamayacak Soğuk herif, işte o bu. Donuk beyinli!"

"Ateş kertenkelelerimin benimle şarkı söylediklerinden bahsetmemeliydin."

"Neden olmasın?" Menolly'nin eleştirisi T'gellan'ı şaşırtmıştı. "Mirrim senden daha uzun süredir üçlüsüyle beraber ve daha bu kadarını başaramadı. Söyledim... Ah, evet Zanaat Ustası, F'lar gerçekten de bir ateş kertenkelesi yumurtası almanızı söyledi."

Akşam böyle devam etti, şanslı, istekli kaleliler ve zanaatkârlar kıymetli ateş kertenkelesi yumurtalarını almak için geldiler. Sepetin ılık kumlarında sadece Arpustası Robinton'ın yumurtaları kaldığında, Menolly, T'gellan'ın onun kendi ateş kertenkelelerine şarkı söylemeyi öğrettiğini anlatmasına boyun eğmişti. Şans eseri, hiç kimse bunu sınamaya kalkmamıştı, çünkü Menolly'nin yorgun arkadaşları duvarlardaki tüneklerinde

kıvnlmışlardı. Çanak'ın şen ınasalanndaki şarkı ve kalıkalıalar sırasında da uykudan uyanmamışlardı.

Arpçı Elgion, Etkileme Ziyafeti'nin tadına tam anlamıyla varıyordu. Bu akşama kadar Yarıçember Kalesi'nin ne kadar asık yüzlü bır yer olduğunu kavramamıştı. Yanus iyi bir adamdı, kalelilerinin ona duyduğu saygıya bakılacak olursa da iyi bir Reis, ama kesinlikle hayattan neşeyi çıkartıp atmayı iyi biliyordu.

Elgion Kuluçka Meydanı'nda oturıp, genç çocukların Etkilemesini izlerken kendine ateş kertenkelesi yumurtaları bulmayı aklına koymuştu. Bu, Yarıçember'deki hüznü telafi ederdi. Alemi'ye de bir yumurta verecekti Sırada oturan komşularından, bu akşam şanslılara dağıtılan yumurtaların T'gellan tarafından Yarıçember Deniz Kalesi'nin kumsallannın aşağısında bulunduğunu işitmişti. Elgion kendi kendine bronz ejder binicisiyle sohbet edeceğine söz vennişti; ama T'gellan Elgion'u Yarıçember'den almaya geldiğinde Monarth'ın sırtında iki yolcusu daha vardı, bu yüzden konuşına fırsatı bulamamıştı. Elgion, adamı Kuluçkadan Çıkış'tan beri gömemişti. Ama yeterince sabretmişti.

Bu sırada, Weyr Arpçısı Oharan, konukları eğlendinnek için Elgion'a kendisiyle birlikte gitar çaldırmıştı.

Elgion Oharan ve diğer ziyaretçi Arpçılarla birlikte bir şarkıyı henüz bitirmişti ki, bir zanaatkârın yeşil bir ejdere binmesine yardım eden T'gellan gözüne çarptı. Elgion o zaman konukların azaldığının ve bu nadir gecenin bir sona yaklaştığının farkına vardı. T'gellan'la konuşacak ve sonra Arpustası'nı bulacaktı.

"Buraya bak," dedi bronz biniciye el işareti yaparak.

"Ah, Elgion, bir kadeh şarap lutfen. Konuşmaktan ağzım kurudu. Sanki bu soğuk heriflerin işine yarayacakmış gibi. Ateş kertenkeleleri için hiçbir şey hissetmiyorlar."

"Yumurtaları senin bulduğunu duydum. Ejder Kayalıkları'ndaki mağarada değillerdi, değil mi?"

"Ejder Kayalıkları'nda? Hayır. Aslında kıyı boyunca bayağı aşağıdaydılar."

"Demek ki orada hiçbir şey yoktu?" Elgion öylesine hüsrana uğramıştı ki, T'gellan ona uzun uzadıya baktı.

"Ne bulmayı umduğuna bağlı. Neden? Eğer ateş kertenkelesi yumurtalarını barındırmıyorsa, mağarada ne olacağını düşünüyordun?"

Elgion bir süre, Alemi'ni'n kendisine olan güvenine ihanet edip etmediğini düşündü. Ama o mağarada duyduğu seslerin kavallardan geldiğini bilmek, mesleki bir gurur meselesi haline gelmişti.

"Alemi ve benim, tekneden o mağarayı gördü-

ğümüz gün, kavalları duyduğuma yemin edebilirdim. Alemi, bunun uçurumdaki oyuklardan esen rüzgâr olduğunda ısrar etti, ama o gün pek rüzgâr da yoktu."

"Hayır," dedi T'gellan, Arpçı'ya takılma şansı çıktığını görerek, "duyduğun kavalların sesiydi. Orayı aradığımda buldum onları."

"Kavalları mı buldun? Onları çalan kişi neredeydi?"

"Otur. Neden bu kadar heyecanlandın?"

"Onları çalan kişi nerede?"

"Ah, burada, Benden Weyr'nde."

Elgion yine oturdu, öylesine gururu kırılmıştı ve hayal kırıklığı içindeydi ki, T'gellan onunla daha fazla alay etmeyi sürdüremedi.

"Seni İplik'ten kurtardığımız günü hatırlıyor musun? T'gran da birini getirmişti."

"Oğlan mı?"

"O bir erkek çocuğu değildi O bir kızdı. Menolly. O mağarada yaşıyordu.. Şimdi, sorun nedir?"

"Menolly? Burada mı? Güvenlikte mi? Arpustası nerede? Robinton Usta'yı bulmalıyım. Gel, T'gellan, onu bulmama yardım et!"

Elgion'un heyecanı bulaşıcıydı ve aklı karışmasına karşın, T'gellan da aramaya katıldı. Genç Arpçı'dan daha uzun boylu olduğu için, Çanak'taki sakin bir masada, Robinton Usta'yı Manora'yla koyu bir sohbette gördü.

"Efendim, efendim, o kızı buldum," diye haykırdı Elgion, onlara doğru atılarak.

"Buldun mu? Hayatının aşkını mı?" diye sordu Robinton Usta cana yakın bir şekilde.

"Hayır efendim. Petiron'un çırağını buldum."

"Onu mu? Yaşlı adamın çırağı bir kız mıymış?"

Elgion, Arpıstası'nın şaşkınlığından hoşnuttu ve onun elini yakaladı, arama sırasında adamı peşinden sürüklemeye pekala da hazırdı.

"Sanırım, müzik yapmasına izin vermedikleri için Deniz Kalesi'nden kaçmış. O, Alemi'nin kız kardeşi..."

"Ne olmuş Menolly'ye?" diye sordu Manora, Elgion'un Arpçı'yla kaçmasını engelleyerek.

"Menolly mi?" Robinton Elgion'u susturmak için kaldırdı elini. "Şu dokuz ateş kertenkelesi olan sevimli çocuk mu?"

"Menolly'den ne istiyorsunuz, Arpıstası?" Manora'nın sesi öylesine tersti ki, Arpçı kalakaldı.

Derin bir nefes aldı. "Çok saygıdeğer Manora, yaşlı Petiron, bana "çırağı" tarafından yazılmış olan iki şarkı gönderdi; arpçılık yaptığım tüm Devirler boyunca duyduğum en güzel şarkılardan ikisi. Bu şarkıların iyi olup olmadığını soruyordu..." Robinton biraz sabır için, gökyüzüne çevirdi gözlerini, "Hemen cevap yolladım, ama yaşlı adam ölmüştü. Elgion, Deniz Kalesi'ne gittiği vakit benim mesajım açılmamış bir halde oradaydı ve çırağı bulamadı. Reis, ona kendi kalesine dö-

nen bir sütevlat masalı anlatınış Seni rahatsız eden nedir, Manora?"

"Menolly. Kızın kalbini bir şeyin kırdığını biliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum. Müzik çalamayabilir, Robinton Usta. Mirrim, onun sol elinde korkunç bir yara izi olduğunu söylüyor."

"Çalabiliyor," dedi T'gellan ve Elgion aynı anda.

"O mağaradan çoklu kaval sesi geldiğini duydum," dedi Elgion aceleyle.

"Mağarasını temizlemeye gittiğimizde, o kavalları gizlediğini gördüm," diye ekledi T'gellan. "Üstelik, ateş kertenkelelerine de şarkı söylemeyi öğretmiş."

"Öyle mi?" Arpıstası'nın gözleri kıvılcımlar saçtı ve kararlı şekilde mutfak mağarasına yöneldi.

"O kadar çabuk değil, Arpıstası, dedi Manora. "Çocuğa yavaşça yaklaşın."

"Evet, bunu ben de fark ettim, bu akşam sohbet ederken ve şimdi onu engelleyenin ne olduğunu anlıyorum. Peki, nasıl dikkatlice hareket edeceğiz?" Arpıstası kaşlarını çattı ve T'gellan'a öyle uzun dikti ki gözlerini, bronz binici neyi yanlış yaptığını merak etti. "Onun ateş kertenkelelerine şarkı söylemeyi öğrettiğini nereden biliyorsun?"

"Tabii, geçen gece Menolly ve Oharan'la birlikte şarkı söylüyorlardı."

"Hmm, işte bu çok ilginç. İşte yapacağımız şey şu."

Menolly artık yorulmuştu ve ziyaretçilerin çoğu gitmişlerdi. Arpustası hâlâ ateş kertenkelesi yumurtalarını almak için gözükmemişti. Menolly, onu tekrar görünceye kadar kalkamazdı. Arpustası ona çok kibar davranmıştı; kendi kendine karşılaşmalarının anısını sıkı sıkıya kavradı. Menolly için Pern'in Arpustası'nın onu... Dokuz Ateş Kertenkeleli Menolly'yi kucağında taşımış olmasına inanmak çok zordu. Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı, kaba yara izinin sol yanağına sürtündüğünü hissetti ve o an bunu bile düşünmedi.

İlk başta müziği duymadı, sanki Oharan yakın bir masada kendi kendine çalıyormuşçasına alçak sesliydi.

"Benimle birlikte söyler misin, Menolly?" diye sordu Oharan kibarca ve Menolly, onun masada bir yere oturduğunu gördü.

Şarkı söylemenin zararı yoktu. Bu, onun Arpustası gelinceye kadar uyanık kalmasına yardımcı olurdu. Böylece ona eşlik etti. Güzel ve Kaya onun sesine uyandılar, ama Kaya, huysuz bir yakınmanın ardından tekrar uyumaya koyuldu. Bununla birlikte Güzel, Menolly'nin omzuna kondu ve kendi soprano ötüşü, Menolly'nin sesiyle karıştı.

"Bir kıta daha oku, Menolly," dedi Manora, karamış mağaranın gölgelerinden çıkarak.

Menolly'nin karşısındaki iskemleyi çekti; yorgun görünüyordu, ama bir şekilde huzur dolu ve memnundu. Oharan, ara akorları çaldı ve ikinci kıtaya geçti

"Canım, öyle dinlendirici bir sesin var ki," dedi Manora son akor yankılanarak kaybolurken. "Benim için bir tane daha söyle, sonra gidiyorum."

Menolly reddedemezdi ve ne söylemesi gerektiğini görmek için Oharan'a baktı.

"Bunu benimle birlikte söyle," dedi Weyr Arpçısı, parmaklan bir açılış akoru çalarken, gözleri dalgınca Menolly'deydi. Menolly şarkıyı biliyordu, öylesine akılda kalıcı bir ritmi vardı ki, kendisine neden bu kadar tanıdık geldiğini fark etmeden önce şarkıyı söylemeye başlamıştı Aynı zamanda bitkindi ve tuzağa düşürülmeyi ummuyordu, ne Oharan tarafından, ne de kesinlikle Manora tarafından. İşte bu yüzden Oharan'ın ne çalıyor olduğunu hemen anlayamadı Bu, kendisinin Petiron için yazdığı iki şarkıdan biriydi: Petiron'un Arpustası'na göndereceğini söylediklerindendi.

Tereddüt etti.

"Alı, şarkı söylemeye devam et, Menolly," dedi Manora. "Bu çok güzel bir şarkı."

"Belki de kendi şarkısını kendi çalmalı," dedi birisi, Menolly'nin tam arkasındaki gölgelerden;

ve Arpustası, kendi gitarını ona uzatarak ileriye yürüdü

"Hayır! HAYIR!" Menolly, ellerini arkasında birleştirerek yarı yarıya doğruldu. Güzel, ürkerek çığlık attı ve kuyruğunu Menolly'nin boynuna doladı.

"Bunu lütfen çalar mısın... benim için?" diye sordu Arpçı, gözleriyle onu inceleyerek.

Karanlıktan iki kişi daha belirdi: kulaklarına kadar sırıtmakta olan T'gellan ve Elgion! O bunu nereden bilmişti? Gözlerindeki ışıltıya ve gülüşüne bakılacak olursa, memnundu ve gururluydu. Menolly korkmuştu ve mahçubiyetle yüzünü sakladı. Ne kadar da güzelce oyuna getirilmişti!

"Artık korkma, çocuğum," dedi Manora çabukça, Menolly'nin kolunu yakalayıp, onu yavaşça iskemlesine geri oturturken. "Artık korkmanı gerektirecek bir şey yok: ne kendin için, ne de eşine az rastlanır müzik yeteneğin için."

"Ama, ben çalamam..." diyerek Menolly elini gösterdi. Robinton onun elini kendi ellerinin arasına aldı, yaraya hafifiçe parmağıyla dokunarak gözden geçirdi.

"Çalabilirsin, Menolly," dedi sessizce, kibar gözleri onunkilerin üzerindeydi, Menolly'nin korktuğu zaman Güzel'i okşadığı gibi, o da Menolly'nin elini okşamaya devam etti. "Elgion, senin mağarada kaval çaldığını duymuş."

"Ama ben bir kızım..." dedi. "Yanus bana dedi

ki

"O konuya gelince," diye yanıtladı Arpıstası biraz sabırsızca, gerçi konuşurken gülümsüyordu, "eğer Petiron'un bana, problemin bu olduğunu söyleyecek kadar aklı olsaydı, büyük acılardan kurtulabilirdin ve ben de kesinlikle seni bulmak için tüm Pern'i aramak güçlüğüyle uğraşmazdım. Bir arpçı olmayı istemiyor musun?" Robinton sözünü öyle özlem dolu, üzgün bir tonda sonlandırdı ki, Menolly onu yatıştırmak zorunda kaldı

"Alı, evet, evet. Müziği dünyada her şeyden daha çok istiyordum..." Omzunda, Güzel tatlı tatlı öttü ve Menolly endişeyle nefesini tuttu.

"Şimdi sorun nedir?" diye sordu Robinton.

"Benim ateş kertenkelelerim var Lessa, benim Weyr'e ait olduğumu söyledi."

"Lessa, Weyr'inde şarkı soyleyen dokuz ateş kertenkelesine göz yummayacaktır," dedi Arpçı itiraza tahammülü olmayan bir sesle "Ve onlar, benim Arpçı Salonu'ma aitler. Bana öğreteceğin bir iki numara var, kızım." Menolly'ye gülerek, gözlerinde öyle fesat bir kıpırtıyla baktı ki, Menolly ona ürkek bir gülücükle karşılık verdi. "Şimdi," dedi Arpıstası ve yapmacık bir ciddiyetle ona bir parmağını salladı, "sen daha fazla bahane, gerekçe ya da engel bulmadan, kibarca ateş kertenkelesi yumurtalarını sarar, sonra da neyin varsa toplar mısın, Arpçı Salonu'na gide-

lim? Bugün birçok yorucu izlenimle doluydu."

Arpustası elini, temin edercesine Menolly'ninkine bastırdı ve nazik bakışları, onu boyun eğmeye zorladı. Menolly'nin tüm şüphe ve korkuları o an eriyip gittiler.

Güzel, Menolly'nin boynuna sarılı kuyruğunu gevşeterek öttü. Güzel, sesi Menolly'nin neşesini yansıtarak yine seslendi, kertenkelelerin geri kalanını uyandırdı. Menolly yavaşça ayağa kalktı, eli destek ve güven için Arpçı'nın eline sıkı sıkıya tutunmuştu.

"Ah, seve seve gelirim, Robinton Usta," dedi; gözlerine mutluluk yaşları dolmuştu.

Dokuz ateş kertenkelesi de, uyumlu bir koro halinde öterek onayladılar!

EJDER ŞARKISI

PERN DİZİSİ 3

Gümüş İplikler göklerden Pern'in üzerine ölüm ve yıkım yağdırmaya, dokundukları her şeyi kavurmaya devam ediyor. Ancak genç Menolly'yi mutsuz eden İplik Düşüşü değil, Arpçı olma hayallerini yıkan, müzik aşkının önüne geçmeye çalışan katı yürekli babası. Menolly'nin kaçmaktan başka çaresi yok. Bir gün, tesadüfen alev kusan ejderlerin küçük ve vahşi akrabaları olan ateş kertenkelelerinden bir gruba rastlıyor. Onlarla yaşamı ile müziğini paylaşıyor ve dokuz tanesine şarkı söylemeyi öğretiyor. Bu küçük mucize Menolly'yi önce Benden Weyr'ine götürecek, sonra da hayallerine kavuşturacaktır.

9 789756 902387

ISBN 975-6902-38-8